

**Κείμενα
Νεοελληνικής Λογοτεχνίας**

Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Τόμος 3ος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Θεοδόσης Πυλαρινός, *Λέκτορας του Ιονίου*

Πανεπιστημίου

Σοφία Χατζηδημητρίου, *Σχολική Σύμβουλος*

Λάμπρος Βαρελάς, *Ερευνητής του Κέντρου Ελληνικής*

Γλώσσας

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Γρηγόριος Πασχαλίδης, *Επίκουρος Καθηγητής*

του Παν/μίου Θεσ/νίκης

Ελευθέριος Καριότογλου, *Σχολικός Σύμβουλος*

Χρυσούλα Δελή, *Φιλολόγος Εκπαιδευτικός Β/θμιας*

Εκπ/σης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Βασίλειος Βουβονίκος, *Φιλολόγος*

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Χρυσούλα Βέικου, *Σύμβουλος του Παιδαγωγικού*

Ινστιτούτου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ

Ηλίας Γιούρης, *Φιλολόγος Εκπαιδευτικός Β/θμιας*

Εκπ/σης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Δημοσθένης Κοκκινίδης, *Ζωγράφος*

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ

ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

Ομάδα Εργασίας

Αποφ. 16158/6-11-06 και 75142/Γ6/11-7-07 ΥΠΕΠΘ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Θεοδόσης Πυλαρινός Σοφία Χατζηδημητρίου
Λάμπρος Βαρελάς

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κείμενα
Νεοελληνικής Λογοτεχνίας

Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Τόμος 3ος

**Γ΄ Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία
Πράξεων 2.2.1.α: «Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Μιχάλης Αγ. Παπαδόπουλος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ Πρόεδρος του
Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

**Πράξη με τίτλο: «Συγγραφή νέων βιβλίων και
παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με
βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»**

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Αναπληρωτής Επιστημ. Υπεύθ. Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου
Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγ. Ινστιτ.

**Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό
Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.**

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι

Το τραγούδι περιλαμβάνεται στη συλλογή Τα ρω του έρωτα. Στον Πρόλογο του βιβλίου του ο Οδυσσέας Ελύτης έγραψε για τα τραγούδια αυτά: «Οι άγγελοι τραγουδάνε. Και οι ερωτευμένοι επίσης. Πίσω από κάθε ανάταση, από κάθε μεράκι, μια κιθάρα περιμένει έτοιμη να πάρει τα λόγια και να τα ταξιδέψει από χείλη σε χείλη. Δεν είναι λίγο αυτό. Είναι η χαρά να δίνεις χαρά στους άλλους, είναι αυτό που μας βαστάει στη ζωή. Γι' αυτό, κοντά στα ποιήματά μου, δοκίμασα να γράψω και μερικά τραγούδια».

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
τ' άγριο μαλλί σου στην τρικυμία
το ραντεβού μας η ώρα μία

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
τα μαύρα μάτια σου το μαντίλι
την εκκλησούλα με το καντήλι

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
κι εμάς τους δύο χέρι με χέρι

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
με τα μισόλογα τα σβησμένα
τα караβόπανα τα σχισμένα

Μες στις αφρόσκονες και τα φύκια
όλα τα πήρε τα πήγε πέρα
τους όρκους που έτρεμαν στον αέρα

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
κι εμάς τους δύο χέρι με χέρι

Ο. Ελύτης, *Ποίηση*, Ίκαρος

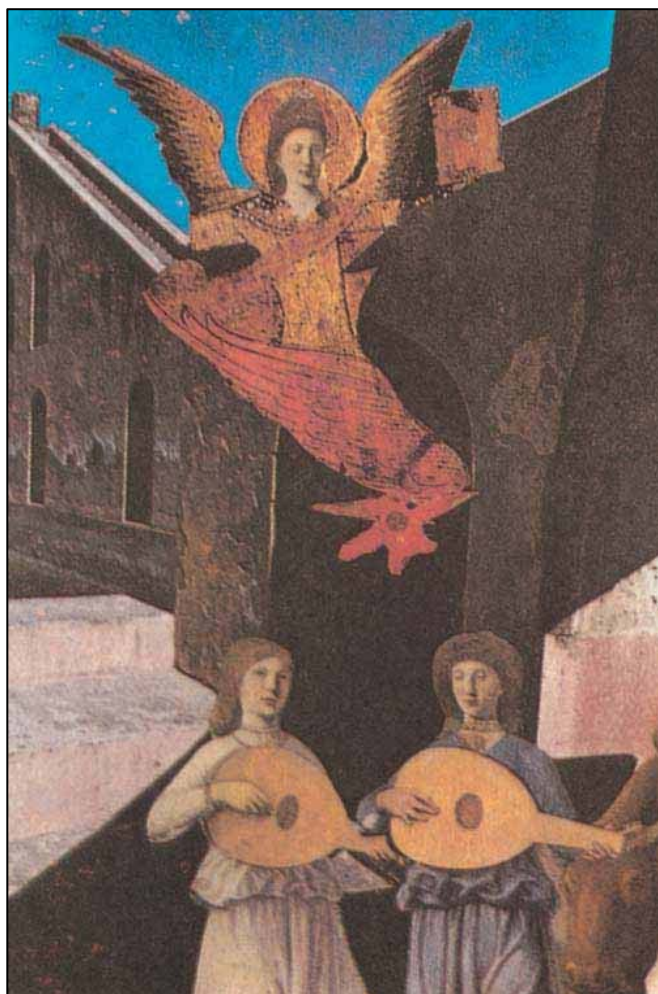

Ερωτήσεις

- 1 Εντοπίστε τις καλοκαιρικές εικόνες που συνθέτουν το ποίημα.
- 2 Ποιο είναι το νόημα του επαναλαμβανόμενου στίχου «Όλα τα πήρε το καλοκαίρι»;
- 3 Μπορείτε να αποδώσετε εικαστικά μια εικόνα του ποιήματος;

Διαθεματική εργασία

Ο Οδυσσέας Ελύτης, εκτός από τα ποιήματα που έγραψε, φιλοτέχνησε και ιδιόμορφους πίνακες ζωγραφικής με την τεχνική του κολάζ («συνεικόνες» τους αποκαλεί πολύ εύστοχα ο ίδιος). Μελετήστε τη συνθετική τεχνική τους και προσπαθήστε να δημιουργήσετε κι εσείς παρόμοιους, εμπνεόμενοι από το τραγούδι «Όλα τα πήρε το καλοκαίρι».

Οδυσσέας Ελύτης, *Οι άγγελοι τραγουδάνε*

Ο πιστός φίλος

Το επόμενο διήγημα προέρχεται από τη συλλογή Ο ευτυχισμένος πρίγκιπας και άλλες ιστορίες (1888). Εδώ παρουσιάζεται αποσπασματικά. Τα κείμενα της συλλογής αυτής απευθύνονται σε παιδιά και έχουν διδακτικό –παραινετικό χαρακτήρα· γι' αυτό και αποδίδονται στη μορφή του παραμυθιού.

Ο μικρούλης Χανς είχε πολλούς φίλους, αλλά ο πιο πιστός του φίλος ήταν ο Χίου ο μυλωνάς. Κι αλήθεια, τόσο αφοσιωμένος ήταν ο πλούσιος μυλωνάς στο μικρούλη Χανς, που δεν περνούσε ποτέ από τον κήπο του δίχως να σκύψει πάνω απ' τη μάντρα για να κόψει ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια ή μια χούφτα αρωματικά βότανα, ή δίχως να γεμίσει τις τσέπες του με κεράσια και δαμάσκηνα, αν ήταν η εποχή τους.

«Οι αληθινοί φίλοι πρέπει να μοιράζονται τα πάντα», έλεγε ο μυλωνάς, κι ο μικρούλης Χανς κουνούσε το κεφάλι χαμογελώντας και καμάρωνε που είχε ένα φίλο με τόσο ευγενικές ιδέες.

Καμιά φορά, ωστόσο, οι γείτονες παραξενεύονταν που ο πλούσιος μυλωνάς δεν έδινε ποτέ τίποτα σε αντάλλαγμα στο μικρούλη Χανς, μόλο που φύλαγε στο μύλο του εκατό σακιά αλεύρι, και είχε έξι αγελάδες κι ένα μεγάλο κοπάδι μαλλιαρά αρνιά· αλλά ο Χανς ποτέ δε σκοτιζότανε με τέτοιες σκέψεις, και τίποτα δεν τον ευχαριστούσε περισσότερο από το ν' ακούει όλα τα

θαυμάσια πράγματα που έλεγε ο μυλωνάς για την ανιδιοτέλεια* της αληθινής φιλίας.

Κι έτσι, ο μικρούλης Χανς περνούσε τον καιρό του δουλεύοντας στον κήπο του. Την άνοιξη, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο ήταν πολύ ευτυχισμένος, όταν όμως ερχόταν ο χειμώνας και δεν είχε καρπούς ή λουλούδια να πουλήσει, υπέφερε πολύ από το κρύο και την πείνα, και συχνά αναγκαζόταν να πηγαίνει για ύπνο έχοντας φάει μονάχα μερικά ξερά αχλάδια ή τίποτα σκληρά καρύδια. Κι ακόμα, το χειμώνα υπέφερε από μοναξιά, γιατί ο μυλωνάς ποτέ δεν ερχόταν να τον δει.

«Δεν ωφελεί να πάω να δω το Χανς όσο κρατάει το χιόνι», έλεγε ο μυλωνάς στη γυναίκα του, «γιατί όταν οι άνθρωποι έχουν στενοχώριες, πρέπει να τους αφήνουμε ήσυχους και να μην τους ενοχλούμε μ' επισκέψεις. Αυτή τουλάχιστον είναι η δική μου άποψη για τη φιλία, και είμαι σίγουρος ότι έχω δίκιο. Θα περιμένω λοιπόν να έρθει η άνοιξη, και τότε θα πάω να τον δω, θα μου δώσει κι ένα μεγάλο πανέρι πρίμουλες* κι αυτό θα τον κάνει πολύ ευτυχισμένο».

«Πολύ τους σκέφτεσαι τους άλλους», απάντησε η μυλωνού, καθισμένη στην αναπαυτική πολυθρόνα της μπροστά στο τζάκι· «πραγματικά, πολύ τους σκέφτεσαι. Είναι μεγάλη απόλαυση να σ' ακούει κανείς να μιλάς για τη φιλία. Και είμαι σίγουρη πως ούτε ο πάστορας* ο ίδιος δε θα μπορούσε να τα πει πιο όμορφα από σένα, κι ας μένει σε τρίπατο* σπίτι, κι ας φοράει χρυσό δαχτυλίδι στο μικρό του δάχτυλο».

*ανιδιοτέλεια: έλλειψη προσωπικού συμφέροντος, αφιλοκέρδεια *πρίμουλες: είδος λουλουδιών, γνω-

στών στη γλώσσα του λαού ως παναγίτσες ή δρακάκια
*πάστορας: προτεστάντης ιερέας *τρίπατο: τριώροφο

«Δε θα μπορούσαμε όμως να καλέσουμε εδώ το μικρούλη Χανς;», είπε ο μικρότερος γιος του μυλωνά. «Αν ο καημένος ο Χανς έχει στενοχώριες, θα του δώσω το μισό απ' το χυλό μου και θα του δείξω τ' άσπρα μου κουνέλια».

«Τι κουτό παιδί που είσαι!», φώναξε ο μυλωνάς. «Πραγματικά, δεν ξέρω τι ωφελεί να σε στέλνω στο σχολείο. Δε βλέπω να μαθαίνεις και τίποτε. Μα αν ερχόταν εδώ ο Χανς κι έβλεπε τη ζεστή φωτιά μας, τα πλούσια φαγητά μας και το μεγάλο μας βαρέλι με το κόκκινο κρασί, ίσως να ζήλευε, κι η ζήλια είναι πράγμα τρομερό και πολύ κακό για όλους. Δε θα επιτρέψω να χαλάσει ο χαρακτήρας του Χανς. Είμαι ο καλύτερος του φίλος, και πάντα θα τον προσέχω και θα φροντίζω να μην μπει σε κανέναν πειρασμό. Εξάλλου, αν έρθει εδώ ο Χανς, μπορεί να μου ζητήσει να του δώσω αλεύρι με πίστωση, κι αυτό δε θα μπορούσα να το κάνω. Άλλο το αλεύρι κι άλλο η φιλία, αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να τα μπερδεύουμε. Οι λέξεις γράφονται διαφορετικά και σημαίνουν διαφορετικά πράγματα. Είναι ολοφάνερο».
[...]

Νωρίς το άλλο πρωί, ο μυλωνάς κατέβηκε να πάρει τα λεφτά για το σακί με το αλεύρι, αλλά ο μικρούλης Χανς ήταν τόσο κουρασμένος, που δεν είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι.

«Μα την πίστη μου», είπε ο μυλωνάς, «είσαι πολύ τεμπέλης. Και πραγματικά, αν σκεφτείς ότι θα σου χαρίσω το καροτσάκι μου, θα μπορούσες να δουλέψεις πιο σκληρά. Η τεμπελιά είναι μεγάλη αμαρτία, και δε μ' αρέσει να 'χω φίλους τεμπέληδες ή νωθρούς.* Δεν πρέπει να σ' ενοχλεί που σου μιλάω τόσο απερίφραστα.* Ούτε

*νωθρούς: οκνηρούς, τεμπέληδες * απερίφραστα: με ευθύτητα, έξω από τα δόντια

που θα το σκεφτόμουν βέβαια να σου τα πω αυτά, αν δεν ήμουν φίλος σου. Αλλά τι νόημα έχει η φιλία, αν δεν μπορεί κανείς να πει ακριβώς αυτό που έχει στο μυαλό του; Χαριτωμένα πράγματα μπορεί να λέει ο καθένας για να ευχαριστήσει και να κολακέψει τον άλλον, αλλά ο αληθινός φίλος πάντα λέει δυσάρεστα πράγματα και δεν τον νοιάζει αν πληγώνει. Και μάλιστα, αν είναι αληθινός φίλος, το προτιμάει αυτό, γιατί ξέρει ότι τότε κάνει καλό».

«Λυπάμαι πολύ», είπε ο μικρούλης Χανς, τρίβοντας τα μάτια του και βγάζοντας τη σκούφια του, «αλλά ήμουν τόσο κουρασμένος, που σκέφτηκα να μείνω για λίγο στο κρεβάτι και ν' ακούω τα πουλιά να κελαηδάνε. Το ξέρεις ότι πάντα δουλεύω καλύτερα όταν έχω ακούσει τα πουλιά να κελαηδάνε;».

«Λοιπόν, χαίρομαι γι' αυτό», είπε ο μυλωνάς χτυπώντας το μικρούλη Χανς στην πλάτη, «γιατί μόλις ντυθείς, θέλω να 'ρθεις στο μύλο μου για να μου φτιάξεις τη στέγη της αποθήκης μου».

Ο καημένος ο μικρούλης Χανς βιαζόταν να πάει να δουλέψει στον κήπο του, γιατί τα λουλούδια του είχαν μείνει δυο μέρες απότιστα, αλλά δεν ήθελε να πει όχι στο μυλωνά, μια και ήταν τόσο καλός φίλος του.

«Νομίζεις πως δε θα 'ταν φιλικό απ' τη μεριά μου, αν σου 'λεγα ότι είμαι απασχολημένος;», ρώτησε δειλά.

«Ε, στ' αλήθεια», απάντησε ο μυλωνάς, «δε νομίζω ότι σου ζητάω πολλά, αν σκεφτείς ότι θα σου χαρίσω το καροτσάκι μου· αν μου αρνηθείς, βέβαια, θα πάω να το κάνω μόνος μου».

«Ω, αυτό αποκλείεται», φώναξε ο μικρούλης Χανς· και πετάχτηκε πάνω, ντύθηκε και πήγε στην αποθήκη.

Δούλεψε εκεί όλη μέρα, ως το ηλιοβασίλεμα, και το ηλιοβασίλεμα, ο μυλωνάς ήρθε να δει πώς τα πήγαινε.

«Επισκεύασες την τρύπα στη στέγη, μικρούλη Χανς;», φώναξε ο μυλωνάς με χαρούμενη φωνή.

«Τέλειωσε», απάντησε ο μικρούλης Χανς, κατεβαίνοντας απ' τη σκάλα.

«Α!», είπε ο μυλωνάς, «δεν υπάρχει πιο ευχάριστη δουλειά από αυτήν που κάνει κανείς για τους άλλους».

«Είναι το δίχως άλλο μεγάλο προνόμιο να σ' ακούει κανείς να μιλάς», απάντησε ο μικρούλης Χανς, και κάθισε κάτω σκουπίζοντας το μέτωπο του, «πολύ μεγάλο προνόμιο. Φοβάμαι όμως ότι εγώ ποτέ δε θα 'χω τέτοιες όμορφες ιδέες σαν τις δικές σου».

«Ω, θα σου έρθουν», είπε ο μυλωνάς, «αλλά πρέπει να προσπαθήσεις περισσότερο. Αυτή τη στιγμή, ξέρεις μόνο την πρακτική πλευρά της φιλίας· κάποια μέρα θα μάθεις και τη θεωρία».

«Το πιστεύεις στ' αλήθεια;», ρώτησε ο μικρούλης Χανς.

«Δεν έχω καμιά αμφιβολία», απάντησε ο μυλωνάς, «μα τώρα που έφτιαξες τη στέγη, καλύτερα να πας στο σπίτι σου να ξεκουραστείς, γιατί αύριο θέλω να πας τα πρόβατα μου στο βουνό».

Ο καημένος ο μικρούλης Χανς φοβήθηκε να φέρει αντίρρηση, και νωρίς το άλλο πρωί, ο μυλωνάς έφερε τα πρόβατα στο σπίτι του κι ο Χανς τα πήρε και ξεκίνησε για το βουνό. Του πήρε όλη τη μέρα να φτάσει εκεί και να γυρίσει· κι όταν γύρισε, ήταν τόσο κουρασμένος, που τον πήρε ο ύπνος στην καρέκλα του και δεν ξύπνησε παρά μονάχα όταν ξημέρωσε για τα καλά.

«Τι όμορφα που θα τα περάσω στον κήπο μου!», είπε και στρώθηκε αμέσως στη δουλειά.

Όμως ποτέ δεν κατάφερε να φροντίσει τα λουλούδια του, γιατί ο φίλος του ο μυλωνάς ερχόταν συνέχεια και τον έστελνε σε μακρινά θελήματα ή τον έβαζε να δουλεύει στο μύλο. Το μικρούλη Χανς καμιά φορά τον

έπιανε απελπισία, γιατί φοβόταν μήπως νομίσουν τα λουλούδια του πως τα 'χε ξεχάσει, αλλά παρηγοριόταν με τη σκέψη ότι ο μυλωνάς ήταν ο καλύτερος του φίλος. «Εξάλλου», έλεγε, «θα μου χαρίσει το καροτσάκι του, κι αυτό είναι πράξη γνήσιας γενναιοδωρίας».

Κι έτσι, ο μικρούλης Χανς δούλευε για το μυλωνά, κι ο μυλωνάς έλεγε ένα σωρό ωραία πράγματα για τη φιλία, που ο Χανς σημείωνε σ' ένα τετράδιο και τα ξαναδιάβαζε το βράδυ, γιατί ήταν πολύ καλός μαθητής.

Ένα βράδυ, λοιπόν, που ο μικρούλης Χανς καθόταν κοντά στο τζάκι του, άκουσε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Η νύχτα ήταν άγρια κι ο άνεμος λυσομανούσε έξω απ' το σπίτι, τόσο τρομερά, που νόμιζε στην αρχή ότι ήταν απλώς η καταιγίδα. Ακολούθησε όμως ένα δεύτερο χτύπημα κι έπειτα ένα τρίτο, ακόμη πιο δυνατό.

«Θα 'ναι κανένας φτωχός ταξιδιώτης», μονολόγησε ο μικρούλης Χανς, κι έτρεξε στην πόρτα.

Πολυχρόνης Λεμπέσης,
*Το παιδί
με τα κουνέλια*

Ήταν ο μυλωνάς μ' ένα φανάρι στο ένα χέρι και μια μεγάλη μαγκούρα στο άλλο.

«Αγαπημένε μικρούλη Χανς», φώναξε ο μυλωνάς, «έπαθα μεγάλη συμφορά. Ο μικρός μου γιος έπεσε απ' τη σκάλα και χτύπησε και πάω να φέρω το γιατρό. Αλλά μένει πολύ μακριά κι έχει τέτοια κακοκαιρία, που σκέφτηκα πως θα 'ταν προτιμότερο να πας εσύ αντί για μένα. Ξέρεις ότι θα σου δώσω το καροτσάκι μου, είναι λοιπόν δίκαιο να κάνεις κι εσύ κάτι για μένα για να μου το ανταποδώσεις».

«Φυσικά», φώναξε ο μικρούλης Χανς, «το θεωρώ μεγάλη μου τιμή που με σκέφτηκες και θα ξεκινήσω αμέσως. Πρέπει όμως να μου δανείσεις το φανάρι σου, γιατί η νύχτα είναι τόσο σκοτεινή, που φοβάμαι μην πέσω σε κανένα χαντάκι».

«Λυπάμαι πολύ», απάντησε ο μυλωνάς, «αλλά είναι το καινούριο μου φανάρι, και θα 'ταν μεγάλη απώλεια για μένα αν πάθαινε τίποτα».

«Ε, δεν πειράζει, κάνω και χωρίς αυτό», απάντησε ο μικρούλης Χανς, ξεκρέμασε το βαρύ γούνινο παλτό του και το ζεστό κόκκινο σκούφο του, έδεσε ένα κασκόλ γύρω απ' το λαιμό του και ξεκίνησε.

Τι φοβερή καταιγίδα ήταν αυτή! Κι ήταν τόσο πηχτό το σκοτάδι, που ο μικρούλης Χανς δεν έβλεπε τίποτα, και φύσαγε τόσο δυνατά ο άνεμος, που με δυσκολία στεκότανε στα πόδια του. Ωστόσο, φάνηκε πολύ γενναίος, και έπειτα από τρεις ώρες δρόμο, έφτασε στο σπίτι του γιατρού και χτύπησε την πόρτα.

«Ποιος είναι;», φώναξε ο γιατρός, βγάζοντας το κεφάλι του απ' το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς του.

«Ο μικρούλης Χανς, γιατρέ».

«Τι θέλεις, μικρούλη Χανς;»

«Ο γιος του μυλωνά έπεσε από μια σκάλα και χτύπησε, κι ο μυλωνάς θέλει να πάτε αμέσως».

«Εντάξει!», είπε ο γιατρός· διέταξε να ετοιμάσουν το άλογό του, τις μπότες του και το φανάρι του, κατέβηκε και ξεκίνησε για το σπίτι του μυλωνά, ενώ ο μικρούλης Χανς τον ακολουθούσε σκουντουφλώντας.

Όμως η θύελλα δυνάμωνε ολοένα, η βροχή έπεφτε καταρράκτης κι ο μικρούλης Χανς δεν έβλεπε πού πήγαινε και δεν προλάβαινε το άλογο. Στο τέλος, έχασε το δρόμο του και ξεστράτισε στο ρεικότοπο* που ήταν ένα πολύ επικίνδυνο μέρος, γιατί ήταν γεμάτο βαθιές τρύπες, κι εκεί ο μικρούλης Χανς πνίγηκε. Κάτι γιδοβοσκοί βρήκαν την άλλη μέρα το πτώμα του να πλέει σ' ένα νερόλακκο και το μετέφεραν στο σπίτι του.

Όλοι πήγαν στην κηδεία του μικρούλη Χανς, γιατί τον αγαπούσανε πολύ, και πιο λυπημένος απ' όλους ήταν ο μυλωνάς.

«Μια και ήμουν ο καλύτερός του φίλος», είπε ο μυλωνάς, «το σωστό είναι να έχω εγώ την πρώτη θέση». Κι έτσι, προχωρούσε πρώτος στην πομπή, τυλιγμένος μες στο μακρύ μαύρο παλτό του, και κάθε τόσο σφούγγιζε τα μάτια του μ' ένα μεγάλο μαντίλι.

«Ο θάνατος του μικρούλη Χανς είναι πραγματικά μεγάλη απώλεια για όλους», είπε ο σιδεράς, όταν τέλειωσε η κηδεία και είχαν βουλευτεί στο πανδοχείο,* πίνοντας κρασί με κανέλα και τρώγοντας γλυκό.

«Μεγάλη απώλεια και για μένα», πρόσθεσε ο μυλωνάς· «ξέρετε, του είχα δώσει σχεδόν το καροτσάκι μου και τώρα δεν ξέρω τι να το κάνω. Πιάνει τόπο στο σπίτι

* ρεικότοπος: τόπος γεμάτος ρείκια * πανδοχείο: χάνι, είδος λαϊκού ξενοδοχείου

κι είναι σε τόσο κακή κατάσταση, που και να το πουλήσω δε θα πιάσω φράγκο. Δεν ξαναχαρίζω τίποτε άλλη φορά. Παραείναι βαρύ το τίμημα της γενναιοδωρίας».

Ό. Γουάιλντ, *Εννέα μαγικά παραμύθια*,
μτφρ. Ρένα Χατχούτ, Γράμματα

Ερωτήσεις

- 1 Ποια συναισθήματα σας προκαλεί ο τίτλος πριν και ύστερα από την ανάγνωση του κειμένου;
- 2 Σε ποια συμπεράσματα καταλήγετε σχετικά με το χαρακτήρα του πλούσιου μυλωνά; Λάβετε υπόψη τη γενικότερη συμπεριφορά του απέναντι στο μικρούλη Χανς αλλά και τα τελευταία λόγια του.
- 3 Πώς νομίζετε ότι θα συμπεριφερόταν στο Χανς ένας αληθινά πιστός φίλος;
- 4 Γράψτε σε μια παράγραφο πώς συμπεριφέρεται ένας αληθινός φίλος.

Διαθεματική εργασία

Ετοιμάστε μια εκδήλωση-αφιέρωμα στη φιλία: Αναζητήστε παραδείγματα επιστήθιων φίλων από τη μυθολογία (π.χ. Δάμων και Φιντίας), από τα ομηρικά έπη (π.χ. Αχιλλέας και Πάτροκλος) και από τη νεοελληνική λογοτεχνία (εφηβικά μυθιστορήματα μεσοπολέμου, π.χ. *Eroica* του Κ. Πολίτη). Πλαισιώστε την εκδήλωση με τραγούδια και εικαστικό υλικό που να αναφέρονται σε φιλίες και νεανικές συντροφιές.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

Ο Όσκαρ Ουάιλντ ήταν ιρλανδικής καταγωγής. Γεννήθηκε στο Δουβλίνο το 1854 και πέθανε στο Παρίσι το 1900. Σπούδασε λογοτεχνία και φιλολογία στο Trinity College του Δουβλίνου και στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και ήταν βαθύς γνώστης του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Γόνος πλούσιας και αριστοκρατικής οικογένειας, φυλακίστηκε ωστόσο επί δυο χρόνια για προκλητική συμπεριφορά. Έγραψε ποιήματα, παιδικά παραμυθία, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα και κριτικές: *Ο ευτυχισμένος πρίγκιπας και άλλες ιστορίες* (1888), *Το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέη* (1890), *Η βεντάλια της λαίδης Γουίντερμπαρ* (1892), *Σαλώμη* (1892), *Η σημασία του να είναι κανείς σοβαρός ή Ο σοβαρός κύριος Ερνέστος* (1894), *De profundis* (1897).

Μιμίκια Κρανάκη

Ένα τόπι χρωματιστό

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από τη νουβέλα Το τσίρκο, η οποία περιλαμβάνεται στην ομότιτλη συλλογή πεζών κειμένων που εξέδωσε η συγγραφέας το 1950. Πρόκειται για ένα νεανικό αφήγημα στο οποίο περιγράφεται η πορεία της ζωής ενός κοριτσιού, της Μαριέττας, από τα παιδικά χρόνια ως την ωρίμανση, μέσα από συναισθηματικές και κοινωνικές εμπειρίες. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα που τοποθετείται στα χρόνια της Κατοχής, περιγράφεται η πρώτη φάση της στενής φιλίας της Μαριέττας με την Έλσα, τη συμμαθήτριά της στη σχολή χορού.

Η σχολή φύτευε πάντα στη ρίζα του Λυκαβητού, ένα μανιτάρι από ανεμόμυλους. Δούλευε πια για το δίπλωμα της μαζί με την τάξη του επαγγελματικού.* Ο χορός κι ο Αλέξης* είχαν το ίδιο νόημα. Ποιο ακριβώς δεν ήξερε κι η ίδια. Ήταν υπόθεση ήχων. Και κάποιου ιδιαίτερου φωτισμού. Έπειτα, έπρεπε να «εργαστεί», καθώς λένε. Όπως είναι γνωστό, μερικοί άνθρωποι εργάζονται κι άλλοι δουλεύουν. Φορούσε παπούτσια με σκοινιά κι εμπριμέ από ξύλο. Η mademoiselle* πάσχιζε να κάνει πίδα τη σούπα του μπακάλη και κεφτέδες τα

*τάξη του επαγγελματικού: το τμήμα της σχολής για επαγγελματίες χορευτές *Αλέξης: ο φίλος της ηρωίδας
*mademoiselle: η Μαριέττα μεγαλώνει με τον παππού της και τη mademoiselle

ροβίθια. Βέβαια, πολλά ζωγραφιστά ρολόγια στους τοίχους έδειχναν δώδεκα παρά τέταρτο. Μα ένα τέταρτο είναι μακρύ. Πόσο θα κρατούσαν ακόμα τα δαχτυλίδια της μητέρας της;

Τον τελευταίο καιρό είχε έρθει μια καινούρια στο επαγγελματικό. Περίεργο φρούτο. Ένα βλέμμα κυνηγημένου αγριμιού. Κι απότομες, σπασμωδικές κινήσεις, σαν ξεφωνητά. Πολύ νέα.

- Έλσα, φώναξε η θεία Κούλα καθώς χοροπηδούσαν τα κορίτσια ένα γύρο μέσα στην αίθουσα, μη σκέφτεσαι τόσο πολύ. Άφησε το σώμα σου να μιλήσει, άφησε τον εαυτό σου ελεύθερο, μαλακωμένο, μη σφίγγεσαι. Δίνεις, παιδί μου, την εντύπωση ότι δεν ξεκουράζεσαι ούτε στην ανάπαυση. Εμπρός, μερικούς παλμούς ακόμα.

Και το αγρίμι ξεμαλλιασμένο αγωνιζόταν ευσυνείδητα να ηρεμήσει.

Εκείνη τη χρονιά το Πάσχα είχε πέσει αργά. Οι γιορτές στ' αδειανό σπίτι είχαν το πρόσωπο της τρέλας.* Η ιδιαίτερη σιωπή του δρόμου, ένιωθες πίσω απ' τις γρίλιες τους ανθρώπους παραφαγωμένους και καλοπροαίρετους κι οι κάμαρες μεγάλωναν, μεγάλωναν. Η Μεγάλη Παρασκευή έφτασε ασφυχτική όπως πάντα, γεμάτη καμπάνες βιολέτες και παιδικούς επιτάφιους με τη μαμά και το πρώτο παγωτό της χρονιάς στην πλατεία Συντάγματος. Μέρα καμωμένη από λιβάνι. Ο Αλέξης είχε δουλειά. Ο σοβαρός κόσμος των ανδρών. Ευτυχώς η θεία Κούλα ήταν σκυλί. Το επαγγελματικό δεν είχε διακοπές. Η Μαριέττα ξεχάστηκε λίγες ώρες μέσα στο ξάναμμα της δουλειάς, μα στην πόρτα ξαναβρήκε το σταχτί πρόσωπο της ημέρας. Δε γινόταν να γυρίσει σπίτι της. Δε γινόταν. Κίνησε ν' ανέβει στον Αϊ-Γιώργη το Λυκαβηττό.

* «οι γιορτές... είχαν το πρόσωπο της τρέλας»: η μητέρα της Μαριέττας είχε πεθάνει ψυχασθενής

- Για πού Μαριέττα;

Γύρισε κι είδε πίσω της την Έλσα.

- Μμμ... Έλεγα ν' ανέβω στον Αϊ-Γιώργη για τον επιτάφιο.

- Μπα! Τι σύμπτωση. Κι εγώ έχω δώσει ραντεβού εκεί πάνου με τον μπαμπά και τον Νίκο. Σε πειράζει ν' ανεβούμε μαζί;

- Μα τι λες! Κάθε άλλο.

Ήταν αλήθεια. Σ' αυτές τις στιγμές ο τελευταίος σκούληκας της γης που θα κατάφερνε να γεμίσει την ώρα ήταν πολύτιμος.

- Δύσκολη μέρα, ε; Σε πειράζουν και εσένα οι γιορτές;

Γύρισε και κοίταξε την Έλσα σαστισμένη. Είχε μαζέψει όλο της το κουράγιο η καημένη για να πει μια φράση επίσημη και αποφασιστική, μα τώρα που ένιωθε το βλέμμα της Μαριέττας στο μάγουλο της έγινε κατάκόκκινη.

- Ξέρεις... εξακολούθησε... πολλές φορές στη σχολή ήθελα να σου μιλήσω... μα... καταλαβαίνεις... ήταν δύσκολο.

Ντεγκά,
*Πρόβα
μπαλέτου*

Οι λέξεις βγαίνουν με δυσκολία κι είχε γουρλώσει τα μάτια της απ' το κόμπιασμα.

- Δεν ξέρω... ντρεπόμουνά... στο βάθος είσαι πολύ κλειστός άνθρωπος... Έχω ακούσει τόσα πολλά... Ξέρω γιατί φοράς μαύρα... και όλα τ' άλλα... Τα κουτσομπολιά βλέπεις. Ήθελα να σου πω να... μιλάμε πότε πότε... αν θέλεις...

- Μα... μα βέβαια. Γιατί όχι; Είναι να ρωτάς; Φοβάμαι, όμως, Έλσα μου, πως δεν είμαι στο ύψος της υπόθεσης.

Τα βήματά τους έγιναν πιο αληθινά και τα λόγια χάσαν κάθε σημασία. Κάτω, ως τη θάλασσα, βούιζε η πολιτεία. Η μαυρίλα της συσκότισης. Πού και πού ένα φως. Να 'ταν η Έλσα κάποιο απ' αυτά τα φώτα;

- Μα δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Ήθελα μονάχα να ξέρεις πως... πως... είμαι φίλη σου... Μπορείς να μου πεις οτιδήποτε. Όσο αστείο κι αν σου φαίνεται... Το ξέρω πως δεν είναι σπουδαίο αυτό που μπορώ να σου δώσω... Είμαι κι εγώ ετερόφωτη κι έχω ανάγκη από 'να είδος τρόμπας* πλάι μου για να στέκουμαι στα πόδια μου. Μα είναι περίεργο. Όταν μπορώ να βοηθήσω έναν άλλον, αισθάνομαι δυνατή.

Τώρα πια είχε ολότελα ξεθαρρέψει. Τόσο τρυφερά τα λιγνά παιδιάτικα πόδια. Ένα τζιτζίκι που βγήκε το μεσημέρι ξεχειλίζοντας απ' αγάπη και κουνούσε τις αντένες του παράφορα.

- Θα 'θελα να σου πω ευχαριστώ... μα κάπως διαφορετικά... καταλαβαίνεις... κάτι που να μην είναι λόγια...

Καινούριο το βράδυ και το πρόσωπο της Έλσας, πρώτη φορά πρόσεξε πόσο έντονα ήταν τα ρουθούνια της κι η γραμμή των χειλιών. Καινούριος κι ο κ. Κεσίσογλου.

*τρόμπας: αντλίας

- Ο πατέρας μου, η δεσποινίς Καραλή... ξέρεις μπαμπά... σου 'χω μιλήσει. Μαριέττα, να κι ο αδερφός μου.

Η κοιλίτσα του Κεσίσογλου ήταν γεμάτη απ' τις μεταξωτές κάλτσες που φαμπρικάρριζε.* Ο Νίκος ήταν ένας έφηβος γεμάτος σπυριά. Μάντευες πως κάτω απ' το πρώτο μακρύ παντελόνι οι τρίχες των ποδιών του μεγάλωναν αηδιαστικά. Ωστόσο οι τρεις τους είχαν μια ενότητα που θα μπορούσες να την πεις οικογένεια. Η κυρία Κεσίσογλου θα 'χε βάψει κόκκινα αυγά, θα 'χε φτιάξει τσουρέκια, α, μπορεί και κουλουράκια με γλυκάνισο, όπως τα 'φτιαχνε η μαμά.

Όταν χωρίστηκαν – «και του χρόνου ελεύθεροι» – ο κ. Κεσίσογλου είπε:

- Αν δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε, θέλετε να φάτε μαζί μας την Κυριακή του Πάσχα, δεσποινίς Καραλή;

Κουλουράκια με γλυκάνισο. Ο Αλέξης. Θέλεις;, ρωτούσαν τα μάτια της Έλσας.

- Μα φοβάμαι πως θα σας ανησυχήσω. Ίσως να θέλετε να 'στε μεταξύ σας... ξέρω κι εγώ...

- Τι είναι αυτά που λέτε. Λοιπόν σύμφωνοι, σας περιμένουμε. Ελάτε ό,τι ώρα θέλετε.

Κουλουράκια με γλυκάνισο.

Η Έλσα έγινε παράλληλη, κατά κάποιον τρόπο, με τον Αλέξη. Η κουβέντα, η λεπτομέρεια μαζί της απόχτούσε σημασία. Θυμάσαι έχεις προσέξει και κείνα τα έκπληχτα «ναι», η κατάφαση της κάθε στιγμής. Έπειτα, πρώτη φορά η Μαριέττα μπόρεσε να κλάψει μπροστά σ' άλλον άνθρωπο. Απλά κι ήσυχα. Τα μάτια της ήταν χρόνια στεγνά. Τα βράχια του Φιλοπάππου εκείνο το βράδυ ήταν σκληρά κι η Αθήνα κάτω φυλλωσιές φυλ-

*φαμπρικάρριζε: κατασκεύαζε στο εργοστάσιο (φάμπρικα = εργοστάσιο)

λωσιές, σύννεφο. Η Έλσα είχε σαστίσει. Η δυστυχία που διάβασε μια στιγμή, μια μονάχα, στα μάτια της Μαριέττας ήταν ένα δώρο πάρα πολύ βαρύ. Σφίξανε τα χέρια κι όταν γύρισαν στην πόλη το βράδυ εκείνο της φιλίας ήταν φωτιές αναμμένες στους δρόμους. Τ' Αγιαννιού του Ρηγανά. Οι μάρμαρες καίγονταν στα σοκάκια κι η γειτονιά είχε μαζευτεί ένα γύρο και πηδούσανε από πάνω. Ανθρώπινη ζεστασιά των βραδινών δρόμων, ιδρωμένες φούχτες και καλντερίμια όλο ρόζους. Πήδησαν μια δυο τρεις ποιος ξέρει πόσες φορές πάνω απ' τη φωτιά. Εδώ παρακάτω παρακάτω. Άλλη μια φορά. Κι άλλη. Κι άλλη. Τώρα που είναι μεγάλη η φλόγα. Χοπ! και βγαίνουν απ' την άλλη μεριά. Γέλια, γέλια. Το βράδυ ήρθε κι ακούμπησε στην άκρη της παλάμης τους, ένα τόπι χρωματιστό να το πετάξεις ψηλά. Η φιλία δεν είναι μονάχα των αγοριών. Δρόμοι πάλι δρόμοι ώρες αχόρταγες θα μπορούσαν να περπατάνε κουβεντιάζοντας.

- Ξέρεις, έλεγε η Έλσα, εγώ έρχομαι στο επαγγελματικό κυρίως για λόγους... πώς να στο πω... ψυχοθεραπευτικούς. Είναι ένας τρόπος για να λύνουμαι κομμάτι, να μαλακώνω. Ειδεμή, ξέρω πως δεν μπορώ να γίνω χορεύτρια. Δεν έχω πολλή υγεία... Εσύ τι σκέφτεσαι να κάνεις μετά το επαγγελματικό;
- Μα... θα χορέψω... φαντάζομαι. Θα προσπαθήσω να σπρώξω το πράγμα όσο παίρνει κι ακόμα περισσότερο. Δεν ξέρω διόλου ως πού μπορώ να φτάσω, μα αυτό δεν έχει σημασία, δεν είν' έτσι;
- Ω! Φυσικά.
- Θα 'θελα πολύ να πάω έξω, όταν τελειώσει ο πόλεμος. Να δούμε.

Από ώρα μασούλιζε μια ερώτηση στο στόμα της. Κάποτε τ' αποφάσισε.

- Δε μου λες, Μαριέττα... αν θες φυσικά, θα μου απαντήσεις... τι είναι ακριβώς για σένα ο Αλέξης;

Να το. Πρώτη φορά. Όμως τούτο έσκαβε βαθύτερα τη φιλία τους.

- Είναι πολύ απλό και πολύ δύσκολο να σου εξηγήσω. Θε μου! Να 'ξερες πόσο δε μ' αρέσει να εξηγάω. Μου φαίνεται σαν να με γδέρνουν. Τέλος πάντων. Για να σου μιλήσω απλά, τον αγαπώ. Περ' απ' αυτό είναι πολλά πράγματα που δεν είναι κοινά. Μα ένας άντρας δεν είναι θεός. Είναι το χώμα που με σηκώνει. Θα 'θελα να κάναμε πολλά παιδιά και να πεθάνουμε την ίδια στιγμή, χέρι με χέρι. Δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις...

- Ναι... βέβαια... Δηλαδή για σένα είναι λυμένα τα προβλήματα.

Το 'πε μ' έναν ελαφρότατο τόνο μομφής που 'κανε τη Μαριέττα άθελά της να γελάσει.

- Μα δεν το βρίσκω διόλου απαραίτητο να υπάρχουν προβλήματα για να τρωγόμαστε με δαύτα.

Είχαν φτάσει πια στους μεγάλους δρόμους. Φλούδες από σύννεφο, η μυρουδιά της σκόνης πιο έντονη κι η κουρασμένη άσφαλτος.

- Δε μου λες. Ο μπαμπάς μου 'δωσε σήμερα το μισθό μου. Θέλεις να πάμε στου Άνταμς να πιούμε ένα Σάμος*;

Μισθός ήταν το χαρτζιλίκι της.

- Ακούς, λέει!

Με την Έλσα δεν είχε εγωισμό. Την άφησε να πληρώνει δίχως στενοχώρια. Τα δικά της παπούτσια ήταν μπαλωμένα και τα βάζα του σπιτιού είχαν εξανεμιστεί. Η φιλία δεν είναι μονάχα των αγοριών.

Μ. Κρανάκη, «Τσίρκο», *Η μεταπολεμική πεζογραφία*, τόμ. 5, Σοκόλης

*Σάμος: ηδύποτο της εποχής

Ερωτήσεις

- 1** Ποια είναι η διάθεση της Μαριέττας το απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής; Βρείτε τα σχετικά χωρία στο κείμενο.
- 2** Η ψυχολογία της ηρωίδας αλλάζει μετά τη συνάντησή της με την Έλσα. Πώς εκφράζεται αυτή η αλλαγή μέσα στην αφήγηση;
- 3** Χαρακτηρίστε την Έλσα από τα λόγια και τις ενέργειές της.
- 4** Σε ποια σημεία του αποσπάσματος φαίνεται η άποψη της Μαριέττας για τα αγόρια;

Διαθεματική εργασία

Οργανώστε μια μικρή έρευνα γύρω από το σημαντικό ρόλο που παίζει η στήριξη των φίλων στη ζωή των ανθρώπων, ιδιαίτερα σε δύσκολες περιστάσεις. Μπορείτε να στηριχτείτε σε προσωπικά βιώματα σας, σε εμπειρίες γνωστών σας ή ακόμα και στις γνώσεις σας από την Ιστορία.

Η ΒΙΟΠΑΛΗ

• ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ζωρζ Σερά,
Ο εργάτης που σπάζει πέτρες

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ανέδειξε πολλές φορές παραδείγματα ανθρώπων που, παρά τις δυσκολίες και τα προβλήματα τα οποία αντιμετώπισαν, δεν έπαψαν να παλεύουν και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους στη ζωή. Μικροί βιοπαλαιστές αποτέλεσαν πολλές φορές κεντρικούς ήρωες των λογοτεχνικών κειμένων. Τέτοια παραδείγματα αγωνιστικού πνεύματος και σκληρής βιοπάλης θα συναντήσετε στα κείμενα που περιλαμβάνονται σ' αυτή την ενότητα. Προέρχονται από την προφορική λαϊκή παράδοση, από την παλαιά και νεότερη παραγωγή Ελλήνων και ξένων συγγραφέων και από τη σύγχρονη παιδική λογοτεχνία.

Ο φτωχός και τα γρόσια

Το σύντομο διδακτικό παραμύθι που ακολουθεί προέρχεται από την περιοχή της Νάξου και πρωτοδημοσιεύτηκε το 1874. Η ιστορία που είναι γνωστή και στους μύθους του Γάλλου συγγραφέα Λαφονταίν, είχε μεγάλη διάδοση στον ελληνικό χώρο και έδωσε την έμπνευση στο θεατρικό συγγραφέα Δημήτρη Κόκκο να γράψει το κωμειδύλλιο Η λύρα του Γερονικόλα (1891), που παίχτηκε σε αθηναϊκά θέατρα στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα.

Ήταν ένας φτωχός με πολλά παιδιά και δούλευαν με τη γυναίκα του όλη μέρα. Κάθε βράδυ που ήταν κουρασμένοι, ήθελαν να φάνε το ψωμάκι τους ήσυχα κι αγαπημένα, κι έπειτα να πιάσει ο πατέρας τη λύρα του να χορεύουν τα παιδιά και να περνούν ζωή αγγελική.

Δίπλα κάθουνταν ένας πλούσιος, και σαν άκουε κάθε βράδυ τα γέλια και τις χαρές του φτωχού, παραξενεύονταν: «πώς εγώ μαθές* να μην είμαι ευχαριστημένος κι αναπαμμένος σαν αυτόν, όλη μέρα αξίνη* και το βράδυ γλέντι». Λέει: «να του δώσω θέλω γρόσια,* να δω τι θα κάνει».

*μαθές: βέβαια, πράγματι *αξίνη: τσάπα, εργαλείο για σκάψιμο *γρόσια: χρήματα

Πάει βρίσκει το φτωχό, του λέει:

- Επειδή σε ξέρω τίμιο άνθρωπο, να, σου δίνω χίλια γρόσια ν' ανοίξειςπραμάτεια,* ό,τι θες, κι αν πλουτίσεις, μου τα δίνεις, ειδεμή σου τα χαρίζω.

Όλη μέρα πια ο φτωχός, εσυλλογιόνταν τι να κάνει τόσα γρόσια. Τα φέρνει από δω, τα φέρνει από κει: «ν' ανοίξωπραματευτάδικο; να τα βάλω στον τόκο; να πάρω αμπελοχώραφα;».

Έρχεται το βράδυ, ούτε λύρα να πιάσει, μιλιάτσιχ* δεν έκαναν τα παιδιά του. Να γελάσουν, τα μάλωνε· όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι απ' τη συλλογή.* Την άλλη μέρα ούτε σε μεροκάματα να πάει, ούτε πουθενά έξω από τη συλλογή. Τον ερωτά η γυναίκα του τι έχει; να τον κάνει να γελάσει· αυτός την εμάλωσε, να τον αφήσει ήσυχο.

Ο πλούσιος, περνά μια βραδιά, περνά άλλη, περνούν τρεις, ούτε λύρα πια άκουε ούτε γέλια, ούτε χορό των παιδιών.

Το πρωί βλέπει το φτωχό κι έρχεται:

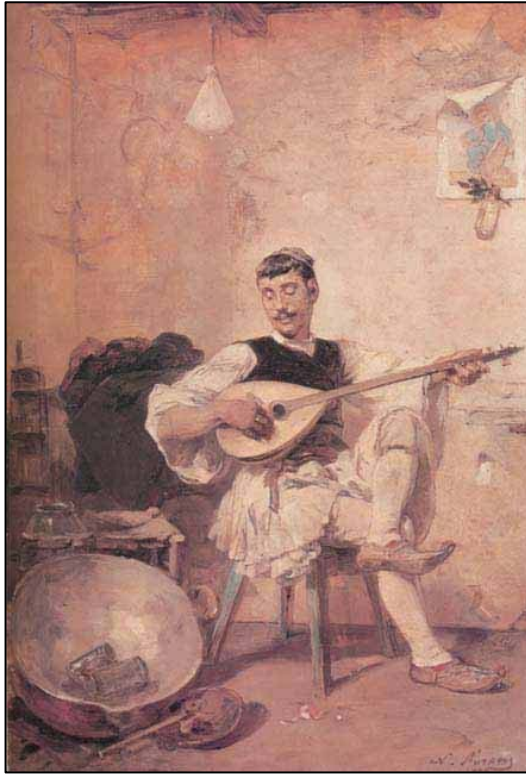
- Να, χριστιανέ, τα γρόσια σου, κι ούτε αυτά θέλω ούτε τη σκοτούρα τους.

Από τότε, πάλι χαρούμενος στο σπίτι του, ο φτωχός έπαιζε τη λύρα, χόρευαν τα παιδιά του, σαν και πρώτα, και το άλλο πρωί στη δουλειά.

*Ελληνικά παραμύθια, εκλογή Γ.Α. Μέγας,
Βιβλιοπωλείον της Εστίας*

*πραμάτεια: εμπορικό κατάστημα *τσιχ: κιχ

*συλλογή: σκέψη, προβληματισμός, έγνοια

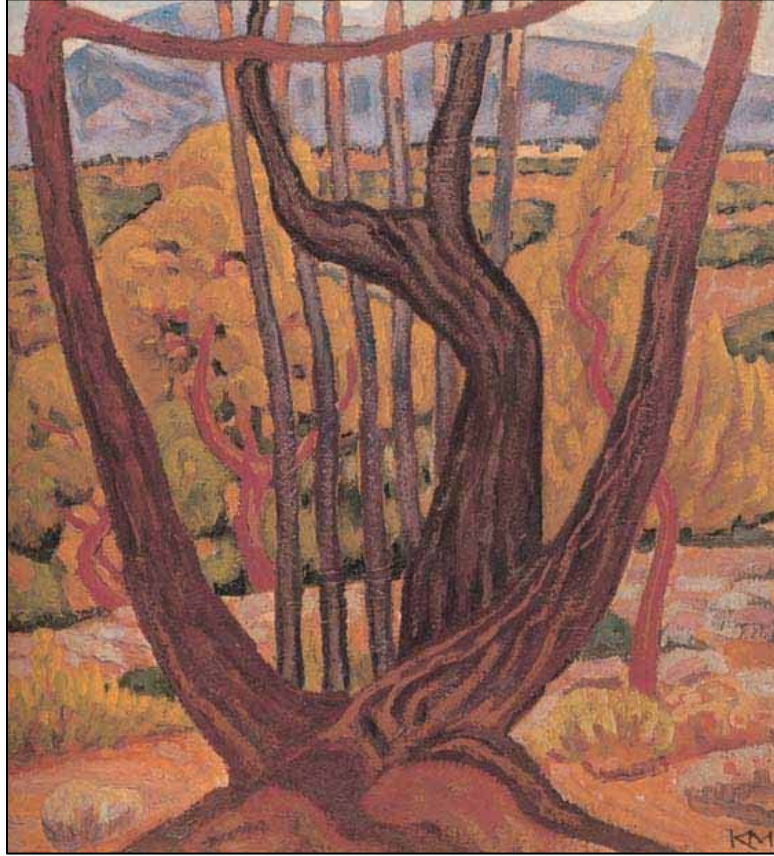
Νικηφόρος Λύτρας,
Ο γαλατάς

Ερωτήσεις

- 1 Γιατί ο φτωχός του παραμυθιού είναι ευτυχισμένος όσο δεν έχει χρήματα και γιατί γίνεται δυστυχής όταν του τα χαρίζουν;
- 2 Πώς άλλαξε η ψυχολογία του ήρωα όταν του έδωσε τα γρόσια ο πλούσιος;
- 3 Δώστε με μια φράση το μήνυμα που βγαίνει από την ιστορία.

Διαθεματική εργασία

Αναζητήστε παραμύθια στα οποία θριαμβεύει ο φτωχός απέναντι στον πλούσιο και παρουσιάστε τα στην τάξη.

Κωνσταντίνος Μαλέας, *Λύρα*

Τέλλος Άγρας και Νικηφόρος Βρεττάκος

Ο Τέλλος Άγρας και ο Νικηφόρος Βρεττάκος στα δύο ποιήματα τους εμπνέονται από το ίδιο κοινωνικά ευαίσθητο θέμα του εργαζόμενου μικρού παιδιού, του μικρού βιοπαλαιστή. «Το ξανθό παιδί» προέρχεται από τη συλλογή του Τ. Άγρα Καθημερινές (1939) και «Το παιδί με τα σπέρτα» του Ν. Βρεττάκου από το Β΄ τόμο των Ποιημάτων του.

Τέλλος Άγρας

Το ξανθό παιδί

Ξανθό παιδί, γλυκά χλωμό,
μάτσο τα γιασεμιά πουλούσες,
τις βιόλες* τις μοσχοβολούσες,*
έξω απ' τον πέτρινο σταθμό.

Στα μάτια μου έφεξε η ψυχή,
το μέτωπό σου να χαϊδέψει,
που μου λαλούσε - σα μια σκέψη
ξάστερη και παρθενική.

Στο μέτωπο σου χαμηλά,
κι ίσια σου έπεφταν στους κροτάφους
-που θα επαιδεύαν τους ζωγράφους-
άπηχτα, αριά,* ρηχά μαλλιά.

*βιόλες: βιολέτες *τις μοσχοβολούσες: που είχαν
ωραίο άρωμα, μοσχοβολούσαν *αριά: αραιά

☪ ☪

Κεφαλάκι άγουρο παιδιού,
γύρος σερμένος* στην εντέλεια,
μάτια, σα στόματα: δυο γέλια
και δυο καλέσματα χαδιού...

☪ ☪

Κι όσο έστεκα να σε θωρώ,
πήρε η ψυχή να συνεδέσει*
τα όσα είχε αφήσει κι είχαν πέσει,
σωρό, σπασμένα από καιρό

*Η ελληνική ποίηση, επιμέλεια Κώστας Στεργιόπουλος,
τόμ. 3, Σοκόλης*

Μπαρτολόμε Εστεμπάν
Μουρίλο *Χωριατόπαιδο
στο μπαλκόνι*

*σερμένος: σχηματισμένος *να συνεδέσει: να
συγκεντρώσει, να συνδέσει

Νικηφόρος Βρεττάκος

Το παιδί με τα σπίρτα

Το παιδί της μεγάλωσε. Έκλεισε σήμερα τα έξι του χρόνια. Το χτένισε όμορφα. Δε θα 'χει πια ανάγκη. Περνά και το βλέπει. Στη γωνιά της πλατείας στέκει σαν άντρας. Απ' τα πέντε κουτιά τα σπίρτα έχει κιόλας πουλήσει τα τέσσερα. – Παίζει ο χειμώνας στα δέκα του δάχτυλα. Έγινε νύχτα. Κοιτάζει η μητέρα του δεξιά της, ζερβά της, απάνω και κάτω. Σκοτάδι:

«Ας μπορούσεν ανάβοντας το παιδί μου ένα σπίρτο να φωτίσει τον κόσμο».

Ν. Βρεττάκος, *Ποιήματα 1929-1970*, τόμ. 2, Διογένης

Κωνσταντίνος Πανόριος,
*Χωριατοπούλα
με πανέρι*

Ερωτήσεις

- 1 Βρείτε τις λέξεις ή τις φράσεις που δηλώνουν τις δύσκολες συνθήκες ζωής των δύο παιδιών.
- 2 Στο πρώτο ποίημα προβάλλεται η παιδική αθωότητα και στο δεύτερο η παιδική ωριμότητα. Επιβεβαιώνονται μέσα στα ποιήματα αυτές οι παρατηρήσεις;
- 3 Ποια είναι τα συναισθήματα της μητέρας στο ποίημα «Το παιδί με τα σπέρτα» και ποια του αφηγητή στο «Ξανθό παιδί»;
- 4 Το πρώτο ποίημα έχει παραδοσιακή μορφή και το δεύτερο νεωτερική. Σε ποια στοιχεία εστιάζεται η διαφορά τους;

Διαθεματική εργασία

Βρείτε κείμενα, λογοτεχνικά ή δημοσιογραφικά, για παιδιά που εργάζονται στις μέρες μας κάτω από άθλιες συνθήκες (παιδιά των φαναριών, παιδιά του τρίτου κόσμου κ.ά.). Συζητήστε μέσα στην τάξη για το κοινωνικό αυτό πρόβλημα και τις προεκτάσεις του, καθώς και για τους τρόπους αντιμετώπισης του στις σύγχρονες κοινωνίες.

Ο Βάνκας

Στο διήγημα που ακολουθεί ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Άντον Τσέχωφ προβάλλει με ρεαλισμό και ευαισθησία το θέμα της παιδικής βιοπάλης. Ο Βάνκας είναι ένα εννιάχρονο, ορφανό παιδί που οι συνθήκες της ζωής το αναγκάζουν να στερηθεί το πιο αγαπημένο του πρόσωπο, τον παππού του, και να βιώσει μακριά του τη σκληρότητα των ανθρώπων. Τραγικό και χιουμοριστικό στοιχείο συμπλέκονται στο διήγημα μέσα από την αθώα ματιά τον μικρού αφηγητή-ήρωα.

Ο Βάνκας Ζούκοφ, ένα παιδάκι εννιά χρονών, δουλεύει εδώ και τρεις μήνες κάλφας στο τσαγκαράδικο του Αλιάχιν. Τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων δεν πλάγιασε. Περίμενε να φύγει το αφεντικό με τους μαστόρους για τον όρθρο. Και μόλις απόμεινε μονάχος στο μαγαζί, πήρε από το ντουλάπι του αφεντικού το καλάμαρι με το μελάνι, έναν κοντυλοφόρο με σκουριασμένη πένα, άπλωσε το χαρτί στο παλιοστράπεζο με τα εργαλεία και ετοιμάστηκε να γράψει. Προτού ζωγραφίσει το πρώτο γράμμα, γύρισε πολλές φορές το κεφαλάκι του κατά την πόρτα και το παραθύρι, ρίχνοντας κλεφτές, φοβισμένες ματιές, λοξοκοίταξε το μαυρισμένο εικόνισμα που ήταν σφηνωμένο ανάμεσα στα ράφια με τα καλαπόδια και αναστέναξε προσπαθώντας να λευτερώσει το λαιμό του από έναν κόμπο που τον έπνιγε. Ύστερα γονάτισε μπροστά στον τσαγκαράδικο πάγκο και άρχισε να γράφει:

Πολυαγαπημένε μου παππού Κωσταντή Μακάριτς. Σου γράφω γράμμα. Σου εύχομαι καλά Χριστούγεννα και ο Θεός να σου δίνει όλα τα καλά. Δεν έχω πια ούτε πατέρα ούτε μάνα, μονάχα εσύ μου απόμεινες.

Ο Βάνκας κοίταξε κατά το σκοτεινό παραθύρι και κει πάνω στο σκοτεινό τελάρο που τρεμούλιαζε το φως του κεριού ζωντάνεψε τη μορφή του παππού του, του Κωσταντή Μακάριτς, νυχτοφύλακα στο σπίτι του κυρίου και της κυρίας Ζιβάρεφ. Ήταν ένα γεροντάκι κοντό και ξερακιανό, μα πολύ σβέλτο και ζωηρό κάπου εξηνταπέντε χρονών. Η όψη του ήταν πάντοτε γελαστή και τα μάτια του μπιρμπιλίζαν. Την ημέρα κοιμόταν στην κουζίνα ή έπιανε κουβεντολόι με τις μαγείρισσες και τη νύχτα τυλιγμένος σε μια φαρδιά προβατόγουνα έφερνε γυροβολιά το χτήμα χτυπώντας τη ροκάνα* του.

Τον ακολουθούσαν τα σκυλιά του, η γριά Καστάνκα και ο Χέλης, έτσι τον έλεγαν, γιατί είχε μαύρη τρίχα και το κορμί του ήταν μακρουλό. Αυτός ο Χέλης ήταν ένα πολύ υπάκουο και παιγνιδιάρικο σκυλί. Γλυκοκοιτούσε όλο τον κόσμο, ξένους και δικούς, μα μπέσα δεν είχε. Κάτω απ' αυτά τα παγνιδιάρικα βλέμματα και την ταπεινοφροσύνη έκρυβε μια φαρμακερή κακία Ιησουίτη! Ήταν μοναδικός να ζυγώνει κρυφά και να κόβει δαγκωνιά στο πόδι του διαβάτη, να τρυπώνει στο κελάρι ή να αρπάζει από το λαιμό την κότα του χωριάτη. Πολλές φορές του είχαν λιώσει με τις μπαστουινιές τα πισινά του πόδια. Δυο φορές τον κρέμασαν στο δέντρο, κάθε βδομάδα τον σάπιζαν στο ξύλο και τον πετούσαν ψόφιο στο χαντάκι. Και όμως πάντα ζωντάνευε! Εφτάψυχος!

*** ροκάνα:** είδος ξύλινου κρόταλου που παράγει έναν ξερό και δυνατό ήχο

Αυτήν τη στιγμή, χωρίς άλλο, ο παππούς θα στέκεται μπροστά στην αυλόπορτα. Θα μισοκλείνει τα μάτια και θα αγναντεύει τα βαθυκόκκινα παράθυρα της εκκλησιάς του χωριού. Χτυπάει τα ποδήματά του στο κατώφλι να ζεσταθεί και ψιλοκουβεντιάζει με τις δούλες. Η ροκάνα κρέμεται στο ζουνάρι του. Τρίβει τα χέρια, κουλουριάζεται από το κρύο και με ένα γεροντικό γέλιο πειράζει τότε την καμαριέρα και τότε τη μαγείρισσα.
- Θα πάρετε λίγη πρέζα;, λέει στις γυναίκες και προσφέρει την ταμπάκέρα του.

Οι γυναίκες παίρνουν ταμπάκο και φταρνίζονται και ο παππούς καταυχαριστιέται και ξεκαρδίζεται στα γέλια ευτυχισμένος. Δίνει και στα σκυλιά του πρέζα. Η Καστάνκα φταρνίζεται, στραβομουτσουιάζει και τρυπώνει σε μια γωνιά παραπονεμένη. Ο Χέλης, σεβαστικός πάντοτε, δε φταρνίζεται, κουνάει μονάχα την ουρά του...

Και ο καιρός είναι θαυμάσιος. Ησυχία, όλα διάφανα και δροσερά. Η νύχτα είναι σκοτεινή, και όμως ξεχωρίζεις όλο το χωριό με τις άσπρες του στέγες και τον καπνό που ανεβαίνει από τις καμινάδες, τα δέντρα ασημωμένα από την πάχνη, τις στοίβες του χιονιού. Ο ουρανός είναι σπαρμένος με αστέρια που λαμπυρίζουν χαρούμενα και ο γαλαξίας αστράφτει, έτσι που νομίζεις πως τον σφουγγάρισαν και τον έτριψαν με χιόνι για τις γιορτές...

Ο Βάνκας αναστέναξε, βούτηξε την πένα στο καλαμάρι και εξακολούθησε το γράμμα του:

Σου γράφω τα βάσανα μου, παππού. Χθες το αφεντικό με άρπαξε από τα μαλλιά, με τράβηξε στην αυλή και με ρήμαξε στο ξύλο γιατί εκεί που κουνούσα το μωρό με πήρε ο ύπνος. Την άλλη βδομάδα πάλι η κυρά μου είπε να καθαρίσω μια ρέγγα και 'γω άρχισα από

την ουρά. Και τότε μου άρπαξε τη ρέγγα και την έτριβε στα μούτρα μου. Και οι καρφάδες του μαγαζιού όλοι με βασανίζουν. Με στέλνουν στην ταβέρνα να πάρω βότκα και με βάνουν να κλέβω το τουρσί του αφεντικού και κείνος με κοπανάει με ό,τι κρατάει στα χέρια του. Όσο για φαΐ, άσ' τα! Το πρωί ξεροκόμματο, το μεσημέρι κουρκούτι, το βράδυ πάλι ξεροκόμματο. Ούτε τσάι, ούτε λαχανόσουπα, όλα τα περιδρομιάζουν τα αφεντικά.

Με βάζουν και κοιμάμαι μπροστά στην πόρτα και όταν κλαίει το μωρό, εγώ δεν κλείνω μάτι, γιατί πρέπει να κουνάω την κούνια. Αγαπημένε μου παππού, για όνομα του Θεού, κάνε μου μια χάρη: πάρε με από δω, πάρε με στο σπίτι, στο χωριό, δεν αντέχω άλλο... Τα πόδια θα σου φιλήσω, όλη μου τη ζωή θα παρακαλώ το Θεό για σένα, πάρε με από δω, γιατί θα πεθάνω...

Ο Βάνκας ζάρωσε τα χείλη του από το παράπονο, σφούγγισε τα μάτια με τη μουτζουρωμένη του γροθίτσα και ένα λυγμός ανέβηκε στο λαιμό του.

Θα σου τρίβω ταμπάκο, θα παρακαλώ το Θεό και αν δε σ' ακούω, να με δέρνεις όσο βαστούν τα χέρια σου. Και αν δε βρίσκεται δουλειά για μένα, να γυαλίζω παππού τις μπότες του αφεντικού ή να βοηθάω τον τσοπάνη στη Φιέτκα. Παππού, αγαπημένε μου, δε μπορώ πια. Θα πεθάνω, να το ξέρεις! Θα 'ρχόμουνα με τα πόδια στο χωριό, μα δεν έχω παπούτσια και φοβάμαι το κρύο. Και όταν θα μεγαλώσω, εγώ θα σε ταΐζω και δε θα αφήσω κανένα να σου κάνει κακό. Και όταν πεθάνεις, θα παρακαλώ το Θεό ν' αναπαύσει την ψυχή σου, όπως κάνω και για τη μάνα μου την Πελαγία.

Που λες, παππού, η Μόσχα είναι μεγάλη πολιτεία. Όλο πλουσιόσπιτα και άλογα, άλογα να δουν τα μάτια σου! Πρόβατα όμως δεν είδα και τα σκυλιά δε δαγκώνουν.

Εδώ τα παιδιά δε γυρίζουν στα σπίτια να πουν τα κάλαντα, ούτε ψέλνουν στην εκκλησία και, ξέρεις, μια μέρα είδα σ' ένα μαγαζί να πουλάνε αγκίστρια με το δόλωμα επάνω και πιάνουν ό,τι ψάρι θέλεις. Είναι πολύ ακριβά και είδα ένα αγκίστρι που μπορεί να σηκώσει ολόκληρο γουλιανό* δέκα οκάδες. Είδα και μαγαζιά που πουλάνε ντουφέκια. Ό,τι λογής θέλεις, σαν εκείνα που έχει ο αφέντης. Αυτά θα 'χουνε το λιγότερο εκατό ρούβλια το κομμάτι. Και στα χασάπικα πουλάνε τσαλαπετεινούς και πέρδικες και λαγούς, μα πού τα σκοτώνουν; Οι μαγαζάτορες δε λένε τίποτα.

Αγαπημένε μου παππού, όταν κάνουν το χριστουγεννιάτικο δέντρο στον αφέντη με τα γλυκά, ζήτησε για μένα ένα χρυσό καρύδι και κρύψε το στην πράσινη κασέλα. Παρακάλεσε τη δεσποινίδα Όλγα Ιγκνάτιεβνα και πες της: «είναι για το Βάνκα».

Αναστέναξε βαθιά και στύλωσε ξανά το βλέμμα του στο παραθύρι. Θυμήθηκε πως ο παππούς πήγαινε στο δάσος να κόψει έλατο για τον αφέντη και έπαιρνε πάντοτε μαζί και το εγγονάκι του. Τι όμορφα που ήταν! Ο παππούς σφύριζε, τριζοβολούσε ο πάγος στο μονοπάτι και ο Βάνκας τα άκουγε όλα και σφύριζε κι αυτός. Πολλές φορές ο παππούς, προτού κόψει το έλατο, κάπνιζε την πίπα του ή έπαιρνε πρέζα και όλο κορόιδευε το εγγονάκι που τουρτούριζε. Τα ελατάκια κουκουλωμένα με χιόνι, παγωμένα, καρτερούσαν ακίνητα: Ποιο έχει σειρά να πεθάνει; Ξαφνικά, ένας λαγός ξεπετιέται πάνω στις στοίβες του χιονιού. Ο παππούς δεν κρατιέται πια, βάζει τις φωνές:

- Πιασ' τον, πιάσ' τον! Άι! Διάολε τρικέρη!*

***γουλιανός:** ψάρι των γλυκών νερών ***τρικέρης:** με τρία κέρατα (χαρακτηρισμός του διαβόλου)

Ο παππούς έσερνε το κομμένο ελάτι ως το σπίτι του αφέντη και κει άρχιζε το στόλισμα. Και πρώτη και καλύτερη η δεσποινίς Όλγα Ιγκνάτιεβνα, η αγαπημένη του Βάνκα. Όταν ζούσε ακόμα η Πελαγία, η μάνα του Βάνκα, ήταν καμαριέρα της κυράς και η δεσποινίς Όλγα φόρτωνε το Βάνκα γλυκά και για να περάσει την ώρα της τον μάθαινε να διαβάσει, να γράφει και να λογαριάζει ως το εκατό. Και όχι μονάχα αυτά. Τον έμαθε να χορεύει και καντρίλιες. Μα σαν πέθανε η Πελαγία, έστειλαν το ορφανό στον παππού του στην κουζίνα και από κει στη Μόσχα ψυχογιό στον Αλιάχιν, τον τσαγκάρη.

Έλα γρήγορα, αγαπημένε μου παππού, για όνομα τον Θεού. Σε παρακαλώ, πάρε με από δω! Λυπήσου με το δύστυχο ορφανό, γιατί όλοι με δέρνουν και πεινάω πολύ. Και έχω τόση στενοχώρια που δεν ξέρω πώς να σου την πω. Όλο κλαίω, παππού. Και μια μέρα το αφεντικό μου 'δωσε μια στο κεφάλι με το καλαπόδι, τόσο δυνατά που έπεσα κάτω και έλεγα πως δε θα σηκωθώ. Δεν είναι ζωή αυτή, χειρότερη και από του σκύλου... Χαιρετίσματα στην Αλιόνα, στον Ιγκόρ το στραβό και στον αμαξά. Και τη φουσαρμόνικά μου να μην την δώσεις σε κανέναν. Ο εγγονός σου, Ιβάν Ζούκοφ, αγαπημένε μου παππού, έλα.

Ο Βάνκας δίπλωσε το γράμμα στα τέσσερα και το έβαλε στο φάκελο που είχε αγοράσει την προηγούμενη μέρα ένα καπίκι* Ύστερα, σκέφτηκε λίγο, βούτηξε την πένα στο καλαμάρι και έγραψε τη διεύθυνση:

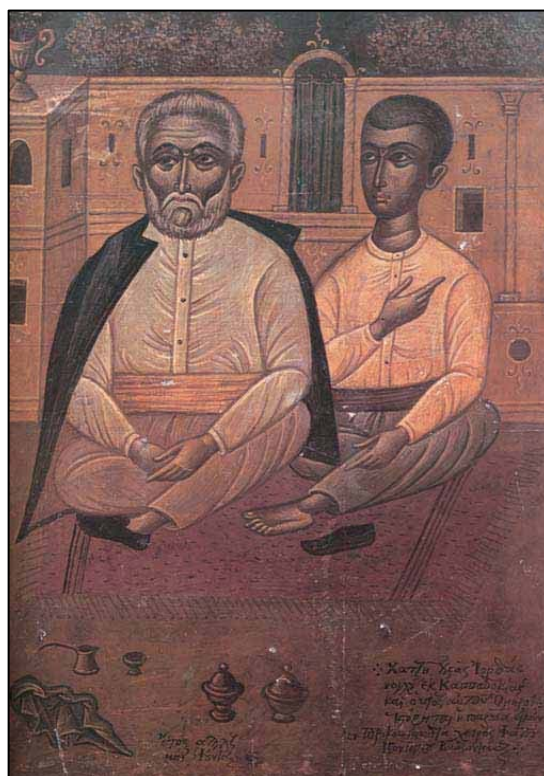
Για τον παππού. Στο χωριό.

Έξυσε λίγο το κεφάλι του, ξανασκέφτηκε και πρόσθεσε στον φάκελο:

Κωσταντή Μακάριτς.

*καπίκι: ρωσικό νόμισμα

Φώτης Κόντογλου,
Χατζή Ουστάς
Ιορδάνογλου και
ο γιος του Όμηρος

Ευχαριστημένος που δεν τον ενόχλησε κανείς, έβαλε το κασκέτο του και χωρίς να ρίξει απάνω του την ξεσχισμένη γουνίτσα πετάχτηκε στο δρόμο με το πουκάμισο μονάχα.

Τα παιδιά του χασάπικου που είχε ρωτήσει την προηγούμενη μέρα του είχαν πει πως έριχναν τα γράμματα σ' ένα κουτί και αποκεί τα κουβαλούσαν σε όλο τον κόσμο με τρόικες* που έχουν βροντερά κουδουνάκια και μεθυσμένους αμαξάδες.

Γρήγορα γρήγορα ο Βάνκας έτρεξε στο κοντινότερο κουτί και πέρασε το πολύτιμο μήνυμα του στη χαραμάδα.

Ύστερα από μια ώρα κοιμόταν με σφιγμένες τις γροθίτσες νανουρισμένος από τις γλυκές ελπίδες του. Ονειρευόταν το πατάρι στο χωριό. Ο παππούς κάθεται στο πατάρι και τα πόδια του κρέμονται. Διαβάζει το

*τρίκα: ρωσικό έλκηθρο που το σέρνουν τρία άλογα

γράμμα στις δούλες... Και ο Χέλης φέρνει σβούρα το πατάρι κουνώντας την ουρά του...

Α. Τσέχωφ, *Διηγήματα*, μτφρ. Κυριάκος Σιμόπουλος,
Θεμέλιο

Ερωτήσεις

- 1 Ποια συναισθήματα τρέφει ο Βάνκας για τον παππού του; Βρείτε τα σχετικά χωρία μέσα στο κείμενο.
- 2 Συγκρίνετε τη ζωή του Βάνκα στη Μόσχα με εκείνη που ζούσε στο χωριό του. Ποιες διαφορές εντοπίζετε;
- 3 Σκιαγραφήστε το χαρακτήρα του μικρού βιοπαλαιστή, παραπέμποντας σε συγκεκριμένα σημεία του κειμένου.
- 4 Σε ποιο σημείο του διηγήματος ο χρόνος της αφήγησης είναι παροντικός; Τι θέλει να πετύχει ο συγγραφέας με αυτή την επιλογή;
- 5 Ποια συναισθήματα σας προκαλεί το τέλος του διηγήματος;

Διαθεματικές εργασίες

- 1 Μελετήστε το κείμενο της «Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού» (Νόμος 2101, ΦΕΚ 192/2-12-1992) και παρουσιάστε τα κυριότερα σημεία του στην τάξη. Σχολιάστε ιδιαίτερα το άρθρο 32, το οποίο αναφέρεται στην παιδική εργασία.
- 2 Αναζητήστε στο διαδίκτυο το ελληνικό τμήμα της UNICEF (www.Unicef.gr) και βρείτε υλικό σχετικά με το παιδί και τα δικαιώματά του. Συζητήστε γι' αυτά μέσα στην τάξη.

ΑΝΤΟΝ ΤΣΕΧΩΦ

Κορυφαίος Ρώσος συγγραφέας, γεννήθηκε το 1860 στη νότια Ρωσία και πέθανε το 1904 στη Γερμανία. Πέρασε τα παιδικά του χρόνια με μεγάλες στερήσεις και σπούδασε γιατρός στη Μόσχα. Στη διάρκεια των σπουδών του δημοσίευσε χιουμοριστικά κείμενα σε περιοδικά για λόγους βιοπορισμού, τα οποία υπέγραφε με ψευδώνυμα. Αν και προσβλήθηκε από φυματίωση και υπέφερε όλη του τη ζωή, δε δίστασε να εγκατασταθεί σε ένα χωριό της Ουκρανίας για να βοηθήσει τους κατοίκους που είχαν πληγεί από την ξηρασία, προσφέροντας ως γιατρός κοινωνικό έργο. Παράλληλα, δε σταμάτησε να ασχολείται με το γράψιμο. Έγραψε περίφημα διηγήματα (*Στην εξορία, Ο θάλαμος 6*), νουβέλες (*Ο μαύρος μοναχός, Το βασίλειο των γυναικών*) και θεατρικά έργα (*Ο γλάρος, Ο θείος Βάνιας, Οι τρεις αδερφές, Ο βυσσινόκηπος*).

Λεώνη

Στο ομότιτλο μυθιστόρημα η έφηβη Λεώνη, χτυπημένη από σκλήρυνση κατά πλάκας, βιώνει μια δραματική αλλαγή στη ζωή της, καθώς αναγκάζεται να κινείται με αναπηρικό καροτσάκι. Η πρώτη περίοδος είναι πολύ δύσκολη. Σταδιακά όμως ανακτά το θάρρος της, αντιμετωπίζει δυναμικά τη δύσκολη κατάσταση, βρίσκει δουλειά και διεκδικεί τα δικαιώματά της. Στο απόσπασμα που ακολουθεί παρακολουθούμε την αποφασιστικότητα ενός νέου ανθρώπου, της Λεώνης, στην προσπάθεια της να δημιουργήσει μια όμορφη ζωή.

Έχουν περάσει κιόλας δύο χρόνια. Η Λεώνη είχε αρχίσει δουλειά από την πρώτη μέρα. Σήμερα έχει ζωγραφίσει, ίσαμε τούτη τη στιγμή, δυο πιάτα. Αποτελειώνει το τρίτο και το κοιτάει καλά καλά. Μέσα της νιώθει μια μεγάλη χαρά κάθε φορά που τελειώνει ένα κομμάτι. Τσουλάει το αναπηρικό καροτσάκι της και πηγαίνει κοντά στον πάγκο. Βάζει και το τρίτο δίπλα στα άλλα δυο. Τα βλέπει από κοντά, από μακριά. Η νέα παραγγελία θα της πάρει μια βδομάδα.

Πλένει τα χέρια στο νεροχύτη του εργαστηρίου της και τα σκουπίζει με μια μαλακή πετσέτα. Τα πινέλα και την παλέτα της τα έχει βάλει σε μια λεκανίτσα με ειδικό υγρό, για να τα πλύνει αργότερα. Μ' ένα στεγνό ρούχο καθαρίζει καλά τον πάγκο και το μικρό της τραπεζάκι, όπου ακουμπάει τα πιάτα της για να τα ζωγραφίσει.

Όταν ζωγραφίζει, ξεχνιέται. Το εργαστήρι της, το πιο μεγάλο και το πιο φωτεινό δωμάτιο του σπιτιού, έχει γίνει για τη Λεώνη ένας χώρος χαράς κι ευλογίας. Την κάνει ευτυχισμένη. Όμως θα 'θελε κι άλλα πράγματα να κάνει. Από ένα κατάστημα της έχουν ζητήσει να φτιάξει πάνινες κούκλες. Θα το σκεφτεί. Η παρέα έρχεται συχνά και τα λένε. Θυμούνται τις όμορφες μέρες του Γυμνασίου, τις ξαναζούν και νιώθουν σαν να μην έχουν περάσει δυο ολόκληρα χρόνια από τότε.

Σήμερα η Λεώνη έχει ακόμα ένα λόγο να είναι χαρούμενη. Το βράδυ θα πάει για πρώτη φορά από τότε που βγήκε από το νοσοκομείο στο μουσικό τους στέκι. Όλον αυτό τον καιρό ήταν αναποφάσιστη και κανείς δεν την είχε πιέσει. Όλοι ήθελαν να το αποφασίσει μονάχη της. Σήμερα, λοιπόν, αισθάνεται έτοιμη να πάει. Δικοί της και φίλοι δεν μπόρεσαν να κρύψουν τη χαρά τους.

Η Λεώνη βιάζεται να γίνει δεκαοχτώ χρονών. Θα πάρει δικό της αυτοκίνητο με αυτόματο σύστημα οδήγησης, ειδικό για ανάπηρα άτομα. Να ταξιδεύει. Να πηγαίνει όπου θέλει. Ένα σωρό άλλοι σαν αυτή, και σε χειρότερη ακόμα κατάσταση, ταξιδεύουν σ' όλο τον κόσμο. Πετάνε με αεροπλάνα και πάνε σε συνέδρια, πάνε σε πανεπιστήμια για σπουδές, εργάζονται. Γίνονται ζωγράφοι, γίνονται συνθέτες – μουσικοί, γίνονται νομικοί, ψυχολόγοι και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς!

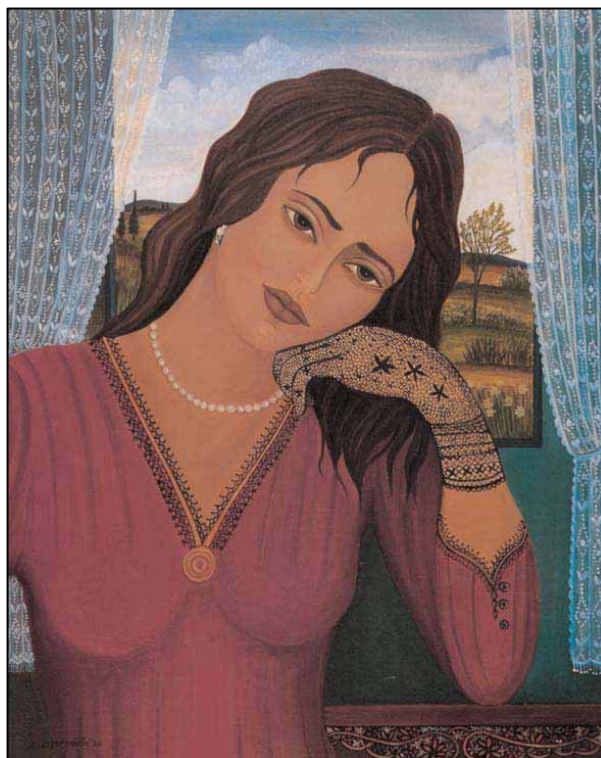
Ένας φωτεινός ορίζοντας ξανοίγεται μπροστά της. Κάτι μέσα της συνέχεια τη σπρώχνει και την κάνει να ονειρεύεται, να θέλει να κατακτήσει τον κόσμο.

Στη σκέψη της έρχεται συχνά το κοριτσάκι με το πρόσωπο Φαγιούμ,* που είχε δίπλα της στο νοσοκομείο και που ο όγκος στον εγκέφαλο δεν το άφησε να ζήσει. Θα το θυμάται πάντα. Του χρωστάει πολλά.

«Εγώ θα ζήσω! Θα ζήσω για να σε θυμάμαι!», του είχε υποσχεθεί όταν το έπαιρναν άψυχο από κοντά της. Κι έκλαιγε όλο το βράδυ. Όχι πια για τα ατάραχα* πόδια της. Όχι πια γι' αυτά...

Ακούει τη μαμά που μπαινοβγαίνει κι ετοιμάζεται. Η καρδιά της χτυπάει δυνατά. Αρχίζει κι αυτή να ετοιμάζεται. Φοράει ένα όμορφο κλαρωτό φόρεμα με δαντελένιο γιακαδάκι. Η μαμά τη βλέπει και την καμαρώνει. Η Λεώνη της έχει γίνει πολύ όμορφη. Με μάτια που λάμπουν. Με καστανά μαλλιά, που πέφτουν κυματιστά στους ώμους και στην πλάτη της.

Νίκη Ελευθεριάδη,
*Κοπέλα με κόκκινο
φόρεμα*

*Φαγιούμ: ταφικές προσωπογραφίες της ελληνιστικής Αιγύπτου, με έντονα χαρακτηριστικά

*ατάραχα: ακίνητα, νεκρά

Ναι, το πάρτι που της έχουν υποσχεθεί θα το κάνουν στο στέκι. Και θα 'ρθουν όλοι. Δικοί της και φίλοι. Η Λεώνη νιώθει να μην περνάει εύκολα η ώρα. Κοιτάει συνέχεια το μικρό της ρολόι.

Θα τη συνοδεύσουν ο θείος Τόνι κι η μαμά. Θα 'ρθει κι ο μπαμπάς λίγο αργότερα. Άλλαξε σπίτι τελευταία και το διαμέρισμα όπου μένει βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πόλης.

Φτάνει επιτέλους ο θείος. Μπαίνει κι είναι ντυμένος άψογα. Για χάρη της. Κάθεται στο καθιστικό κοντά της και μιλάει για τα πάντα μεγαλεπήβολα σχέδια του.

- Ξέρεις κάτι; Αποφάσισα να εργαστώ! Να βρω μια καλή δουλειά. Βαρέθηκα, βρε παιδί μου, να κάθομαι!

Η Λεώνη βάζει τα γέλια. Υποπτεύεται το «γιατί». Τον πειράζει:

- Ξέρω! Ξέρω! Ζηλεύεις που εργάζομαι εγώ... Και λες «Τώρα δεν είναι ντροπή η Λεώνη, που είναι πιο μικρή, να εργάζεται κι εγώ όχι;».

Ο θείος Τόνι κουνάει το κεφάλι. Πάει να διαμαρτυρηθεί. Η Λεώνη συνεχίζει:

- Και... πού 'σαι; Ψάχνω και για κάτι άλλο! Για δεύτερη δουλειά!

Ο θείος ακόμα μια φορά πάει να τρελαθεί με τη ζωντάνια αυτού του παιδιού. Κι είναι μόλις δεκαεφτά χρονών. Από την ημέρα που άρχισε να εργάζεται έχει απορρίψει το χαρτζιλίκι του μπαμπά.

Ο μπαμπάς της έχει, εδώ και δυο χρόνια, προτείνει να φέρει καθηγητές στο σπίτι για να τη βοηθήσουν να καλύψει την ύλη του Λυκείου. Μα όχι, η Λεώνη δε θέλησε τότε! Αργότερα ίσως. «Αν οι τάξεις του σχολείου είχαν και ράμπες δίπλα στα σκαλοπάτια για ν' ανεβαίνω με το αναπηρικό καροτσάκι μου, δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα να πάω», είχε πει τότε η Λεώνη. Τι ωραία να ξανάσμιγε στο σχολείο με τ' άλλα παιδιά! Και

να τέλειωναν, όπως το ονειρεύονταν, όλα μαζί το Λύκειο. «Είναι πολλά που πρέπει να γίνουν, λέει συχνά κι ο θεός Τόνι. Στην Αμερική με τις τόσο μεγάλες πόλεις δε συναντάς τέτοια προβλήματα και τέτοιες δυσκολίες. Όταν χτίζεται μια πολυκατοικία, μια τράπεζα, ένα ξενοδοχείο, υπάρχει πάντα τέτοια πρόνοια... Οι ράμπες απαραίτητες παντού... Ιδιαίτερα στα σχολεία...». «Ας ελπίσουμε πως θ' αρχίσει κι εδώ κάτι να γίνεται...» μπαίνει, όπως συνήθως, στην κουβέντα και η μαμά.

Η Λεώνη αλλάζει ξαφνικά σκέψεις και ρωτάει το θείο σαν τι δουλειά θα 'θελε τάχα να κάνει... Ο θεός χαμογελάει που του δίνει σημασία η ανιψιά του.

- Σκέφτομαι να βρω ακόμα δυο συνεργάτες και να ιδρύσω έναν εκδοτικό οίκο. Παλιά δουλειά μου, κόσκινο, που λέει κι η παροιμία. Θα ξεκινήσουμε με περιορισμένο αριθμό βιβλίων και σιγά σιγά, σαν πιαστούμε, θα μεγαλώσουμε και θα επεκτείνουμε τη δουλειά μας. Ο τόπος μας, βέβαια, είναι μικρός, δε σηκώνει μεγάλα τιράζ* όμως, αν τρέξουμε τη δουλειά και δώσουμε σημασία στη διαφήμιση και διακίνηση του εκδοτικού μας προϊόντος, θα πάμε καλά. Στόχος και όνειρο μου είναι να μπει το βιβλίο, ιδιαίτερα το λογοτεχνικό, στις υπεραγορές. Δίπλα στο ψωμί, στο φρούτο, στο γάλα και σ' όλα τ' άλλα αγαθά και το βιβλίο. Γιατί όχι;

Η Λεώνη είναι σίγουρη πια πως ο θεός είναι ένας αθεράπευτος ιδεολόγος-ονειροπόλος! Δεν το κάνει, βέβαια, για τα λεφτά. Απ' αυτά έχει να ζήσει άνετα όλη του τη ζωή κι ακόμα μία. Το κάνει για να κινηθεί, να ζωντανέψει, να προσφέρει.

- Μπορώ να βοηθήσω κι εγώ, θείε Τόνι;, ρωτάει η Λεώνη και δεν το λέει καθόλου για αστείο.

*τιράζ: ο αριθμός των αντιτύπων που τυπώνεται ένα βιβλίο ή περιοδικό

- Και, βέβαια, μπορείς! Αν τελικά το αποφασίσεις, θα σου φέρω ένα κομπιούτερ στο σπίτι και κάποιον να σε εκπαιδεύσει. Με το ξύπνιο μυαλό που διαθέτεις, γρήγορα θα μάθεις να το χειρίζεσαι.

- Σύμφωνοι! Ένα κομπιούτερ στο σπίτι και η επιχείρηση ξεκινάει... Ζήτωωωωω!, κι η Λεώνη υψώνει τα δυο της χέρια σαν την Πατουλίδου που τερμάτισε πρώτη στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Μαρία Πυλιώτου, Λεώνη, Πατάκης

Ερωτήσεις

1 Ποια στάση κράτησε η Λεώνη απέναντι στο πρόβλημα της υγείας της και πόσο επηρεάστηκε από αυτό η συμπεριφορά της; Τι είδους προσωπικότητα αποκαλύπτει αυτή η στάση;

2 Γιατί έχει τόση σημασία η απόφαση της Λεώνης να εμφανιστεί στο πάρτι που οργανώνουν οι φίλοι της;

3 Η Λεώνη, ως άτομο με κινητικές δυσκολίες, αναζήτησε και βρήκε επαγγελματικές διεξόδους. Συζητήστε μέσα στην τάξη για το αγωνιστικό πνεύμα της ηρωίδας, αναφέροντας παραδείγματα ανθρώπων από το ευρύτερο ή συγγενικό σας περιβάλλον, που αντιμετωπίζουν ανάλογα προβλήματα και έχουν την ίδια αγωνιστική διάθεση.

Διαθεματικές εργασίες

1 Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζουν κατά τη γνώμη σας τα άτομα με κινητικά προβλήματα; Ζητήστε από το δήμο πληροφορίες για τις ενέργειες που έχουν γίνει προς την κατεύθυνση της διευκόλυνσης αυτών των συνανθρώπων μας.

2 Μπορείτε να οργανώσετε στο σχολείο σας μια εκδήλωση ευαισθητοποίησης για τους συνανθρώπους μας που έχουν κινητικά ή άλλα προβλήματα. Βρείτε πληροφοριακό υλικό (video, φωτογραφίες, συνεντεύξεις) για τους αθλητές των Παραολυμπιακών Αγώνων καθώς και για άτομα με παρόμοια προβλήματα που διέπρεψαν στον επαγγελματικό χώρο. Μπορείτε επίσης να δείτε την ταινία *Σάρα - Τα παιδιά ενός κατώτερου θεού* και να συζητήσετε το θέμα της.

ΜΑΡΙΑ ΠΥΛΙΩΤΟΥ

Η Μαρία Πυλιώτου είναι Κύπρια. Γεννήθηκε το 1935 στο Λευκόνοικο της Μεσαορίας, στο κατεχόμενο σήμερα τμήμα της Κύπρου. Δασκάλα στο επάγγελμα, γράφει και εικονογραφεί παιδικά βιβλία, ενώ παράλληλα αρθρογραφεί σε εφημερίδες, περιοδικά και συνεργάζεται με το κυπριακό ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Για το συγγραφικό έργο της έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία στην Κύπρο, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Διηγήματα: *Χαρούμενοι χαρταετοί* (1976), *Καλημέρα, Μαργαρίτα* (1978). Μυθιστορήματα: *Τα παιδιά του ήλιου* (1993), *Το ασημένιο καπνιστήρι* (1995), *Το κάστρο μας* (1995), *Στα φτερά του Χρυσού Αετού* (1997), *Τζιαφέρ Γιασίντ Αλή* (1997), *Λεώνη* (1999).

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΖΩΗΣ

Χρύσα (Βαρδέα), *Multiple 8/12*

Η ΖΩΗ ΣΤΙΣ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ του πλανήτη προσφέρει στους ανθρώπους τις ανέσεις της τεχνολογίας και σε μεγάλο βαθμό τους έχει απαλλάξει από προβλήματα του παρελθόντος, σχετικά με ασθένειες, έλλειψη αγαθών κ.λπ. Ωστόσο, στη θέση των παλαιών προβλημάτων ήρθαν άλλα, δυσκολότερα πολλές φορές, τα οποία απειλούν τον άνθρωπο εκθέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή και την ευτυχία του. Η ανεργία, η

**μόλυνση του περιβάλλοντος, τα ναρκωτικά, ο
ρατσισμός και οι κοινωνικές αδικίες είναι μερικά από τα
σύγχρονα προβλήματα στα οποία αναφέρονται τα
κείμενα της ενότητας αυτής. Με αφορμή τα κείμενα αυτά
μπορείτε να προβληματιστείτε και να εκφράσετε τις
απόψεις σας για το πώς μπορούμε να προστατέψουμε
τη ζωή και το περιβάλλον μας από ποικίλους νέους
κίνδυνους**

Αντώνης Σαμαράκης

Γραφείον Ιδεών

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το ομότιτλο διήγημα της συλλογής Αρνούμαι του Αντ. Σαμαράκη, η οποία έχει τιμηθεί με κρατικό βραβείο (1962). Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας θίγει ζητήματα που αναφέρονται στα προβλήματα της σύγχρονης ζωής, στις σχέσεις των ανθρώπων και στα κοινωνικά και προσωπικά αδιέξοδα. Στο «Γραφείον Ιδεών» ο συγγραφέας στηλιτεύει την ένδεια ιδεών που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη εποχή και οδηγεί στην ευκαιριακή απασχόληση και τον τυχοδιωκτισμό.

Η ιδέα για το Γραφείον Ιδεών ήρθε στον κ. Καββαδία με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που έρχονται πάντα όλες οι μεγάλες ιδέες: ξαφνικά και χωρίς να 'χει τίποτα προϋπολογίσει.

Σε γενικές γραμμές, τα γεγονότα συνέβησαν ως εξής: τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο κ. Καββαδίας είχε στείλει, δακτυλογραφημένο με πολλή προσοχή, το μυθιστόρημά του «Περιπέτειες μιας ευαίσθητης καρδιάς» στο διαγωνισμό μυθιστορήματος που είχε προκηρύξει η «Φιλολογική Επιθεώρηση». Και δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πως θα 'παιρνε παμψηφεί το πρώτο βραβείο.

Ακριβώς γιατί ήταν απόλυτα σίγουρος για το βραβείο, πήγε και έφτιαξε καινούριο κοστούμι, ένα μαύρο με λεπτή άσπρη ρίγα, ειδικά για την περίπτωση. Θα το 'βαζε για πρώτη φορά το βράδυ που θα δίνανε τα

βραβεία, στην ειδική συγκέντρωση που θα γινότανε και που θα ήτανε φιλολογικό αλλά και κοσμικό γεγονός.

Αυτό το καινούριο κοστούμι δεν ήτανε και τόσο απλή υπόθεση για τον κ. Καββαδία. Τα οικονομικά του ήτανε πολύ ζορισμένα εκείνο τον καιρό...αλλά και πότε δεν ήτανε; Είχε πατήσει τα 44 και δεν είχε ακόμα στεριώσει σ' ένα επάγγελμα. «Ελεύθερος σκοπευτής της ζωής», συνήθιζε να λέει για τον κ. Καββαδία ο κ. Καββαδίας.

Για να παραγγείλει λοιπόν το καινούριο κοστούμι ο κ. Καββαδίας, πάει να πει πως ήτανε 100% βέβαιος για το πρώτο βραβείο που θα 'παιρναν οι «Περιπέτειες μιας ευαίσθητης καρδιάς». Άλλωστε, θα το 'βγαζε και με το παραπάνω το έξοδο με το σεβαστό χρηματικό ποσό του βραβείου. Χώρια η δόξα.

Το μυθιστόρημα «Περιπέτειες μιας ευαίσθητης καρδιάς» ήταν η πρώτη ανάμειξη του κ. Καββαδία με τη λογοτεχνία. Η πρώτη αλλά και η τελευταία! Γιατί ο κ. Καββαδίας δεν πήρε ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο ούτε το τρίτο βραβείο. Και του έμεινε αμανάτι το καινούριο κοστούμι, αυτό το μαύρο με τη λεπτή άσπρη ρίγα.

Πολύ βαριά το πήρε ο κ. Καββαδίας το ζήτημα. Στις τόσες άλλες περιπέτειες της ευαίσθητης καρδιάς του – γιατί βέβαια η «ευαίσθητη καρδιά» του μυθιστορήματος ήταν η δική του καρδιά – στις τόσες άλλες περιπέτειες της ευαίσθητης καρδιάς του ήρθε να προστεθεί άλλη μια.

Το βράδυ της απονομής των βραβείων του διαγωνισμού, ο κ. Καββαδίας, που αλλιώς τα είχε υπολογίσει και αλλιώς του ήρθαν, είχε πολύ μεγάλη στενοχώρια. Στο σπίτι του ήτανε και κάπνιζε συνέχεια, δεν έλεγε όμως να φύγει με το τσιγάρο η στενοχώρια, ίσια ίσια ολοένα και φούντωνε. Έβαλε τότε, για πρώτη φορά, το καινούριο κοστούμι και πήγε να πει κάτι.

Εκεί που καθότανε κι έπινε το ένα κονιάκ πάνω στ' άλλο, στη γωνιά του μισοσκότεινου μπαρ, είχε και τη «Φιλολογική Επιθεώρηση», το τελευταίο τεύχος, που το πρωί μόλις είχε κυκλοφορήσει με τ' αποτελέσματα του διαγωνισμού και το πρακτικό της επιτροπής που έκανε λόγο για όλα ανεξαιρέτως τα μυθιστορήματα που είχαν υποβληθεί.

Και με πολλή πίκρα διάβαζε το κομμάτι για το δικό του μυθιστόρημα:

Το μυθιστόρημα του κ. Καββαδία «Περιπέτειες μιας ευαίσθητης καρδιάς» δεν είναι επιτυχημένο. Είναι όμως αναμφισβήτητο πως ο συγγραφέας του έχει το θείο δώρο των ιδεών. Έχει άφθονες και πράγματι πρωτότυπες ιδέες ο κ. Καββαδίας, χείμαρρους ιδεών, και η Επιτροπή θεωρεί χρέος της να υπογραμμίσει το γεγονός.

Λοιπόν, την ώρα που ο κ. Καββαδίας, πίνοντας ολοένα κονιάκ και ανάβοντας το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο, διάβαζε και ξαναδιάβαζε ολοένα την κρίση της Επιτροπής για τις «Περιπέτειες μιας ευαίσθητης καρδιάς»... λοιπόν, αυτήν ακριβώς την ώρα του ήρθε η ιδέα για το Γραφείον Ιδεών.

Γιάννης
Τσαρούχης,
*Το καφενείον
Νέον (ημέρα)*

Πήγε και ενοικίασε ένα δωμάτιο στο ισόγειο της πολυκατοικίας Βερανζέρου 30α, ένα δωμάτιο αρκετά ευρύχωρο με είσοδο επί της οδού, είχε και τηλέφωνο. Έβαλε και στις εφημερίδες μια αγγελία:

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΙΔΕΩΝ

Διατίθενται ιδέαι επί παντός θέματος ενδιαφέροντος τον άνθρωπον εις την ζωήν του.

Ιδέαι διά την οργάνωσιν οικογενειακών εορτών, καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, πανηγυρικών συγκεντρώσεων και πανηγυρικών μνημοσύνων.

Ιδέαι διά την συγγραφήν διαφόρων κειμένων πολιτικού, κοινωνικού και πατριωτικού περιεχομένου.

Ιδέαι διά την συγγραφήν μυθιστορημάτων, θεατρικών έργων, έμμετρων και μη.

Ιδέαι δι' αγορεύσεις εις την Βουλήν (και διά κυβερνητικούς βουλευτάς και διά βουλευτάς της αντιπολιτεύσεως).

Άκρα εχεμύθεια.

Βερανζέρου 30α – Τηλ. 51 5550

Ώραι λειτουργίας 9 π.μ. – 9 μ.μ., άνευ διακοπής.

Δε χρειάστηκε να τη δημοσιεύσει πολλές φορές την αγγελία του ο κ. Καββαδίας. Οι πελάτες άρχισαν να περνάνε το κατώφλι του Γραφείου Ιδεών, οι πρώτοι έφεραν δεύτερους, οι δεύτεροι τρίτους. Και όσο πήγαινε, δυνάμωνε ο ρυθμός της πελατείας.

Έτσι αξιοποίησε ο κ. Καββαδίας το «θείο δώρο» των ιδεών, όχι γράφοντας άλλα μυθιστορήματα αλλά δημιουργώντας το Γραφείον Ιδεών.

Α. Σαμαράκης, *Αρνούμαι*, Καστανιώτης

Ερωτήσεις

- 1 Σκιαγραφήστε την προσωπικότητα του κ. Καββαδία, αντλώντας πληροφορίες από το απόσπασμα.
- 2 Ποιο πρόβλημα έχει ο ήρωας της ιστορίας και με ποιους τρόπους προσπαθεί να το επιλύσει;
- 3 Ποια είναι τα συναισθήματα του ήρωα όσο περιμένει τα αποτελέσματα του διαγωνισμού και ποια μετά την ανακοίνωσή τους;
- 4 Ένας αδιόρατα ειρωνικός τόνος διαπερνά το κείμενο. Βρείτε τα σημεία εκείνα που επιβεβαιώνουν αυτή την επισήμανση.

Διαθεματική εργασία

Η ανεργία και τα συνακόλουθα οικονομικά προβλήματα οδηγούν πολλές φορές τους ανθρώπους σε πρωτότυπες εργασιακές δραστηριότητες. («Πενία τέχνας κατεργάζεται», έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες.) Κάντε μια έρευνα στο κοντινό σας περιβάλλον και συγκεντρώστε στοιχεία για τα ονομαζόμενα «επαγγέλματα του ποδαριού», που δίνουν πρόχειρες λύσεις σε τέτοιου είδους προβλήματα.

Λουίς Σεπούλβεδα

Το μαύρο κύμα

Το κείμενο είναι απόσπασμα του μυθιστορήματος Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει. Μεταξύ άλλων εξετάζει και το μεγάλο πρόβλημα της ρύπανσης των θαλασσών. Στο έργο αυτό που εκτυλίσσεται στο λιμάνι του Αμβούργου, ο γάτος Ζορμπάς, «που ήταν μαύρος, πελώριος και χοντρός», υπόσχεται σε μια ετοιμοθάνατη από τη μόλυνση γλαροπούλα να κλωσήσει αυτός το αυγό της, να μεγαλώσει το γλαρόπουλο που θα γεννηθεί και να το μάθει να πετάει. Το έργο γνώρισε και γνωρίζει τεράστια επιτυχία σε όλο τον κόσμο, ενώ στη Γαλλία γυρίστηκε και σε ταινία κινούμενων σχεδίων. Στο δικό μας απόσπασμα παρακολουθούμε τον τρόπο με τον οποίο μολύνεται θανάσιμα η Κενγκά, η μάνα-γλάρος.

Η Κενγκά άνοιξε τις φτερούγες για να πετάξει, αλλά το κύμα ήταν πιο γρήγορο και την πήρε από κάτω. Όταν ξαναβγήκε στην επιφάνεια, το φως της μέρας είχε χαθεί, κι όταν κούνησε δυνατά το κεφάλι, κατάλαβε πως η κατάρα των θαλασσών την είχε τυφλώσει.

Η Κενγκά με τ' ασημιά φτερά βούτηξε πολλές φορές το κεφάλι της στο νερό, ώσπου κάποιες ακτίνες φως έφτασαν στις κόρες των ματιών της που 'χαν σκεπαστεί με πετρέλαιο. Η παχύρρευστη κηλίδα, η μαύρη μαστιγα, της είχε κολλήσει τα φτερά στο σώμα, κι η Κενγκά έπιασε να κουνάει τα πόδια, με την ελπίδα να κολυμπήσει γρήγορα και να φύγει μακριά απ' το μαύρο κύμα.

Με όλους τους μυς της πιασμένους από την προσπάθεια, κατάφερε κάποτε να φτάσει στο τέλος της πετρελαιοκηλίδας και να 'ρθει σ' επαφή με το καθαρό νερό. Όταν, βουτώντας το κεφάλι στο νερό κι ανοιγοκλείνοντας συνέχεια τα μάτια, κατάφερε να τα καθαρίσει, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον ουρανό· δεν είδε παρά κάτι σύννεφα ανάμεσα στη θάλασσα και στην απεραντοσύνη του ουράνιου θόλου. Ήδη οι συντρόφισσές της απ' το σμήνος του Φάρου της Κόκκινης Άμμου πρέπει να 'χαν πετάξει μακριά - πολύ μακριά.

Έτσι ήταν ο νόμος. Είχε δει κι η ίδια άλλους γλάρους να μολύνονται από το θανάσιμο μαύρο κύμα, κι όσο δυνατή κι αν ήταν η λαχτάρα της να κατέβει για να βοηθήσει, είχε αναγκαστεί ν' απομακρυνθεί, υπακούοντας στο νόμο που απαγορεύει την παρουσία στο θάνατο των συντρόφων.

Με τα φτερά τους ακίνητα, κολλημένα στο σώμα τους, οι γλάροι αποτελούσαν εύκολη λεία για τα μεγάλα ψάρια, ή πέθαιναν αργά, από ασφυξία, καθώς το πετρέλαιο έφραζε όλους τους τους πόρους.

Αυτό το τέλος την περίμενε, κι η Κενγκά ευχήθηκε να την κατάπιναν αμέσως τα σαγόνια κάποιου κήτους.

Φοβισμένα
γλαρόνια

Η μαύρη κηλίδα. Η μαύρη μάστιγα. Περιμένοντας το τέλος της, η Κενγκά έπιασε να καταριέται τους ανθρώπους.

«Όχι όμως όλους... Να μην είμαι και άδικη», έκρωξε αδύναμα.

Πολλές φορές, από ψηλά, είδε πώς κάτι μεγάλα πετρελαιοφόρα επωφελούνταν τις μέρες που 'χε στεριανή ομίχλη για να βγουν στη θάλασσα και να πλύνουν τις δεξαμενές τους. Σκόρπιζαν στη θάλασσα χιλιάδες λίτρα από μια ουσία παχύρρευστη και μολυσματική, που επέπλεε στο κύμα. Είδε όμως κι άλλες φορές που κάτι μικρά πλεούμενα πλεύριζαν τα πετρελαιοφόρα κι απαιτούσαν απ' αυτά ν' αδειάσουν τις δεξαμενές τους. Δυστυχώς, όμως, αυτά τα πλεούμενα, όπου κυμάτιζε η σημαία με τα χρώματα της ίριδος, δεν έφταναν πάντα εγκαίρως για ν' αποτρέψουν τη δηλητηρίαση των θαλασσών.

Η Κενγκά πέρασε τις πιο βασανιστικές ώρες της ζωής της καθισμένη πάνω στο νερό, με το τρομοκρατημένο της μυαλό να φαντάζεται τον πιο φριχτό θάνατο· χειρότερο απ' το να την κατασπαράξει ένα ψάρι, χειρότερο ακόμα κι απ' το να υποφέρει την αγωνία της ασφυξίας, ήταν το να πεθάνει από την πείνα.

Μπροστά στην εφιαλτική προοπτική ενός αργού θανάτου, κούνησε το σώμα της και διαπίστωσε με έκπληξη πως το πετρέλαιο δεν είχε πειράξει τις φτερούγες ως τη ρίζα τους. Μπορεί τα πούπουλα τους να 'χαν ποτίσει απ' αυτή την παχύρρευστη ουσία, τουλάχιστον, όμως, μπορούσε να τις ανοίξει.

«Μπορεί και να 'χω μια ελπίδα να βγω από δω», έκρωξε η Κενγκά, «εκεί ίσως, αν πετάξω ψηλά, πολύ ψηλά, ο ήλιος να λιώσει την κατάρα που 'χει κολλήσει στα φτερά μου».

Θυμήθηκε μια ιστορία που της είχε διηγηθεί μια γριά συντρόφισσα απ' τα Φρισικά Νησιά:* πως ήταν κάποτε ένας άνθρωπος, που τον έλεγαν Ίκαρο, κι αυτός, που λαχταρούσε να πετάξει, πήρε φτερά αετού και τ' άλειψε με κερί για να τα κολλήσει και να φτιάξει φτερούγες, και πέταξε ψηλά κι έφτασε κοντά στον ήλιο, κι η ζέστη του ήλιου έλιωσε το κερί, κι ο Ίκαρος έπεσε.

Η Κενγκά χτύπησε τις φτερούγες, μάζεψε τα πόδια, σηκώθηκε δυο πόντους κι έπεσε με τα μούτρα στο νερό. Πριν δοκιμάσει άλλη μια φορά, βούτηξε ξανά και κούνησε τις φτερούγες κάτω απ' το νερό. Αυτή τη φορά, σηκώθηκε πάνω από ένα μέτρο, πριν ξαναπέσει.

Το καταραμένο το πετρέλαιο είχε ποτίσει τα πούπουλα της ουράς, κι η Κενγκά δεν μπορούσε να κουμαντάρει το ανέβασμα. Ξαναβούτηξε κι έπιασε να καθαρίζει με το ράμφος το στρώμα της βρομιάς που 'χε σκεπάσει την ουρά της. Πονούσε που ξερίζωνε τα φτερά της, αλλά, στο τέλος, η ουρά της ήταν πολύ καθαρότερη.

Με την πέμπτη προσπάθεια, η Κενγκά κατόρθωσε να πετάξει.

Φτεροκοπούσε απεγνωσμένα, αλλά το βάρος του πετρελαίου δεν την άφηνε να πλανάει.* Λίγο να κουραζόταν, και θα 'πεφτε σούμπιτη.* Ευτυχώς, δεν την είχαν πάρει τα χρόνια, και οι μύες της σήκωναν εύκολα το ζόρι.

*Φρισικά Νησιά (Frisian Islands): Σύμπλεγμα νησιών στη Βόρεια Θάλασσα, μεταξύ Ολλανδίας και Γερμανίας
*να πλανάει: να ελέγξει το πέταγμά της *σούμπιτη: με όλο της το βάρος και σε μια στιγμή

Πέταξε πολύ ψηλά. Χωρίς να σταματήσει το φτερούγισμα, κοίταξε κάτω κι είδε τη λεπτή, άσπρη γραμμή της κόστας.* Είδε και κάτι καράβια, που ήταν σαν κουκκίδες σε γαλάζιο ύφασμα. Πέταξε ψηλά, αλλά ο ήλιος δεν της έκανε το χατίρι. Ή οι ακτίνες του ήταν πολύ αδύναμες ή το στρώμα του πετρελαίου ήταν πολύ παχύ.

Η Κενγκά κατάλαβε πως δε θα 'χε για πολύ ακόμα τη δύναμη να φτεροκοπάει, κι έψαξε να βρει ένα μέρος στην ενδοχώρα* για να κατέβει, ακολουθώντας την πράσινη και φιδωτή γραμμή του Έλβα.*

Το φτερούγισμα της γινόταν όλο και πιο βαρύ, όλο και πιο αργό. Έχανε δυνάμεις. Έπεφτε.

Σε μίαν απέλπιδα προσπάθεια να ξανακερδίσει ύψος, έκλεισε τα μάτια και φτερούγισε με όσες δυνάμεις τής είχαν απομείνει. Δεν κατάλαβε πόση ώρα πέταξε με τα μάτια κλειστά, όταν όμως τα άνοιξε, πετούσε πάνω από έναν ψηλό πύργο μ' έναν χρυσαφένιο ανεμοδείκτη.

«Ο Άγιος Μιχαήλ!», έκρωξε, αναγνωρίζοντας το καμπαναριό της αμβουργιανής* εκκλησίας.

Τις φτερούγες της δεν μπορούσε πια ούτε να τις κουνήσει.

L. Sepulveda, *Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει*, μτφρ. Αχιλλέας Κυριακίδης, Opera

*της κόστας: της ακτής *ενδοχώρα: το εσωτερικό (μακριά από τη θάλασσα) μέρος μιας χώρας

*Έλβα (Έλβας): ποταμός της βορειοδυτικής Γερμανίας

*αμβουργιανής (αμβουργιανός): του Αμβούργου

Ερωτήσεις

- 1** Με ποιες λέξεις και εκφράσεις παρουσιάζει ο συγγραφέας τις πετρελαιοκηλίδες που μολύνουν τις θάλασσες;
- 2** Πώς, σύμφωνα με το κείμενο, η θαλάσσια πετρελαιοκηλίδα οδηγεί σε αφανισμό τους γλάρους;
- 3** Στο κείμενο αναφέρεται ο αρχαιοελληνικός μύθος του Ίκαρου. Ποια η σημασία του την ώρα της εναγώνιας προσπάθειας της Κενγκά να αποφύγει το θάνατο;
- 4** Διαβάστε ολόκληρο το βιβλίο του Σεπούλβεδα και παρουσιάστε το στην τάξη.
- 5** Δώστε ένα άλλο, πιο αισιόδοξο, τέλος στο κείμενο. Δοκιμάστε να γράψετε και εσείς ένα αφήγημα με θέμα την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Διαθεματική εργασία

Οργανώστε μια έκθεση στην τάξη σας με υλικό (φωτογραφίες, κολάζ, απορρίμματα, τίτλους εφημερίδων, άρθρα κ.ά.) σχετικό με τη ρύπανση των θαλασσών και γενικά την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

ΛΟΥΙΣ ΣΕΠΟΥΛΒΕΔΑ

Ο Λουίς Σεπούλβεδα γεννήθηκε το 1949 στη Χιλή. Φυλακίστηκε από το δικτατορικό καθεστώς της χώρας του και αποφυλακίστηκε με την παρέμβαση της Διεθνούς Αμνηστίας. Υποχρεώθηκε όμως να εγκαταλείψει τη Χιλή. Έζησε εξόριστος σε διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής, ενώ επί έξι μήνες έζησε κοντά στους Ινδιάνους του Αμαζονίου. Από το 1980 εγκαταστάθηκε στην Ευρώπη (Γερμανία, Γαλλία) και συνδέθηκε με τη διεθνή οικολογική οργάνωση Greenpeace. Έγραψε ποιήματα και διηγήματα. Απέκτησε όμως μεγάλη δημοσιότητα χάρη στα οικολογικής ευαισθησίας μυθιστορήματα που δημοσίευσε, για τα οποία και του απονεμήθηκαν σημαντικά λογοτεχνικά βραβεία. Τα κυριότερα έργα του κυκλοφορούν μεταφρασμένα στα ελληνικά: *Ένας γέρος που διάβαζε ιστορίες αγάπης* (1993), *Ο κόσμος του τέλους του κόσμου* (1994), *Όνομα ταυρομάχου* (1995), *Patagonia Express* (1996), *Το ημερολόγιο ενός ευαίσθητου killer* (1997), *Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει* (2001).

Παράπονο σκύλου

Ο ποιητής παρουσιάζει με ρεαλιστικό τρόπο τη μαρτυρική ζωή ενός αδέσποτου σκύλου. Σε ένα δεύτερο όμως επίπεδο, με αλληγορικό τρόπο, προβάλλει την εικόνα των περιθωριοποιημένων και εγκαταλειμμένων ανθρώπων της εποχής μας, συγκρίνοντας τη ζωή τους με αυτή των σκύλων.

Έχω την όψη ανθρώπου και την καρδιά ενός σκύλου.

Φαίνεται θα 'μαι εγκαταλελειμμένο σκυλί, πεινασμένο που η γειτονιά το ξέρει και τ' αποδιώχνει με βία.

Γι' αυτό τους ανθρώπους κοιτάζω στα χέρια.

Μέρα και νύχτα ο καιρός μέσα μου αλλάζει, η ψυχή μου ντύνεται, γδύνεται, βρέχεται, υποφέρει.

Αν προσέξεις, το βλέμμα μου είναι σκυλίσιο.

Κατεβαίνει ένα υγρό παράπονο από τα μάτια μου γιατί έλειψεν ο Κύριός μου. Έξω από την εκκλησιά περιμένω να βγει. Ο Κύριός μου ας ήταν.

Κόσμος πολύς, ευλογημένος, με τα καλά του ντυμένος μ' απομακρύνει. Μα ο Κύριός μου δε βγαίνει. Έτσι κυλάει η ζωή μου περιμένοντας από γωνιά σε γωνιά από όνειρο σ' όνειρο. Δεν έχω δύναμη άλλη

απ' την δύναμη να περιμένω.

Όμως μια μέρα της συνοικίας τα παιδιά, στην ουρά μου τον τενεκέ δέσαν των σκουπιδιών. Έτρεχα

αγκομαχώντας.

Τέλος αποσύρθηκα κάτω από τον τσίγκο της γειτονιάς
που η βροχή τον κεντούσε. Άκουγα πάνω
τα βήματά της.
Σα να κοιμόμουν, σαν να ονειρευόμουν εγώ
το εγκαταλελειμμένο σκυλί
μου ήρθε να κλάψω. Όχι βέβαια για μένα που από κει
θα μ' έδιωχναν πάλι. Αλλά γιατί δε θ' άκουγα τα βήματα
της βροχής
που μ' έκαναν να ελπίζω πως έρχεται ο Κύριός μου.

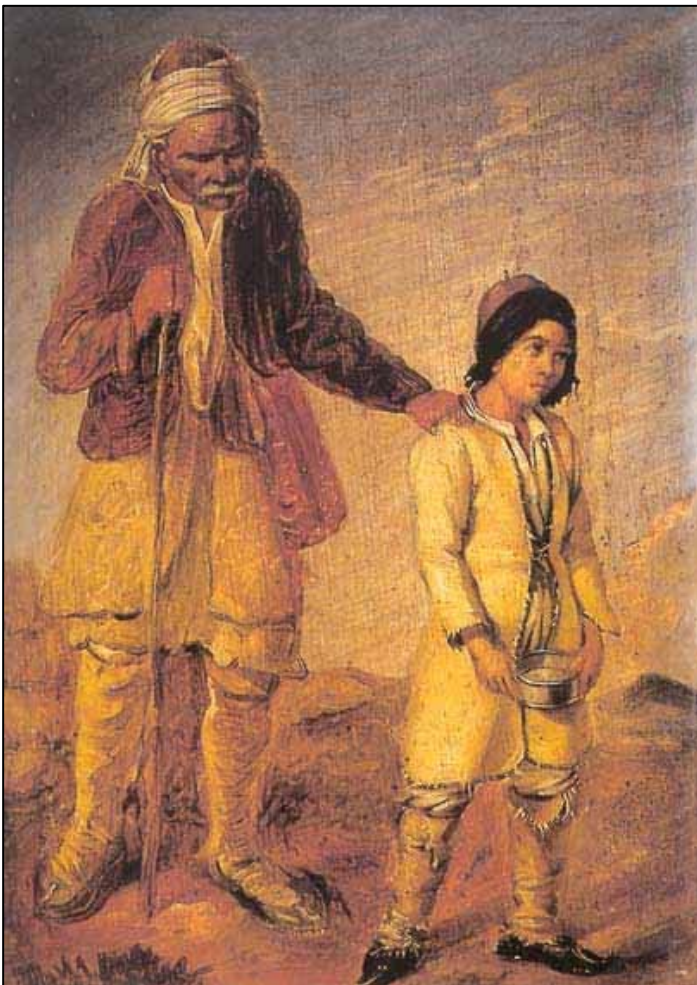
*Η ελληνική ποίηση ανθολογημένη, τόμ. 5, επιμέλεια
Μ. Αυγέρης, Μ.Μ. Παπαϊωάννου, Θ. Σταύρου, Κυψέλη*

Ερωτήσεις

- 1 Σχολιάστε τον πρώτο στίχο του ποιήματος. Τι σημαίνει η φράση «καρδιά σκύλου»;
- 2 Στο πρόσωπο του αφηγητή συγχέονται σκόπιμα τα χαρακτηριστικά ανθρώπου και σκύλου. Μπορείτε να τα εντοπίσετε;
- 3 Σε ποια σημεία του ποιήματος-παράπικνου διαφαίνεται κάποια αισιόδοξη αγωνιστική διάθεση;
- 4 Τι σημαίνουν οι φράσεις «σκυλί-σια ζωή» και «πάω σαν το σκυλί στ' αμπέλι»; Σε ποιες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται; Βρείτε κι άλλες ανάλογες εκφράσεις με ζώα.

Διαθεματικές εργασίες

- 1** Συγκεντρώστε πληροφορίες για το κοινωνικό φαινόμενο των εγκαταλειμμένων και περιθωριοποιημένων ατόμων, ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα (άνθρωποι που κοιμούνται σε παγκάκια, ζητιάνοι κ.ά.). Απευθυνθείτε στα ειδικά γραφεία του δήμου της περιοχής σας και πληροφορηθείτε για τα προγράμματα πρόνοιας και στήριξης αυτών των ανθρώπων.
- 2** Υπάρχει τελευταία στη χώρα μας αυξανόμενη ευαισθητοποίηση στο θέμα των αδέσποτων σκύλων. Βρείτε και διαβάστε το Νόμο 3170/2003 που αφορά την προστασία τους, και ανταλλάξτε μέσα στην τάξη απόψεις γύρω από το θέμα αυτό.

Διονύσιος Τσόκος,
Μικρός οδηγεί τυφλό

Ελένη Σαραντίτη

Όπως τα βλέπει κανείς...

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το μυθιστόρημα Κάποτε ο κυνηγός..., στο οποίο η συγγραφέας Ελ. Σαραντίτη πραγματεύεται το θέμα τον επαναπατρισμού των Ελλήνων που ζούσαν στην Ανατολική Ευρώπη, στηλιτεύοντας τα ρατσιστικά και ξενοφοβικά σύνδρομα της ελληνικής κοινωνίας. Η νεαρή ηρωίδα, η Ευρυδίκη, Ελληνίδα από την Τασκένδη, εγκαθίσταται με την οικογένεια της σε αγρόκτημα της Θεσσαλίας, όπου δουλεύουν εργάτες οι γονείς της. Ο Σωτήρης, ο γιος των ιδιοκτητών, είναι ερωτευμένος μαζί της, η ίδια όμως είναι επιφυλακτική καθώς έχει βιώσει την απόρριψη και τον κοινωνικό αποκλεισμό από τους ντόπιους συμμαθητές της. Στο απόσπασμα παρουσιάζονται οι δύο διαφορετικοί κόσμοι, των ντόπιων και των οικονομικών προσφύγων, και προβάλλεται η σύγκρουση των διαφορετικών αντιλήψεων για την αξία των ανθρώπων.

Η μοναξιά δε με είχε απασχολήσει ποτέ. Δεν είμαι μοναχική. Κανείς μας. Ή μάλλον λιγάκι η μάνα μας, λίγο πιο συγκεντρωμένη μέσα της, αλλά και πάλι, όχι, όχι ότι αγαπά να 'ναι μόνη, απλώς πιο λιγομίλητη από μας, πιο κλειστή, πιο διστακτική. Στη μοναξιά δεν είχα εμβαθύνει, δεν τη λογάριαζα, δε με είχε πλησιάσει και γι' αυτό δεν τη φοβόμουν. Ούτε που τη σκεφτόμουν. Η μοναξιά όρμησε μέσα μου από τη στιγμή που αντίκρισα τον Σωτήρη. Ήρθε και με ξάφνιασε. Και πώς όχι;

Ήμαστε πάλι στην ντάπια.* Απόγευμα και τα πουλιά δε σώπαιναν. Βαστούσαν το τραγούδι τους μέχρι να σκοτεινιάσει. Έκανε κρύο και περπατούσε με τα χέρια σφιχτοδεμένα. Αμίλητοι. Κάποια στιγμή τον αισθάνθηκα να σταματά, τον αισθάνθηκα να μου σφίγγει περισσότερο τα χέρια και να με κοιτάζει.

«Άσε με να σε δω. Άσε με να σε δω λιγάκι παραπάνω. Να σε χορτάσω».

«Κοίτα να δεις. Κι εγώ θέλω να σε βλέπω περισσότερο. Η αλήθεια είναι αυτή. Και την ξέρεις. Και οφείλεις επίσης να ξέρεις ότι δεν είναι οι ασχολίες, η μελέτη, οι υποχρεώσεις στο σπίτι που με κάνουν διστακτική. Γιατί είμαι διστακτική. Ή μάλλον φοβισμένη. Τουλάχιστο να μη βρισκόμαστε μέσα σε πολύ κόσμο. Ο κόσμος παρακολουθεί. Και σχολιάζει». «Γνωστό». «Αλλά δεν ξέρεις ότι στην εκδρομή στα Μετέωρα ήμουν μόνη μου όλη την ημέρα. Και δεν είχα τι να κάνω και είδα όλα τα ιερά κειμήλια και όλα τα έργα τέχνης, δυο και τρεις φορές το καθένα. Και μετά την ομαδική ξενάγηση πήγα μοναχή μου στο πωλητήριο με τα εργόχειρα και τις εικονίτσες, στη Μονή του Αγίου Στεφάνου, και καθόμουνα με τις ώρες κάνοντας τάχα ότι ψάχνω, ότι εξετάζω τις βελονιές, τα χρώματα, ώρες, τόσο που άρχισε να με κοιτά λοξά η υπεύθυνη μοναχή, και στενοχωριόμουν γιατί δεν είχα και τα μέσα για ν' αποκτήσω τίποτε από αυτά που τάχαμου με είχαν αφήσει κατάπληκτη, ώσπου ανάσανα σαν είδα στο τέλος το κουτάκι με τους σελιδοδείκτες, ένα σελιδοδείκτη μπορούσα ν' αγοράσω, τι στο καλό. Έτσι ωραία πέρασα στην εκδρομή και δεν πρόκειται να ξαναπάω. Ποτέ. Κι έτσι περνώ τις μέρες μου και στο σχολείο. Μόνη. Αλλά αυτό δεν είναι μοναξιά. Ή τουλάχιστο δε με στενοχωρεί. Το έχω χωνέψει. Και σαν

*ντάπια: πολεμίστρα

θες να ξέρεις, με το δίκιο τους. Ήρθα ουρανοκατέβατη. Με θεωρούν και σπασίκλα. Και μονόχνητη. Διαδόθηκε δε, δεν ξέρω από ποιον, δε λέω από την αδελφή σου, μπορεί κι από κανέναν εργάτη, διαδόθηκε λοιπόν στο σχολείο ότι μένουμε σε στάβλο. Στους στάβλους σας. Στην αρχή, όταν περνούσα δίπλα από μια συγκεκριμένη παρέα, άσε καλύτερα, άκουγα κάτι βελάσματα επιδεικτικά. “Μεεεε”, έκαναν. Ή χλιμίντριζαν. Όχι. Μη με διακόπτεις. Αυτά σταμάτησαν. Πάνε. Φρόντισα εγώ γι’ αυτό. Αλλά η πίκρα μένει. Και η υποψία. Ή μάλλον η βεβαιότητα ότι εδώ, σε τούτο τον τόπο, η δική μας οικογένεια περισσεύει. Χα! Λες και τους τρώμε το ψωμί. Ή τους στεκόμαστε εμπόδιο στην πρόοδο των παιδιών τους. Ή τελospάντων είμαστε απολίτιστοι που βρομίζουμε το χώρο. Ή τον μαινουμε. Ε, καλά. Δεν είναι όλοι έτσι, μα εγώ έτσι τους βλέπω. Φουρκίζομαι, γι’ αυτό. Αγανακτώ. Θα μου πεις: ανεργία. Α, ναι. Που πλήττει φοβερότερα τους ξένους. Αλλά εμείς δεν είμαστε ξένοι. Πιο Έλληνες δε γίνεται. Σπαρταρούσαμε όλα αυτά τα χρόνια για την πατρίδα. Οι γονείς μου δηλαδή. Και προπαντός η γιαγιά. Δες τηνε τώρα. Ένα κουβαράκι γίνεται σιγά σιγά, ένα κουβαράκι που μαζεύεται, όλο μαζεύεται. Στο τέλος δε θ’ απομείνει τίποτα. Ούτε το παράπονο της. Αχ και να μπορούσα. Αχ και να μπορούσα να τους καλύτερέψω τη ζωή. Κάπως να τους βοηθήσω...»

«Μα τους βοηθάς, έτσι δεν είναι; Μη βλέπεις που δε γνωριζόμαστε καιρό. Εγώ σ’ ένιωσα. Κατάλαβα ποια είσαι. Είναι σαν να σας γνωρίζω χρόνια. Όλους. Κι είμαι περίεργος να συναντήσω τον πατέρα σου. Πολύ περίεργος. Χτες βράδυ ρωτούσα τη μητέρα μου γι’ αυτόν. “Α, ένας κύριος. Και η γυναίκα του, κυρία κι αυτή. Μην κοιτάς που ξεπέσανε έτσι...”, μου είπε. Κι εγώ της είπα “Δεν είναι ξεπεσμός αυτός, ρε μάνα. Μια φάση είναι.

Μια κατάσταση μεταβατική. Θα περάσει. Θα τακτοποιηθούν οι άνθρωποι. Ξεπέφτει κανείς μόνο άμα χάνεται η ανθρωπιά του. Και το κουράγιο του”. Έτσι δεν είναι, Ευριδίκη;»

«Έτσι έλεγα μέχρι τώρα. Από χτες δεν ξέρω τι να πω. Χτες, ξημερώματα, μου φάνηκε σαν ν’ άκουσα αναφιλητά. Σιγανά. Κρυμμένα. Σηκώθηκα. Είπα θα ’ναι κανένα από τ’ αδέρφια μου. Το παθαίνει κάπου κάπου ο Σταύρος. Βλέπει εφιάλτες. Λέω ας πάω να τον ησυχάσω. Δεν ήταν ο Σταύρος. Ο πατέρας μου ήταν. Καθότανε στο σκαμνάκι δίπλα στο τζάκι και τρανταζόταν. Καμπούριαζε, προσπαθούσε να κρύψει τους λυγμούς του. “Τι θέλεις εδώ εσύ;”, μ’ αγρίεψε. Κι εγώ πισωπάτησα. Έφυγα. Συναισθάνθηκα τη θλίψη του. Και την ντροπή του. Πήγα και κουκουλώθηκα και δεν ξανακοιμήθηκα. Άλλωστε σε λίγο ο πα-τέρας έφυγε. Άκουσα την πόρτα της κουζίνας ν’ ανοίγει. Ήξερα. Θα έπινε ένα τσάι και θα ’φευγε για το κτήμα. Όσο γι’ αυτό το κουράγιο, αυτή την ανθρωπιά που είπες, θαρρείς και μπορεί να κρατήσει για πάντα;»

«Δεν ξέρω. Λυπάμαι. Στενοχωριέμαι πολύ να σ’ ακούω. Όλα αυτά. Και για τον πατέρα σου. Και για το σχολείο, τη στάση των συμμαθητών σου δηλαδή». «Α, όσο γι’ αυτό, δε βαριέσαι... Τον πατέρα μου νοιάζομαι. Κι αν με καταλαβαίνεις, αν μπορείς να συμμαριστείς, μη μου ξαναπροτείνεις ζαχαροπλαστεία και κεράσματα στο κέντρο. Άκου κι εμέ-να. Θα σε τρελάνουν στις συμβουλές. Στις συστάσεις. Ιστορίες. Άκου με. Θα ’χουμε ιστορίες».

Δε με άκουσε. Μα και να με άκουγε πάλι δε θα μπορούσαμε ν’ αποφύγουμε ορισμένες δύσκολες καταστάσεις. Τα πρόλαβε όλα η αδελφή μου. Την ίδια κιόλας νύχτα φαίνεται, γιατί δεν είχε καλά καλά μεσημεριάσει και είχαμε επισκέψεις. Η μάνα του. Με το τζιπ. Και τα

σκυλιά. Κι ένα κουτί γκοφρέτες. Όταν την άκουσε η γιαγιά, βγήκε από το παράσπιτο όπου καταγινόταν με την καθημερινή λάτρα. Έλειπε στη δουλειά η μάνα μου. Έλειπε κι ο πατέρας. Όλοι λείπαμε εκτός από τη γιαγιά. Και η γιαγιά, σαν κάτι να κατάλαβε, σαν να διστάσθηκε κάτι, περίμενε πανέτοιμη. Α, έχει περάσει του κόσμου τα βάσανα η γιαγιά μου, τα ξυπόλυτα πόδια της έχουν σημειώσει πόλεις και χωριά, έχουν ματώσει στα σύνορα του κόσμου. Τα δάκρυα της θ' αρκούσαν να ποτίζεται ένας ολόκληρος τριανταφυλλόκηπος. Γι' αυτό σηκώθηκε, έβγαλε την ποδιά της, στερέωσε καλά τις φουρκέτες στον κότσο της, χαμήλωσε τη φωτιά και στήθηκε στην πόρτα. Ούτε πιο μέσα ούτε πιο έξω, κι άμα παρουσιάστηκε η Ερασμία, της χαμογέλασε ευγενικά:

«Καλώς εκοπιάσατε. Περάστε δίπλα να σας ψήσω καφεδάκι. Ή μήπως θέλετε πορτοκαλάδα; Για γλυκό δε λέω, φοβάμαι, ώρα που 'ναι, μη σας κόψει την όρεξη...»

Περικλής Πανταζής
Γυναίκα που πλέκει

Κι εκείνη δεν πλησίασε. Ούτε και κατέβασε τα σκυ-λιά, αν και τα καημένα θορυβούσαν, κάτι ζητούσαν. Μια στιγμή μάλιστα σήκωσε το χέρι της καταπάνω τους, φοβεριζοντάς τα. Δεν τα χτύπησε όμως, α, όλα κι όλα, δείχνει να τ' αγαπά, το σωστό να λέγεται. Μα δε ζύγωσε προς τη γιαγιά, στάθηκε κοντά στην πόρτα του αυτοκι-νήτου που την είχε κλείσει με πάταγο.

«Γεια σου, κυρα-Ανάστα. Δε θα κάτσω, περαστική είμαι. Μεσημέριασε. Όχι, δε θα πάρω τίποτα. Όσο για την όρεξη, ας είναι καλά ο γιος μου με την εγγονή σου. Μου την έκοψαν... Μια και καλή».

«Τι λέτε τώρα, κυρία Ερασμία μου. Με ποιο τρόπο μπορούν να σας κόψουν την όρεξη δυο παιδιά; Και μάλιστα χρυσά παιδιά... Α, όλα κι όλα, από τα προχτές που ήταν εδώ ο Σωτήρης σας έχω να το λέω. Λαμπρό παλικάρι. Να το χαίρεστε. Και τι συσταζούμενος* νέος, και τι σεβαστικός!...»

«Καλοσύνη σου, κυρα-Ανάστα. Καλά τα λες. Χρυσό παιδί, μόνο να, λιγάκι εύπιστος. Και λυπησιάρης. Λυπάται εύκολα τον άλλο. Και καταδεκτικός. Τι να σου πω. Αφού να σκεφτείς δε θέλει να φάει αν δεν καθίσει και η υπηρεσία μας στο τραπέζι. Αν είναι δυνατόν. Ε, εκεί έχουν γίνει ορισμένοι καβγάδες, αλλά δεν του πέρασε βέβαια. Ε, όχι. Όχι και να εξομοιωνόμαστε και τόσο. Δε λέω, καλή και η δημοκρατία, και η οικογένεια μου ανέκαθεν ψήφιζε Κέντρο, αλλά πρέπει να τηρούμε και τις αποστάσεις...»

«Όπως τα βλέπει κανείς, κυρία Ερασμία μου, όπως τα βλέπει και τα ζει. Εμείς εκεί δεν ξέραμε από αποστάσεις. Δε μας άρεσαν. Αλλιώς... Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο ήταν ο γιος μου. Και ερευνητής. Και έγραφε και βιβλία. Μα ξέρεις ποιος ήταν ο καλύτερος του φίλος, ο

*συσταζούμενος: σεμνός, ντροπαλός

φίλος της καρδιάς του; Ο Μεμάς. Οικοδόμος. Από την Κεφαλονιά. Είχαν περάσει δίπλα δίπλα τα χρόνια της νιότης και δέθηκαν, κι όταν ερχόταν ο Μεμάς σπίτι μας, χοροπηδούσαν γύρω του τα παιδιά. Όλοι χαιρόμαστε. Είχε πάντα στην τσέπη του μια φουσαρμόνικα, την έτριβε στο μανίκι του σακακιού του κι άρχιζε. Αχ, Παναγίτσα μου, τραγούδια... Αχ, αδελφοσύνη... Μα να μη σε κρατάω όρθια, κυρία Ερασμία. Κόπιασε λιγάκι...»

«Όχι. Έχω δουλειά. Θα με ψάχνουν. Κοίτα, κυρα-Ανάστα, έχω κάτι να σου πω, κάτι που δε θα ξέρεις, αν και θα 'πρεπε. Τι στο καλό, έτσι τα ξαμολάνε σήμερα τα κορίτσια; Τελοσπάντων, καθένας και το δικό του καπέλο. Πάντως έχετε το υπόψη σας: ο Σωτήρης μου έχει πολλά χρόνια μπροστά του ώσπου να τελειώσει σπουδές, στρατό, υποχρεώσεις, ν' αρχίσει καριέρα. Το λέω σ' εσένα που δείχνεις γυναίκα λογική κι όπως πρέπει. Διαφορετικά τι ξέρουν τα παιδιά;»

«Να σας πω, κυρία. Δεν κατέχω γιατί μου μιλάτε έτσι για το παιδί σας. Γιατί το ντροπιάζετε έτσι. Τι είναι; Κανένα νιάνιαρο; Κι αν σας άκουγε; Έπειτα τι θαρρείτε κι είμαστε; Δεν έχουμε την περηφάνια μας; Την ανθρωπιά μας; Αχ, κυρία Ερασμία μου, ο Θεός σκάλες ανεβάζει και σκάλες κατεβάζει. Είναι να μην τα δίνει. Αλλιώς... Κι ο αυτοκράτορας της Ιαπωνίας να 'σαι δε γλιτώνεις. Και συμπαθάτε με, τι ήταν αυτό που είπατε πρωτύτερα, ότι τάχαμου εμποδίστηκε η όρεξη σας από τα παιδιά; Παιδιά είναι, κυρία μου, μην τα συνερίζεστε. Καλοπαίδια μάλιστα. Και για το παλικάρι σας εσείς ξέρετε... μα για την εγγονή μου; Ούτε στους ουρανούς. Ούτε στους ουρανούς δεν υπάρχουν τέτοιοι άγγελοι. Το λοιπόν μη χολοσκάτε. Κι αν ο δικός σας ο Σωτήρης έχει χρόνια μπροστά του ως να τον λογαριάσετε για άντρα, η δική μας η Ευρυδίκη χρειάζεται τα διπλά. Όχι τόσο για να ωριμάσει – ώριμη είναι από μικρό παιδί – όσο

γιατί πρέπει να παλέψει πολύ παραπάνω από το γιόκα σας, ας είναι καλά το παλικάρι και το χαίρεστε. Τώρα, αν τα ξαμολάνε σήμερα τα κορίτσια, εσείς κορίτσι έχετε, θα ξέρετε κάτι το λοιπόν...»

«Το κορίτσι το δικό μου δε συχνάζει νύχτα στις ερημιές με το γιο του αφεντικού μας...»

«Μα σάμπως έχετε αφεντικό... Αφεντικά είσαστε οι ίδιοι. Όχι πως δεν είναι ο καθένας μας αφεντικό, τουλάχιστο στον εαυτό του. Κι από τη μεριά μας, κυρία Ερασμία, να μη νοιάζεστε. Εμείς άλλα σχεδιάζουμε, να, όπως να ξεπεταχτούν τα παι-διά, να στρώσει η κατάσταση για το γιο και τη νύφη μου, να πάρουν καλά εφόδια τ' αγγόνια μου, να 'χουμε και την υγεία μας, γιατί δε σας το κρύβω, παρακουράζονται τα παιδιά μου. Κι ήταν αμάθητα σε τέτοιες δουλειές. Τελοσπάντων. Όπως τα βρίσκει κανείς. Κι όπως τα ορίζει Εκείνος από ψηλά... Τώρα να με συμπαθάτε, αν δε θέλετε να περάσετε να σας τρατάρω, κι αν είσαστε που λέτε βιαστική, εγώ λέω να μπω μέσα να συνεχίσω τις δουλειές. Α κι αυτές... Τελειωμό δεν έχουν», είπε η γιαγιά κι είχε ένα χαμόγελο στο πρόσωπο της, που όμως δεν έβγαινε από την καρδιά. Ένα χαμόγελο σαν της μάσκας.

Η άλλη δε χαμογέλασε καθόλου, περίμενε να τελειώσει η γιαγιά, πατώντας μια στο ένα πόδι, μια στο άλλο, κι έπειτα, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά τις γκοφρέτες που κρατούσε τόση ώρα στα χέρια της, τις έτεινε αμίλητη στη γιαγιά μου κι έβαλε μπρος, τραντάζοντας τ' αυτοκίνητο, ταρακουνώντας και τα σκυλιά.

Ε. Σαραντίτη, *Κάποτε ο κυνηγός...*, Καστανιώτης

Ερωτήσεις

- 1** Πώς αντιμετωπίζουν την Ευρυδίκη οι συμμαθητές της και σε ποιους λόγους νομίζετε ότι οφείλεται η συμπεριφορά τους; Ποια είναι η δική σας γνώμη γι' αυτήν τη στάση τους;
- 2** Χαρακτηρίστε την κυρα-Ανάστα από τη θέση που παίρνει απέναντι στην προσβλητική κυρία Ερασμία.
- 3** Στο διάλογο ανάμεσα στις δύο γυναίκες συγκρούονται δυο διαφορετικές αντιλήψεις για την αξία των ανθρώπων. Σε ποια σημεία δίνει έμφαση η κάθε πλευρά και με ποια συμφωνείτε εσείς;
- 4** «...πρέπει να παλέψει πολύ παραπάνω από το γιόκα σας...»: Εξηγήστε τι εννοεί η κυρα-Ανάστα με αυτήν τη φράση. Γιατί η Ευρυδίκη πρέπει να παλέψει περισσότερο;
- 5** Συγκρίνετε την ηρωίδα του αποσπάσματος με την ηρωίδα από το κείμενο *Ο δρόμος για τον Παράδεισο είναι μακρύς* της Μαρούλας Κλιάφα. Ποιες ομοιότητες βρίσκετε;

Διαθεματική εργασία

Αναζητήστε σε λογοτεχνικά βιβλία (π.χ. *Η τιμή και το χρήμα* του Κωνσταντίνου Θεοτόκη) και σε ταινίες το θέμα του έρωτα ανάμεσα σε ανθρώπους διαφορετικών κοινωνικών τάξεων. (Οι παλιές ελληνικές ταινίες το αξιοποίησαν ιδιαίτερα.) Πού εστιάζονται οι δυσκολίες και ποια είναι η συνηθισμένη λύση του προβλήματος;

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

Γεννήθηκε το 1943 στη Νεάπολη Λακωνίας. Σπούδασε Αγγλικά και Βιβλιοθηκονομία· εργάστηκε στον Οργανισμό Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού (ΟΑΕΔ) και σε εφημερίδες ως βιβλιοκριτικός. Έχει γράψει διηγήματα και μυθιστορήματα για ενηλίκους (*Τα δέντρα που τα λένε Ντίβι-Ντίβι, Ιστορίες με ταξίμετρο, Ο κάβος του Αγίου Αγγέλου κ.ά.*) και για παιδιά (*Οι θεατρίνοι, Ο κήπος με τα αγάλματα, Ιόλη ή τη νύχτα που ξεχείλισε το ποτάμι κ.ά.*). Για το βιβλίο *Κάποτε ο κυνηγός...* τιμήθηκε το 1997 με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

Αχιλλέας Δρούγκας,
Άλογα στη θύελλα

ΤΑ ΖΩΑ, ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ, κατοικίδια ή ελεύθερα στη φύση, προσφέρουν στον άνθρωπο βοήθεια, προστασία, συντροφιά, τροφή· εκείνος, από την πλευρά του, ανταποδίδει με την αγάπη, το σεβασμό και τη φροντίδα του. Η σωστή συμπεριφορά των ανθρώπων προς τα ζώα αποτελεί στις μέρες μας ένδειξη πολιτισμού· γι' αυτό πολλές οργανώσεις προστατεύουν τα δικαιώματα των ζώων. Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στην ενότητα έχουν κεντρικό θέμα τους αυτήν ακριβώς την παρουσία των ζώων στη ζωή των ανθρώπων και εξετάζουν τις σχέσεις που αναπτύσσονται στο πλαίσιο της συνύπαρξης και συμβίωσης τους με αυτούς.

Ανδρέας Καρκαβίτσας

Το μήνμα της μάνας

Το ακόλουθο διήγημα του Ανδρ. Καρκαβίτσα έχει κεντρικό θέμα την αυτοθυσία μιας γαϊδουρίτσας. Η μητρική στοργή για το πουλάρι της που κινδύνευε έγινε αιτία να χάσει η ίδια τη ζωή της. Ο συγγραφέας αξιοποιεί λογοτεχνικά ένα συμβάν από το βασίλειο των ζώων για να προβληματίσει και να καλλιεργήσει την ευαισθησία των αναγνωστών του. Παράλληλα, δημιουργεί ένα εξωπραγματικό σκηνικό όπου τα ζώα μιλούν και επικοινωνούν μεταξύ τους, ώστε να γνωρίσουμε, σε δεύτερο επίπεδο, τις ιδιότητές τους.

Ε ίχαν θερίσει πια, και οι χωρικοί άφηναν ελεύθερα στην εξοχή τα ζώα τους να βόσκουν νύχτα μέρα, βόδια και άλογα μαζί.

«Εμείς να μην αφήσομε έξω τη γαϊδουρίτσα μας», είπε η Σμαράγδα στον άντρα της το χαλκιά,* το Ζαφείρη τον Τσιρίμπαση.

«Όλος ο κόσμος τ' αφήνει έξω· γιατί εμείς όχι;»

«Οι άλλοι, αν πάθουν τίποτα, έχουν ν' αγοράσουν κι άλλα. Εμείς; Πέρσι θυμάσαι που μας ψόφησε το πουλάρι, χρεωθήκαμε για να πάρουμε τη γαϊδουρίτσα. Έχει και το πουλαράκι της και δεν κάνει να μείνει έξω. Ποιος ξέρει αν κανένας λύκος δεν τη βρει αδύνατη και μας τη φάει».

«Λύκος!... Πού βρέθηκε λύκος;»

*χαλκιάς: χαλκωματάς, σιδεράς

«Ναι· στου Λάλα έκοψε* κάμποσα πρόβατα κι έπνιξε μια φοράδα».

«Ε, τόσο μακριά μπορεί· μα στο χωριό μας χρόνια τώρα που δε φάνηκε».

Πού να ήξερε ο Τσιρίμπασης πως ο λύκος μπορεί να βραδιάσει στη Ρούμελη και περνώντας το γεφύρι του Ισθμού να ξημερωθεί στα βουνά του Μοριά!

Αλήθεια, το χωριό που ονόμασε η Σμαράγδα, το ρήμαξαν δυο λύκοι. Είχαν βγει συντροφιά να κυνηγήσουν. Κρύβονταν την ημέρα στο δάσος ή σε καμιά απόμερη σπηλιά και τη νύχτα ρίχνονταν στα κοπάδια. Ώσπου να πουν: «λύκος τριγυρνάει στις στάνες μας», ούτε λύκος φαινόταν ούτε τ' αχνάρια του.

Σ' ένα βουνό οι δύο λύκοι την ώρα που σκοτείνιαζε απάντησαν μια αλεπού. Ήταν βιαστική, μα κοντοστάθηκε και τους κοίταξε. Την κοίταξαν κι εκείνοι φιλικά, σαν να της έλεγαν πως είναι ξένοι και δεν ξέρουν πού έχει καλό κυνήγι. Η αλεπού οσμίσθηκε* τριγύρω και σταμάτησε κάπου το κεφάλι της, σαν να τους έδειχνε κάτι σπουδαίο. Έπειτα τους έριξε μια ματιά κι έγινε άφαντη. Οι λύκοι κατάλαβαν τι ήθελε να τους πει:

«Πιο εύκολα θα κυνηγήσετε στου Τάση τη στάνη. Σκυλιά δεν έχει, και ο τσοπάνης αγαπά τον ύπνο. Είχε κάμποσες κότες και της πήρα όλες τη μια με την άλλη».

Οι δυο λύκοι προχώρησαν. Πήγαιναν σκυμμένοι στη γη με τα ποδάρια τους ανοιχτά, σα να πηδούσαν κι όχι να περπατούσαν. Τα ρουθούνια τους ήταν υγρά και μύριζαν το χώμα και τον αέρα από μακριά. Τα αυτιά τους άκουαν και τον παραμικρό ήχο· η μακριά και φουντωτή ουρά τους ήταν μισοσηκωμένη, για να μην κάνει θόρυβο στα κλαριά και στα χορτάρια. Όπως ήταν

*έκοψε: σκότωσε *οσμίσθηκε: μύρισε

σταχτόμαυρη, μακριά και πυκνή η τρίχα τους, καθένας θα τους έπαιρνε για τσοπανόσκυλα. Έφτασαν έτσι σ' ένα ψήλωμα* και στάθηκαν να ιδούν πριν να βγούνε στ' ανοιχτά. Αποκεί πότε κοίταζαν γύρω, πότε κοίταζε ο ένας τον άλλο σαν να κρυφομιλούσαν.

Η αστροφεγγιά φώτιζε τη στάνη σαν ημέρα. Ο ουρανός ήταν βαθιά γαλανός. Ο γαλαξίας τον εχώριζε τον ουρανό στη μέση σαν απέραντο ασημόστρωτο ποτάμι.

Μέσα στο μαντρί τα πρόβατα πλαγιασμένα καταγής, το ένα κοντά στο άλλο, φαίνονταν σα μεγάλη φλοκάτα απλωμένη στην αστροφεγγιά. Η πόρτα του μαντριού ήταν κλειστή, δεξιά κι αριστερά γυάλιζαν οι μεγάλες πέτρες, που κάθονται οι τσοπάνηδες την αυγή και αρμέγουν. Απάνω στα ξύλα φαίνονταν οι ξύλινες καρδάρες* ανάποδα σαν καπέλα στραβοβαλμένα. Παραέξω σε δυο διχαλωτά ξύλα κρεμόταν το μαύρο λεβέτι* που έβραζαν το γάλα. Και βαθιά μέσα στο μαντρί ξεχώριζε η καλυβούλα του τσοπάνη με τη στρογγυλή μικρή πορτούλα της, σα μεγάλο μάτι ορθάνοιχτο. Φωνή, μιλιά, τίποτα. Μόνο κάπου κάπου ένα κουδουνάκι ξυπνούσε τη νύχτα με τη φωνίτσα του: ντιν! ντιν! ντιν! ...

Τέλος οι δύο λύκοι σηκώθηκαν, οσμίσθηκαν το δρόμο, και πλησίασαν πάλι τα κεφάλια τους να συνεννοηθούν ήθελαν να ειπούν στη γλώσσα τους να μην έχουν εμπιστοσύνη στα λόγια της αλεπούς, να ριχτεί ο ένας στο μαντρί, και αν τύχει να είναι σκυλιά, να τα βάλει μαζί τους. Έτσι ο άλλος θα κατορθώσει ν' αρπάξει ένα πρόβατο, θα πάρει τη ρεματιά και θα βγει στο Γεροντόβραχο. Εκεί ν' ανταμώσουν να το φάνε.

* ψήλωμα: ψηλή τοποθεσία * καρδάρες: δοχεία για το άρμεγμα του γάλακτος * λεβέτι: καζάνι

Έπεσαν έπειτα χάρω κι άρχισαν να σέρνονται κατά το μαντρί. Τόσο απαλά σέρνονταν, που ούτε λιθάρι κυλούσε, ούτε ξύλο σάλευε στο πέραςμα τους. Μα με όλη την προφύλαξη ακούστηκε κάπιοο τρίξιμο στο μαντρί. Εκείνος που προχωρούσε λίγο εμπρός γύρισε και κοίταξε για τελευταία φορά το σύντροφο του. Ήθελε να του ειπεί: «Ψέματα μας είπε η ξαδέρφη μας η αλεπού... Όπως είπαμε».

Και αμέσως τινάχτηκε στα λιγνά ψηλά πόδια του, λύγισε το κορμί του, τέντωσε ίσα εμπρός το λαιμό του και το κεφάλι του χώθηκε σα σφήνα στο σκοτάδι. Την ίδια στιγμή δύο στρογγυλοί και μαλλιαροί ίσκιοι όρμησαν από το μαντρί και με φοβερά γαβγίσματα ρίχτηκαν απάνω του. Εκείνος το έβαλε στα πόδια.

Ο άλλος λύκος πήδησε στο μαντρί και πριν καλά να τον νιώσουν τα πρόβατα, άλλου ξέσκισε την κοιλιά, άλλου έσπασε τη ραχοκοκαλιά. Εκείνα πετάχτηκαν από τον ύπνο τρομαγμένα και στριμώχτηκαν το ένα κοντά στο άλλο. Στην άλλη άκρη του μαντριού, όσα μπόρεσαν πήδησαν το φράχτη και σκόρπισαν στο σκοτάδι. Τα περισσότερα στάθηκαν εκεί τρέμοντας, με το κεφάλι κρυμμένο στα πόδια το ένα του άλλου. Ο λύκος, άμα χόρτασε από αίμα, άρπαξε ένα πρόβατο στα δόντια του, πήδησε το μαντρί και πήρε τη ρεματιά.

Στο μεταξύ ξύπνησε ο βοσκός, άρπαξε τ' όπλο του και άρχισε να πυροβολεί. Πυροβολούσε στον άέρα και φώναζε δυνατά, για να δώσει είδηση και στ' άλλα μαντριά. Δεν άργησε ν' ακουστούν και αποκεί άλλες τουφεκιές, φωνές και γαβγίσματα. Τα βουνά αντιλαλούσαν γύρω.

Καθώς έτρεχε ο λύκος, έξαφνα είδε μαύρον ίσκιο να κατρακυλά από το βουνό κι ένιωσε το ζεστό χνότο ενός σκύλου να του καίει την πλάτη. Χωρίς να θέλει, παράτησε καταγής το πρόβατο κι εξακολούθησε να τρέχει με

πιο ανοιχτά πηδήματα. Όσο όμως κι αν έτρεχε δεν άργησε να αισθανθεί στα πίσω πόδια του άγριες δαγκωματιές. Τέλος, έπειτα από πολλά κατόρθωσε να ξεφύγει και να φτάσει στο Γεροντόβραχο. Έμεινε εκεί κάμποσες ημέρες, ώσπου να γιάνουν οι πληγές του. Αναγκάστηκε να τρέφεται με σκουλήκια. Του κάκου περίμενε το σύντροφό του.

Έπειτα, μόλις ένιωσε πως μπορούσε να περπατήσει, βγήκε πάλι στο κυνήγι. Στις ρεματιές έκανε ακόμη ζέστη· άρχισε κι ανέβαινε στα ψηλά. Κάτι όψιμα* λαγουδάκια κι ένα κατσικάκι που έμεινε πίσω από τη συντροφιά του, τον έθρεψαν στο δρόμο και τον εδυνάμωσαν. Καθώς βγήκε σε μια ράχη, μύρισε ψοφίμι. Τα όρνια που είδε συναγμένα στο ψήλωμα και τα ρουθούνια του τον οδήγησαν γρήγορα σ' έναν κέδρο. Τα όρνια πέταξαν σκούζοντας, όταν είδαν να πλησιάζει ο λύκος, σαν να θύμωσαν που τους χάλασε το φαγί τους. Κοιτάζει και τι βλέπει; Το σύντροφό του ελεεινό και άθλιο πτώμα· ούτε ο μισός δεν είχε μείνει.

Έξαφνα βλέπει ένα λαγό. Έτρεξε να τον κυνηγήσει. Τον έπιασε και τον έφαγε.

Από βουνό σε βουνό βρέθηκε μια βραδιά στο λιβάδι που έβοσκαν τα ζώα του χωριού. Το λιβάδι ανέβαινε σιγά σιγά σ' ένα βουνό, σκεπασμένο μ' έλατα, με κέδρα και πουρνάρια. Κάπου κάπου φούντωναν και μερικές γέρικες βελανιδιές.

Ο λύκος, καθώς είδε τόσα ζώα να βόσκουν στη μοναξιά, στάθηκε· του κεντήθηκε η όρεξη να τα βάλει με τα μεγάλα ζώα.

Έπεσε χάμω και άρχισε να σέρνεται απάνω στην ψηλή και δροσερή χλόη. Σερνόταν ήσυχα σα φίδι, μα,

*όψιμα: καθυστερημένα, που γεννήθηκαν αργότερα από τη συνηθισμένη εποχή

όσο προσεχτικά κι αν πλησίαζε, τα ζώα τον ένωσαν. Τ' άλογα χλιμίντρισαν ανήσυχα και τα βόδια μούγκρισαν. Και στη στιγμή όλα τ' άλογα μαζεύτηκαν σ' ένα μέρος, έσμιξαν τα κεφάλια τους, σα να ήταν όλα δεμένα σ' ένα στύλο, και με τα κορμιά τους έκαμαν κύκλο. Το ίδιο έκαμαν και τα βόδια. Συνάχτηκαν, έβαλαν στη μέση τα μοσχάρια και τις αδύνατες αγελάδες, κι εκείνα στάθηκαν ολόγυρα με τα κεφάλια σκυμμένα κάτω και τα κέρατα έτοιμα. Ο λύκος σύρθηκε πρώτα μια δυο φορές γύρω στ' άλογα και δοκίμασε να πηδήσει στη ράχη κανενός. Μα τ' άλογα άρχισαν τέτοιες κλοτσιές με τα πίσω πόδια τους, που για πολλήν ώρα δεν έβλεπες παρά ατσαλένιες οπλές μέσα σε ουρές φουντωμένες. Πού να τολμήσει να πλησιάσει ο λύκος! Σύρθηκε έπειτα γύρω στα βόδια και δοκίμασε μ' ένα πήδημα ν' ανοίξει το λαιμό κανενός. Μα κάθε φορά που δοκίμαζε, αντί το λαιμό έβρισκε εμπρός του κάτι κέρατα μυτερά και δυνατά, έτοιμα να του σκίσουν την κοιλιά.

Μάκρυνε λοιπόν από κει για να συλλογιστεί καλύτερα τι να κάμει. Έξαφνα βλέπει τη γαϊδουρίτσα του Τσιρίμπαση με το πουλαράκι της. Ήταν ξεχασμένη σε κάποιο ψήλωμα, και τώρα που ένωσε τον κίνδυνο έτρεξε τον κατήφορο για να χωθεί ανάμεσα στ' άλογα. Ο λύκος έτρεξε να της κόψει το δρόμο.

Ένα σκυλάκι βρέθηκε συμμαζεμένο σε μια κουφάλα πουρναριού κι έτρεμε από το φόβο του. Μα όταν είδε το λύκο να χωθεί απάνω στη γαϊδουρίτσα, βγήκε κι έτρεξε για το χωριό.

Ο λύκος άρχισε να φέρνει γύρους τη γαϊδουρίτσα, όλο και στενότερους γύρους, να της δείχνει τα δόντια του. Εκείνη στάθηκε απελπισμένη. Έτρεμε ολόκληρη· αδύνατο να φτάσει στ' άλογα. Ο λύκος έβαλε σημάδι το πουλαράκι και χύθηκε απάνω του. Μα τώρα ήρθε η σειρά της μάνας. Η γαϊδουρίτσα πήρε θάρρος και μπήκε

ανάμεσα στο λύκο και το παιδί της. Με τα πίσω πόδια της άρχισε να κλοτσά και με το στήθος της να σπρώχνει το πουλαράκι της στην κουφάλα ενός έλατου. Μα εκείνο δεν τη βοηθούσε καθόλου· έτρεμε κι έστεκε ακίνητο. Πολλές φορές τέντωνε το κεφάλι του περίεργο να ιδεί τι γίνεται πίσω από τη μάνα του. Τέλος η γαϊδουρίτσα κατάφερε να βάλει μέσα το πουλαράκι, έκλεισε με το στήθος της την κουφάλα και με τα πίσω πόδια της έδινε κλοτσιές αδιάκοπα.

Ο λύκος άφρισε από τη λύσσα του. Πολλές φορές κατόρθωσε να μπήξει τα δόντια του στ' αφύλαχτα πλευρά της γαϊδουρίτσας. Μα στο τέλος έπεσε κάτω από τις κλοτσιές της. Τα αίματα έτρεχαν από τα πλευρά της γαϊδουρίτσας· μα δεν έτρεχαν λιγότερα από το κεφάλι του λύκου. Η άμοιρη μάνα προστάτευε και με το αίμα της το παιδί της.

Έξαφνα ακούστηκαν μακριά βραχνά γαβγίσματα· ήταν ο Αράπης του γύφτου, ένα κατάμαυρο μεγάλο μαντρόσκυλο. Το σκυλάκι που έφυγε από το λιβάδι ήρθε λαχανιασμένο στο σπίτι του Τσιρίμπαση και με τα νοήματα έδωσε να καταλάβει πως η γαϊδουρίτσα τους κινδύνευε.

Ο Τσιρίμπασης κοιμόταν έξω από το σπίτι. Ο Αράπης τον τράβηξε από τα ρούχα, τον ξύπνησε και του έδειξε πως έπρεπε να πάρει το τουφέκι του και να τον ακολουθήσει. Τον τράβηξε άλλη μια φορά και έτρεξε εμπρός μαζί με το σκυλάκι.

Από τα γαβγίσματα του Αράπη ξύπνησε κι η Σμαράγδα.

«Πάει η γαϊδουρίτσα μου!», είπε.

Ο λύκος στο μεταξύ είχε καιρό να φύγει. Κατάλαβε πως καθώς ήταν κουρασμένος δύσκολα θα γλίτωνε από τα δόντια του Αράπη. Πήρε λοιπόν τον κατήφορο. Μα κι ο σκύλος τον πήρε από κοντά και τον έριξε στο δρόμο του χωριού. Σε μια στροφή τον αντίκρισε ο Τσιρίμπασης και με μια τουφεκιά τον ξάπλωσε κάτω.

Ο Αράπης έτρεξε, τον άρπαξε από το λαιμό, τον εσήκωσε ψηλά, τον τίναξε, κι αφού βεβαιώθηκε πως ήταν νεκρός, τον πήρε κι έτρεξε με χαρά στον αφέντη του.

Στο μεταξύ ξημέρωσε. Από τα γαβγίσματα των σκύλων και τις φωνές των τσοπάνηδων οι χωρικοί έμαθαν πως φάνηκε λύκος κι έτρεξαν στα χωράφια να ιδούν τα ζώα τους.

Σε λίγο μαζεύτηκαν γύρω από το έλατο. Η γαϊδουρίτσα ζούσε ακόμη, μα το αίμα έτρεχε από τις πληγές. Αγκομαχούσε τόσο θλιβερά, που ράγιζε του καθενός την καρδιά. Μόλις είδε τον Αράπη να σέρνει το λύκο, χάιδεψε με το κεφάλι της το πουλαράκι, έριξε μια ματιά ευχαριστημένη στο σκύλο και ξεψύχησε. Το πουλαράκι δεν είχε πάθει τίποτα, μα δύσκολα κατόρθωσαν να το βγάλουν αποκεί. Τόσο ήταν τρομαγμένο.

Κάποιος είπε με συγκίνηση:

«Τέτοια μάνα δεν πρέπει να τη φάνε τα κοράκια κι οι αλεπούδες. Λέω να τη θάψομε».

Όλοι το δέχτηκαν, έσκαψαν ένα λάκκο και την έθαψαν εκεί. Από τότε το μέρος εκείνο έμεινε να λέγεται «Το μνήμα της μάνας».

*Άνθρωποι και ζώα στη νεοελληνική πεζογραφία,
επιμέλεια – ανθολόγηση
Δ. Παπακώστας, Ωκεανίδα*

Ερωτήσεις

- 1 Στο διήγημα, εκτός από τους λύκους και τη γαϊδουρίτσα (που κατέχουν τους κύριους ρόλους), εμφανίζονται διάφορα άλλα ζώα. Ποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα έχει κάθε ζώο χωριστά;
- 2 Χωρίστε το κείμενο σε ενότητες και δώστε έναν υπότιτλο στην καθεμία από αυτές.
- 3 Άνθρωποι εμφανίζονται στην αρχή και στο τέλος του διηγήματος. Βρείτε τα χωρία στα οποία φαίνεται η σχέση τους με τα ζώα, τόσο τα κατοικίδια όσο και τα άγρια.
- 4 Γιατί, κατά τη γνώμη σας, ο Ανδρ. Καρκαβίτσας έδωσε στο διήγημα έναν τίτλο που παραπέμπει σε ανθρώπινες συνήθειες; Ποιες ανθρώπινες εκδηλώσεις παρουσιάζουν τα ζώα του αφηγήματος;
- 5 Γράψτε ένα σύντομο δικό σας αφήγημα με ήρωα ένα ζώο.

Διαθεματικές εργασίες

1 Βρείτε μύθους του Αισώπου στους οποίους πρωταγωνιστούν ζώα, όπως αυτά που υπάρχουν στο διήγημα του Καρκαβίτσα. Συγκρίνετε τα χαρακτηριστικά που τους δίνει ο Αίσωπος με αυτά που καταγράφει ο Ανδρ. Καρκαβίτσας.

2 Διαβάστε σε μετάφραση ή σε διασκευή την κωμωδία *Όρνιθες* του Αριστοφάνη και εξηγήστε τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιεί ο αρχαίος σατιρικός συγγραφέας τα πουλιά.

Νικηφόρος Λύτρας,
Η επιστροφή από την Πεντέλη

Γρηγόριος Ξενόπουλος

Η γάτα του παπά

Το διήγημα πρωτοδημοσιεύτηκε στο ετήσιο Εθνικόν Ημερολόγιον του Σκόκου, το 1913. Η ιστορία εκτυλίσσεται στη Ζάκυνθο και έχει ως πρωταγωνίστρια τη γάτα του παπα-Ζήσιμου Κλοντηρά. Η γάτα αυτή έχει διαπράξει μια βέβηλη πράξη, ωστόσο ο παπάς την έχει συγχωρήσει επειδή την υπεραγαπά, όχι όμως και η σύζυγός του που απειλεί ότι θα την εξοντώσει αν την επαναλάβει. Στο απόσπασμα που ακολουθεί, παρακολουθούμε την εξέλιξη της ιστορίας.

Πέρασε ήσυχα η εβδομάδα. Η Ψιψίνα σαν να κατάλαβε τη φοβέρα και τη συμβουλή, φυλάχθηκε να μην ξανακάνει «τα ίδια». Την Κυριακήν όμως την αυγή, μόλις σηκώθηκε ο παπα-Ζήσιμος κι έκανε την τουαλέτα του και την πρώτη του προσευχή στην καμαρούλα του, κάποιος του χτύπησε την πόρτα με χέρι βιαστικό και φοβισμένο. Τίποτα καλό δεν προμηνούσε αυτό το κτύπημα! Ο παπάς το φοβήθηκε αμέσως.

«Ποιος είναι;», ρώτησε.

«Εγώ, ο Χρήστος!», αποκρίθηκε η φωνή του κλαμπανάρου.*

«Έμπα μέσα... Τι είναι, παιδί μου;»

Ο Χρήστος ο κλαμπανάρος μπήκε στην καμαρούλα χλωμός:

*κλαμπανάρος: αυτός που χτυπά την καμπάνα, ο κωδωνοκρούστης

«Πάλε τα ίδια, παπά μου!»
«Ε;»
«Η γάτα, πανάθεμά τη!...»
«Ω, συμφορά μου!... Στο ίδιο μέρος;»
«Όχι, στην Αγία Πρόθεση...»*

«Ω, μεγάλη συμφορά!... Ω, μεγάλη αμαρτία!... Ω, κατάρρα!... ω, Θε μου και συχώρεσέ με!... ω!...»

Απελπισμένος, ο παπάς κτυπούσε τα χέρια και σήκωσε τα μάτια προς το ταβάνι, ζητώντας τον ουρανό. Ο Χρήστος ο κλαμπανάρος σώπασε μια στιγμή, για να συμμερισθεί με τα ίδια κινήματα την απελπισία του «αφεντός», κι έπειτα είπε:

«Να πω τση* κυρά-παπαδιάς* να μου δώσει ό,τι χρειάζεται για να παστρέψω,* κι έλα γλήγορα και του λόγου σου να συγυρίσεις και να διαβάσεις την ευχή για το...».

«Όχι, ευλογημένε, όχι!», τον αντίσκοψε ο παπάς με τρόπο. «Εσύ να μην αγγίξεις τίποτα· και να μην πεις λέξη τση παπαδιάς! ούτε τση Σουζάνας,* ούτε κανενός!... Τώρα, τώρα, έρχομ' εγώ... Θα τα βολέψω... Ωχ, παλιόγατα, τι μου κάνεις!»

Δεν ήταν όμως τόσο εύκολο το βόλεμα, χωρίς να πάρει είδηση το σπιτικό. Κρύβονται τέτοιες «συφορές»;... Νερά, σαπούνια, πανιά, ξίδια, κουβαλήθηκαν κρυφά στο Ιερό και το καθάρισμα έγινε από τον παπά και τον κλαμπανάρο, χωρίς υποψία από μέρους της

* Αγία Πρόθεση: τραπέζι ή εσοχή στον τοίχο του Ιερού, βόρεια της Αγίας Τράπεζας, όπου τοποθετούνται τα τίμια δώρα για το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας

* τση: της * παπαδιάς: παπαδιάς * παστρέψω (παστρεύω): καθαρίζω * Σουζάνα: η κόρη του παπά

παπαδιάς, που ούτε την ενόχλησαν καθόλου. Αλλά χρειάζονταν και καινούρια στρωσίδια για την Πρόθεση και τα κλειδιά της «μπιανκαρίας»* τα είχε πάντα η παπαδιά. Ο παπάς – τι να κάνει; – της έστειλε το Χρήστο.

«Να μου δώσεις», της είπε, «δύο παστρικά σκεπάσματα της Αγίας Πρόθεσης· έν' απλό γι' από κάτω, κι ένα χυλισμένο* για από πάνω».

Μα δεν τ' αλλάξαμε την περασμένη Κυριακή;», ρώτησε μ' απορία η παπαδιά.

«Ναι, μα... δεν εβάλαμε τα καλά», αποκρίθηκε ο Χρήστος. «Ο Αιδεσιμότατος θέλει εκείνο με τα μέρλα* και με τσι* κόκκινους φιόγκους, που το έκαμε η σόρα-Σουζάνα».

«Ο ίδιος σ' το είπε;»

«Ο ίδιος, ναίσκε».

«Έλα, Χριστέ και Παναγία! Πάει, ο γέρος μου ξεκουτιάστηκε και δεν ξέρει άλλο τι να κάνει! Μα τ' είναι σήμερα; Χριστού Λαμπρή ή τ' Αϊ-Γιαννιού; Κυριακή είναι! Απλή Κυριακή!»

«Ναι, μα ξέρεις, κυρα-παπαδιά... Προχτές μου χύθηκε το μμποτσολάκι* με το κρασί... λίγο πάντα... μα ο Αιδεσιμότατος δε θέλει να βλέπει μάκες».*

Πρέπει να μπέρδευε λιγάκι τα λόγια του ο Χρήστος, γιατί μ' αυτό η παπαδιά υποψιάστηκε αμέσως.

«Μωρέ, Χρήστο», του είπε· «με γελάς!... Εδώ κάτι τρέχει! Γιατί τι παναπεί;»

* μπιανκαρία: το μέρος όπου φυλάσσονται τα λευκά

τραπεζομάντιλα και τα σεντόνια * χυλισμένο (χυλίζω):

κολλαριστό * τα μέρλα: οι δαντέλες * τσι: τους

* μμποτσολάκι: γυάλινο δοχείο * μάκες: κηλίδες, λεκέδες

Και διαμιάς σώπασε, κτύπησε το μέτωπο της, κι όπως ήταν ασυγύριστη, με την πρωινή της σκαμπταβία,* ροβόλησε* τη σκαλίτσα, βγήκε στο περβόλι, έτρεξε στα χαλίκια με τις παντούφλες της και μπήκε στην Εκκλησιά από τη γυάλινη πόρτα του περβολιού.

«Καλέ, τι μου λέει ετούτος εδώ;», άρχισε αμέσως να φωνάζει του παπά. «Θέλεις, αλήθεια, ν' αλλάξεις τα σκεπάσματα τση Πρόθεσης;... Μα γιατί;»

«Ωχ, αδερφή!», αποκρίθηκε από το Ιερό ο παπα-Ζήσιμος, σταματώντας την ευχή που μουρμούριζε· «ζήτημα θα το κάμεις και τούτο; Έτσι θέλω! έτσι μ' αρέσει!»

Η παπαδιά στάθηκε στα σκαλοπάτια του Ιερού και πιάστηκε από το κλειστό μισοθυρόφυλλο της ακρινής θύρας. Σαν γυναίκα δεν είχε το δικαίωμα να μπει παραμέσα.

«Άσ' τα εφτούνα* και λέγε μου! Μην εμαγάρισε* πάλι η γάτα; Μην την έκαμε πάλι την κουτσουκέλα,* η καταραμένη; ε;...»

«Μη με σκοτίζεις», αποκρίθηκε ο παπάς, «μόνο δώσε του Χρήστου ό,τι σου είπε, και γλήγορα! Έλα! για τα λιγότερα, γιατί σήμερα δε μου περισσεύει όρεξη».

Η παπαδιά κοίταξε μέσα στο Ιερό, για να καταλάβει από τα σημάδια. Η Πρόθεση ήταν γυμνή και σαν βρεμένη. Χωρίς άλλο, κάπου είχαν ξεπλύνει το βαμμένο ξύλο, μέσα στην κόχη του τοίχου, που είχε ζωγραφισμένη μια Αποκαθήλωση. Δίπλα, σ' ένα σκαμνί, ήταν τοποθετημένα ανάκατα τα ιερά σκεύη, μα τα λευκά σκεπάσματα, που είχαν σηκώσει, δε φαίνονταν πουθενά. Αν δεν ήταν

* σκαμπταβία: γυναικείο εσώρουχο, κομπινεζόν

* ροβόλησε: κατέβηκε γρήγορα * εφτούνα: αυτά

* εμαγάρισε (μαγαρίζω): μολύνω * κουτσουκέλα: αταξία, ζημιά

συναχωμένη η παπαδιά, θα αισθανόταν και μια δυνατή μυρωδιά από ξίδι δριμύ. Μα της χρειαζόταν κι αυτό για να καταλάβει; Τα σημάδια ήταν ολοφάνερα.

«Παπά, τι μου το κρύβεις;», ξαναφώναξε· «την έκαμε πάλι η παλιόγατα!»

«Ε, λοιπόν, ναίσκει!», αποκρίθηκε από μέσα ο παπάς· «θα σε φοβηθώ; την έκανε πάλι η παλιόγατα! Είναι άλλο;»

«Αι!...», ούρλιασε η παπαδιά και δάγκασε με λύσσα το δάκτυλο της. «Πού είναι; Τώρα, τώρα θα την εύρω! Κι αν δεν τη σκοτώσω από το ξύλο, να μη με ματαπείς* Μαρία!»

Γύρισε, έσπρωξε το Χρήστο, που την είχε ακολουθήσει και στεκόταν από πίσω της, και βγήκε έξω, για να βρει την ποίξια, τη δείξια, την παλιόγατα. Ο παπάς την πήρε αμέσως το κατόπι, σπρώχνοντας κι αυτός τον κακόμοιρο το Χρήστο, που βρέθηκε κει να του φράζει το δρόμο.

«Να μου φέρεις πρώτα τα σκεπάσματα να συγυρίσω την Άγια Πρόθεση», της φώναξε στο περβόλι, «κι έπειτα να πας να βρεις τη γάτα και μακάρι να τη σουβλίσεις. Εμένα μοναχά να μη μου πεις λόγο. Τ' ακούς; Κοίταξε, μη με κολάσεις αμπονόρα,* γιατί σήμερα θα λειτουργήσω!...».

«Σαν να μην έφτανε, βλέπεις, το κόλασμα που σου κάνει η γάτα!», αποκρίθηκε η παπαδιά καθώς έμπαινε στο σπιτάκι. «Βλέπε τα τώρα που δε μ' άφησες να την πετάξω με το πρώτο».

Στο τέλος –τι είχε να κάνει;– έβγαλε τα καλά σκεπάσματα, τα έδωσε του Χρήστου, κλάφτηκε στη Σουζάνα, που άμα άκουσε την καινούρια «συφορά»

* ματαπείς: ξαναπείς * αμπονόρα: νωρίς, πρωινιάτικα, πρωί

έκανε χίλιους σταυρούς, κι έπειτα άρχισε να ψάχνει για να βρει τη γάτα. Μα η Ψιψίνα δεν ήταν πουθενά.

«Καπνός εγίνηκε και χάθηκε;», έλεγε με φούρκα* η παπαδιά.

«Νόημα* ωστόσο που έχει εφτούνο το ζωντανό!», έλεγε η Σουζάνα. «Δεν το ματαείδα! Το κατάλαβε πως κάτι μεγάλο κακό έκαμε και κρύβεται...»

«Μπορεί να την έκρυψε κι ο πατέρας σου, για να μην του τη σκοτώσω», είπε η παπαδιά. «Ξέρεις αγάπη που τση έχει;»

Μ' αυτό ήταν καθαρή συκοφαντία! Ούτε στιγμή συλλογίστηκε ο παπα-Ζήσιμος να κρύψει τη γάτα από την οργή της συμβίας του. Μάλιστα μπορούμε να πούμε, πως την εύρισκε δίκαιη, γιατί, αλήθεια, η αγαπημένη του το παράκανε. Όχι πάλι ίσιαμε εκεί!... Κι ενώ αποτελείωνε το συγύρισμα στο Ιερό, με τις σχετικές ευχές, συλλογιζόταν πως έπρεπε να καταπνίξει τη συμπάθειά του και ν' αφήσει την παπαδιά να ξεκάμει τη γάτα, όπως ήθελε. Σιγά σιγά όμως η σκληρή αυτή σκέψη υποχώρησε σ' άλλη μαλακότερη. Δεν έπρεπε να επιτρέψει στην παπαδιά να βασανίσει άδικα το ζώο. Γιατί κι ο Διάβολος αν το έκανε όργανό του, τι έφταιγε το κακόμοιρον; Όχι, δε θα το 'δινε του Χρήστου να το πετάξει στη θάλασσα. Θα το 'δινε του Γερόλυμου, του φίλου του, να το κρατήσει στο μαγαζί. - Και πάλι αργότερα, αφού «πήρε καιρό»* κι άρχισε να ντύνεται τ' άμφιά του για τη λειτουργία, με τη βοήθεια του μικρού Νιόνιου, ακόμη μαλακότερη σκέψη του ήλθε: θα κρατούσε τη γάτα και θα πρόσεχε μόνο κάθε βράδυ να κλείνει

*φούρκα: οργή *νόημα: αντίληψη, εξυπνάδα *«πήρε καιρό»: τέλεσε σύντομη ακολουθία λέγοντας από μέσα του τα τροπάρια του αγίου στο τέμπλο μπροστά από την εικόνα του

καλά και τις τρεις θύρες του Ιερού. Αλήθεια, για τα ποντίκια της Εκκλησιάς την είχε και την άφηνε να μπαινοβγαίνει ελεύθερα. Μ' αφού ήταν τέτοια, θα την περιόριζε.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Ψιψίνα εξακολουθούσε να είναι κρυμμένη. Κανείς από το κελί δεν την είδε, μονολότι την εγύρευαν όλοι. Αλίμονό της αν «εκομπαρίριζε»* εκείνη την αυγή! Μα ήταν πολύ πονηρή ή πολύ τυχερή· και δεν εφάνηκε καθόλου ως το μεσημέρι. Μόνο που την ώρα που η παπαδιά εκκένωσε στην απλάδα* το ραγού,* ακούστηκε από το περβόλι ένα δειλό νιαούρισμα. Ο παπα-Ζήσιμος, περιμένοντας στην τραπεζαρία, πετάχθηκε αμέσως. Αλαφιασμένη, πετάχθηκε αμέσως κι η παπαδιά· μα ο παπάς την κράτησε στην πορτούλα της κουζίνας.

«Στάσου», της είπε, «είναι δική μου δουλειά! Έγνοια σου, και θα την κάμω εγώ που να με θυμάται».

Η παπαδιά υποχώρησε, γιατί είχε και το φαΐ, κι ο παπάς έκραξε με γλύκα τη γάτα και, μόλις εζύγωσε, την άρπαξε απότομα από τη μέση.

«Έλα εδώ», της είπε· «έλα εδώ, να σε μάθω εγώ πώς...»

Δεν απόσωσε τη φράση, μόν' ανέβηκε τη σκάλα της σοφίτας, πέταξε κει μέσα τη γάτα, την κλείδωσε, πήρε το κλειδί και κατέβηκε.

*εκομπαρίριζε (κομπαρίζω): εμφανίζομαι *απλάδα: πιατέλα, γαβάθα *ραγού: είδος φαγητού με κρέας και λαχανικά ή όσπρια

«Τση έδωσα κάτι κλοτσιές, μα κάτι κλοτσιές!...», είπε ψέματα τη στιγμή που καθόταν στο τραπέζι, τάχα θυμωμένος.

«Εσύ; ούτε δε θα την άγγιαξες, κάνω όρκο!», είπε η παπαδιά. «Ας είναι, έπειτα τη λογαριάζω* εγώ».

«Ναι, αν τη βρεις!»

«Έφυγε;»

«Αμή ματαγουρίζει εφτούνη, άμα είδε πως τη δέρνω κι εγώ; Μέρες θα κάμει τώρα να πατήσει εδώ μέσα».

Έτσι ο παπα-Ζήσιμος κατόρθωσε να προφυλάξει τη γάτα του από το θυμό της παπαδιάς, ώσπου πέρασαν οι πρώτες επικίνδυνες ώρες. Ύστερα ξανανέβηκε κρυφά στη σοφίτα, για να της ρίξει λίγο φαΐ, και προσπάθησε να μερέψει* τη συμβία* του με λόγια. Ήταν εκεί κι ο Άνθιμος ο αναγνώστης, κι ο φίλος του ο Γερόλυμος, κι ένας άλλος ενορίτης, που είχαν μάθει εμπιστευτικά την αυγινή* συφορά και λυπηθήκανε πολύ.

«Ε, παιδιά μου», τους έλεγε ο παπα-Ζήσιμος, ενώ έπιναν τον καφέ στη σάλα. «Πόσοι κι από μας τους ανθρώπους δε μαγαρίζουν τα Άγια και δε βεβηλώνουν τα Ιερά κάθε μέρα, χωρίς να 'χουν περισσότερη συναίσθηση από τη γάτα μου! Είδα εγώ τέτοιους στη ζωή μου!... Πρέπει όμως να συγχωράμε αυτούς τους δυστυχισμένους, όπως συγχωράμε και το ζώο που δεν έχει λογικό. Δεν το κάνουν από κακό. Μονάχα δεν ξέρουν τι κάνουν. “Ουκ οίδασι τι ποιούσι”».

*τη λογαριάζω: την κανονίζω *να μερέψει: να ημερώσει, να ηρεμήσει *τη συμβία: τη σύζυγο
*αυγινή: πρωινή

«Καλά λέει ο παπάς», επεδοκίμασε ο Γερόλυμος.
«Μπορεί να λέει καλά ο παπάς», είπε τότε η
παπαδιά· «εγώ όμως αν ξανακάμει τέτοιο πράμα η γάτα
του θα την πνίξω. Δε μου γλιτώνει!».

*Άνθρωποι και ζώα στη νεοελληνική πεζογραφία,
επιμέλεια – ανθολόγηση Δ. Παπακώστας, Ωκεανίδα*

Μια συμβουλή,
η υπογραφή
και το σκίτσο
του Γρ. Ξενοπούλου

Δεί ξεγράφεται εν ημέρα εσθίν.

Ερωτήσεις

- 1 Τι κάνει ο παπάς όταν μαθαίνει τη δεύτερη «κουτσουκέλα» της γάτας και γιατί ενεργεί μ' αυτόν τον τρόπο;
- 2 Παρακολουθήστε πώς αποκλιμακώνεται η οργή του παπά εναντίον της γάτας ύστερα από τη δεύτερη ζημιά. Με ποιον τρόπο τη δικαιολογεί και τελικά τη συγχωρεί;

3 Χαρακτηρίστε, με βάση τις αντιδράσεις τους, τα τρία πρόσωπα του διηγήματος: τον παπα-Ζήσιμο, την παπαδιά και το Χρήστο.

Διαθεματική εργασία

Αναζητήστε παραμύθια, παραδόσεις και λαϊκούς μύθους που να αναφέρονται σε ζώα. Παρουσιάστε κάποια από αυτά δραματοποιημένα στην τάξη.

Η Δάφνη

Το διήγημα ανήκει στη συλλογή Άνεμοι, η οποία εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1944. Ο αφηγητής διηγείται τη συγκινητική ιστορία ενός αητόπουλου και μιας πέρδικας που συνυπάρχουν σε ένα κλουβί. Η υπόθεση εκτυλίσσεται στην Αθήνα, στην περιοχή του λόφου του Στρέφη πριν από το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Ο Ηλ. Βενέζης είχε αφιερώσει το έργο αυτό στο συνάδελφο του λογοτέχνη Γιώργο Θεοτοκά.

Η περιοχή που είναι στη βορινή πλευρά του λόφου του Στρέφη, γύρω στο πάρκο του Άρεως, ήταν κείνη την εποχή πολύ έρημη. Δεν είχαν φυτέψει ακόμα δέντρα, κι ο τόπος ήταν ένα ξεροχώραφο που έπαιρνε, σαν βράδιαζε, λίγο γαλάζιο φως απ' την αυστηρή γαλήνη των Τουρκοβουνιών. Πουλιά ξεμοναχιασμένα πετούσαν στις κουφάλες* του λόφου, και πότε πότε παιδιά πήγαιναν εκεί για να τα κυνηγήσουν. Μα αυτό ήταν μεγάλη περιπέτεια κι ο λόφος του Στρέφη έμενε, το περισσότερο,* μόνος και ήσυχος. Άκουγε το ποτάμι που κατέβαινε πλάι εκεί και παρακολουθούσε την ιστορία των νερών που τραβούσαν να βρουν τη μοίρα τους στη θάλασσα του Σαρωνικού.

Σ' εκείνα τα μέρη, στην οδό Ζαΐμη, ήταν μια μικρή ταβέρνα μέσα σε αυλή φυτεμένη με λίγα δέντρα.

*κουφάλες: κοιλώματα του λόφου *το περισσότερο: τις περισσότερες φορές

Εκεί πήγαιναν ξεμοναχιασμένα αγόρια και κορίτσια να μιλήσουν για αγάπη και να φιληθούν. Ήταν φτωχοί σπουδαστές που έρχονταν απ' τα νησιά του Αιγαίου και απ' τα βουνά του τόπου τους, πρώτη φορά βλέπαν τόσο μεγάλη χώρα, σαν την Αθήνα, και πρώτη φορά δοκίμαζαν να φύγουν για το γοητευτικό ταξίδι που έχει μαύρα μαλλιά, έχει καστανά μάτια, κι έχει στο νέο κορμί φόρεμα από φτηνό τσίτι. Ήταν δειλά παιδιά, δεν έκαναν διόλου φασαρία, πίναν ούζο με αμύγδαλα και μέναν πολλή ώρα ήσυχα, ώσπου να νυχτώσει και να βγουν τ' άστρα. Τότε φιλούσαν τα κορίτσια τους, άκουγαν το μούρμουρο του ποτάμιου και λέγαν ιστορίες των θαλασσών και των βουνών της πατρίδας τους.

Όμως με τέτοια πελατεία η ταβέρνα της οδού Ζαΐμη έκανε πολύ μέτριες δουλειές, κι ο ιδιοκτήτης της πολύ ζήλευε τους συναδέλφους του της Πλάκας, του Ψυρρή και άλλων θρυλικών τόπων.

- Τι να κάνεις και τι ζωή να δεις με τούτα τα μωρά!, έλεγε μοναχός του. Αυτά άλλο δεν ξέρουν παρά να κοιτάνε τον ουρανό και ν' αναστενάζουν. Τι ξέρουν από κρασί!

Χρυσαιτός

Ποτές δεν του είχε τύχει να δει μεθυσμένη και γενναιόδωρη την πελατεία του. Μονάχα σε σπάνιες περιστάσεις και σε ορισμένες εποχές του χρόνου –στις αρχές του καλοκαιριού και σαν τελείωνε το φθινόπωρο– τα πράγματα ζωήρευαν κάτω απ’ τα δέντρα της ταβέρνας της οδού Ζαΐμη. Μόλις νύχτωνε, οι θόρυβοι και τ’ αναστενάγματα των ερωτευμένων γίνονταν πιο ζωηρά, πότε πότε φώναζαν με ενθουσιασμό για να παραγγείλουν διπλά πιοτά και μεζέδες: ήταν ο καιρός των αποχαιρετισμών, που οι φοιτητές φεύγανε για τα μέρη τους, ή ο καιρός που γύριζαν απ’ εκεί και ξανάσμιγαν με την αγάπη τους.

- Να ήταν κανένας τρόπος να κουνηθεί τούτο το μαγαζί, έλεγε ο Θωμάς, ο άρχοντάς του. Μα τι να σοφιστείς* για να κάνεις την πελατεία να κατεβεί απ’ τα μέρη της Πλάκας! Είναι τόσο παράξενοι οι άνθρωποι!

Ήταν ένας παχύς αγαθός Αθηναίος με μεγάλα μουστάκια κι αστραφτερά μάτια. Είχε και κάτι ενοχλήσεις στην καρδιά του – οι γιατροί του είχαν πει να μη στενοχωριέται πολύ. Λοιπόν, με τη συλλογή* δε γίνεται τίποτα, άφηνε τα πράγματα στην τύχη τους, κι όπως έρθουν.

Έτσι ήρθαν:

Σ’ ένα απ’ τα λίγα σπίτια της περιοχής του λόφου του Στρέφη έμενε η Δάφνη, ένα νέο κορίτσι με πράσινα μάτια, πολύ παράξενο. Ζούσε με τον πατέρα της, ένα φτωχό καλλιτέχνη και, επειδή δεν είχε κανέναν άλλο, έμαθε από μικρή να κάθεται μονάχη και να ονειρεύεται. Γέμιζε, τότε, το δωμάτιό της από καβαλάρηδες με κόκκινες φορεσιές, από καράβια, από ψάρια κι άγρια θηριά. Όλ’ αυτά πλέανε μες στο χώρο του δωματίου, κι η Δάφνη τριγύριζε ανάμεσά τους με πολλή φιλία,

* σοφιστείς(σοφίζομαι): να επινοήσεις, να σκεφτείς ευφυή τεχνάσματα * συλλογή: πολλή σκέψη

καβαλικεύοντας ό,τι επιθυμούσε, πότε ένα χρυσό άλογο, πότε ένα κόκκινο ψάρι, πότε μια σκούνα.* Σαν έπιανε να πέφτει ο ήλιος κατά τη θάλασσα του Σαρωνικού, η Δάφνη ανέβαινε στο λόφο του Στρέφη. Περιπλανιόταν στις κουφάλες και στους βράχους, και φανταζόταν πως περνούσε ψηλές κορφές κι έρημες κοιλάδες. Άκουγε τη βουή της πολιτείας που ήταν πολύ μακριά, πέρα απ' τα σύνορα του Λυκαβηττού, έβλεπε τα χρώματα να ταξιδεύουν στη θάλασσα και στα βουνά της Σαλαμίνας και το βράδυ γύριζε γοητευμένη στο σπίτι τους.

«Η κοιλάδα ήταν απόψε έρημη», έλεγε στον πατέρα της.

Ή:

«Ένα μεγάλο σύννεφο πέρασε απ' το λόφο».

Τύχαινε να γίνουν και πράματα ακόμα πιο σημαντικά.

«Ήρθε απόψε ένα πουλί με πράσινη ουρά», έλεγε.

«Να ήταν κοτσύφι;»

«Τα κοτσύφια δεν έχουν πράσινη ουρά», παρατηρούσε ο πατέρας της. «Πότε λοιπόν θα μάθεις να ξεχωρίζεις τους ταξιδιώτες του λόφου σου;»

«Κάποτε θα μάθω να ξεχωρίζω όλα τα πουλιά του κόσμου», αποκρινόταν εκείνη με πείσμα.

Κι έπειτα:

«Ω, πατέρα, τι ξέρεις εσύ για το λόφο μου!», του έλεγε, και θυμόταν τις καλοκαιρινές νύχτες, την παράξενη φωνή της γης που άκουγε σαν ξαπλωνόταν πάνω στο ζεστό χώμα, το ψιθύρισμα των βράχων, το φλοίσβισμα* του θυμαριού.

«Όλα μιλούσαν απόψε στο λόφο», είχε πει κάποτε στον πατέρα της.

* σκούνα: μικρό ιστιοφόρο * φλοίσβισμα: ελαφρό θρόισμα

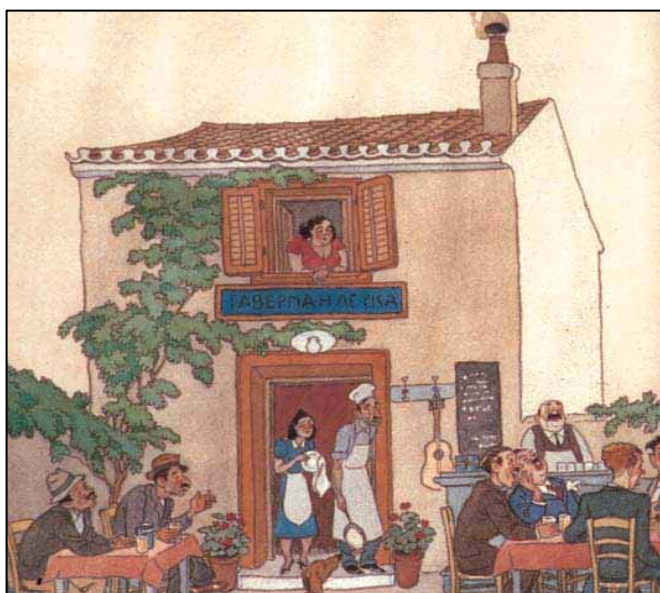
«Αλήθεια μιλούσαν, απόψε, όλα στο λόφο;»

Μα η Δάφνη δεν του αποκρίθηκε, γιατί ήξερε πως μονάχα αυτή είχε το προνόμιο ν' ακούει τη φωνή των πραγμάτων.

Λοιπόν η Δάφνη γύρισε ένα βράδυ απ' το λόφο του Στρέφη μ' ένα αναπάντεχο εύρημα: με μια φωλιά αϊτού, όπου μέσα ήταν ένα μικρό αμάλλαγο* αϊτόπουλο. Κάτι μάγκες της Νεάπολης βρήκαν τη φωλιά στ' άγρια νταμάρια του Λυκαβηττού και είπαν: «Την πάμε στο λόφο του Στρέφη, να δούμε θα τη βρει ο μεγάλος αϊτός;». Κι έτσι, αντί να τυραννήσουν το αϊτόπουλο, καταπώς σκέφτηκαν στην αρχή, το πήραν με τη φωλιά του, κάμανε το μεγάλο ταξίδι ίσαμε το λόφο του Στρέφη κι εκεί, σε μια κουφάλα, το αποθέσανε και φύγαν. «Μεθαύριο θα 'ρθούμε να δούμε», συμφωνήσανε.

Η Δάφνη είδε τους μάγκες της Νεάπολης και, κρυμμένη κάπου εκεί, άκουσε την κουβέντα τους. «Α το καημένο το αϊτόπουλο!», σκέφτηκε. «Άραγες θα 'ρθεί να το βρει ο μεγάλος ο αϊτός, για* θα το σκοτώσουν οι μάγκες;»

Ηλίας Κουμετάκης,
Η παλιά ταβέρνα
(λεπτομέρεια)

*αμάλλαγο: γυμνό, χωρίς φτερά *για (θα το σκοτώσουν): ή

Κείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε καθόλου με το να συλλογίζεται το πουλί. Κι όταν τα χαράματα την πήρε ο ύπνος, είδε όνειρο το μεγάλο αϊτό: οι φτερούγες του ήταν κατακόκκινες απ' το αίμα του που έτρεχε, και, όπως χτυπούσε τα σύννεφα σπαραχτικά, τα έβαφε κι αυτά κόκκινα.

Ξύπνησε το πρωί ταραγμένη και πήγε αμέσως στην κουφάλα του λόφου. Έρημο, τουρτουρίζοντας απ' το κρύο της νύχτας, πεινασμένο, το αϊτόπουλο έμενε πάντα εκεί.

- Αχ, ο μεγάλος ο αϊτός δε θα 'ρθεί, είπε καταλυπημένη η Δάφνη. Είναι πληγωμένος και θα πεθάνει μες στα σύννεφα. Τι θα γίνει τούτο εδώ;

Σκέφτηκε πολύ, σκέφτηκε πως αύριο, μπορεί και την ίδια μέρα, θα 'ρθούν οι μάγκες της Νεάπολης και, αν το βρουν, θα το πάρουν το αϊτόπουλο και θα το τυραννήσουν.

Και τότε πήρε την απόφασή της;

- Πρέπει να το σώσω.

Σήκωσε το πουλί με τη φωλιά του και το 'φερε στον μπαρμπα-Θωμά, τον άρχοντα της ταβέρνας της οδού Ζαΐμη. Ήξερε πως εκείνος καταλάβαινε από πουλιά και τ' αγαπούσε, τρέφοντας ένα σωρό καρδερίνια και φλώρια μέσα στα κλουβιά.

- Τι είν' αυτό, Δάφνη;, ρώτησε ξαφνιασμένος ο ταβερνιάρης.

- Αχ! Κοίταξε, μπαρμπα-Θωμά! Σου έφερα ένα αϊτόπουλο.

- Ένα αϊτόπουλο!

Η Δάφνη τού είπε όλη την ιστορία του πουλιού.

- Φύλαξέ το, μπαρμπα-Θωμά, ίσαμε να μεγαλώσει και να κάμει φτερά. Τότε το αφήνεις.

Τον παρακάλεσε θερμά, τόσο που ο άνθρωπος το δέχτηκε.

- Καλά, Δάφνη. Δε ματακούστηκε* να φυλάν στα κλουβιά αϊτούς. Όμως, για χατίρι σου, θα το κρατήσω. Γιατί, βέβαια, τι θ' απογίνει αν το αφήσουμε;

Κείνο το βράδυ ο μπαρμπα-Θωμάς έβαλε το αϊτόπουλο σ' ένα μεγάλο κλουβί, του έβαλε ρύζι, πράσινα φύλλα και νερό. Μα το μικρό όρνιο δεν άγγιξε τίποτα.

- Τι θα γίνει με τούτο;, είπαν την άλλη μέρα ο μπαρμπα-Θωμάς κι η Δάφνη. Αν πάει έτσι, σίγουρα θα ψοφήσει.

- Είναι πολύ μικρό ακόμα και άμαθο, είπε το κορίτσι. Δε θα μπορέσει να κάμει χωρίς μάνα.

-Και πού να βρούμε τη μάνα του; Βέβαια, δεν μπορούμε να τη φωνάξουμε.

- Βέβαια, δεν μπορούμε να τη φωνάξουμε, επανέλαβε μηχανικά το κορίτσι.

Ήταν πολύ λυπημένη επειδή έβλεπε πως το αϊτόπουλο ήταν καταδικασμένο.

- Αν βρίσκαμε τη μάνα του, αν του βρίσκαμε μια μάνα..., μονολογούσε.

Κι έτσι που το συλλογιζόταν, ξαφνικά τα μάτια της πέσαν κάπου.

- Αν δοκιμάζαμε... Αν δοκιμάζαμε αυτό..., μουρμούρισε.

Ο μπαρμπα-Θωμάς γύρισε και την κοίταξε με απορία:

- Για τι λες, Δάφνη;

- Ω ναι! Ναι! Ας το δοκιμάσουμε!, είπε το κορίτσι απόφασιστικά. Θα του δώσουμε μια μάνα! Μπαρμπα-Θωμά, μην πεις όχι!

Και του είπε την ιδέα της: Σ' ένα απ' τα πολλά κλουβιά της ταβέρνας ήταν και μια πέρδικα - μεγάλη τρυφερότητα του μπαρμπα-Θωμά. Ήταν ένα ήσυχο πουλί, πολύ μοναχό κι έρημο. Λοιπόν, γιατί να μην το βάζανε μαζί με το αϊτόπουλο;

*ματακούστηκε: ξανακούστηκε

- Μπορεί έτσι να βοηθήσουμε και την πέρδικα, είπε η Δάφνη.

Ο μπαρμπα-Θωμάς ξαφνιασθηκε.

- Όχι! Όχι! Πώς γίνεται; Έλεγε. Η πέρδικα είναι ήμερο πουλί, αδύναμο, κι ο αϊτός είναι άγριο. Θα τη σπαράξει, σίγουρα! Κι αν δεν μπορεί να το κάνει τώρα, γιατί δεν έχει δύναμη, θα το κάνει μόλις μεγαλώσει λίγο. Όχι, Δάφνη!

- Έλα, μπαρμπα-Θωμά!, τον ικέτευε εκείνη. Θα δεις που δε θα την πειράξει. Θα το δεις που θα συνηθίσουν. Ξέρω εγώ από πουλιά. Κι έπειτα, αν δεις πως είναι φόβος, τότε τα χωρίζουμε.

Τον παρακάλεσε πολύ, που στο τέλος, όπως της είχε μεγάλη αδυναμία, κι όπως ποτέ του δεν είχε αλύγιστη θέληση, κλονίστηκε:

- Καλά, είπε. Θα δοκιμάσουμε.

Κι έτσι έγινε. Βαλαν στο μεγάλο κλουβί της πέρδικας και το μικρό αϊτόπουλο. Την πρώτη μέρα η πέρδικα συμμαζώχτηκε σε μιαν άκρη του κλουβιού, το αϊτόπουλο στην άλλη άκρη. Το ένα πουλί έριχνε περίεργες ματιές στο άλλο, πότε εχθρικές, πότε φοβισμένες. Ως το βράδυ κανένα δεν τόλμησε να σαλέψει και να πάει κοντά στο άλλο. Και τη νύχτα έμειναν το καθένα σταλιασμένο* στη γωνιά του. Το αϊτόπουλο συλλογιζόταν τα βουνά και τη λευτεριά των προγόνων του, κι η πέρδικα συλλογιζόταν τα παιδιά που θα είχε και που θα μεγάλωνε κάτω από ζεστές πέτρες.

Την άλλη μέρα, σαν ξημέρωσε, ήρθε η Δάφνη. Με τον μπαρμπα-Θωμά πήγαν στο κλουβί, άλλαξαν το νερό και βαλαν φρέσκα φύλλα πλάι σε κάθε πουλί.

- Έλα τώρα!, είπε το κορίτσι τρυφερά στην πέρδικα.

*σταλιασμένο: καθισμένο, μαζεμένο

Εσύ 'σαι πιο μεγάλη κι αυτό είναι μωρό. Πρέπει να γίνεις η μάνα του.

Έπιασε με το χέρι της την πέρδικα και την έφερε κοντά στο ατάραχο αϊτόπουλο. Αλλά μόλις τράβηξε το χέρι της, η πέρδικα γύρισε βιαστικά στον τόπο της.

- Καλά, καλά, είπε η Δάφνη. Καταλαβαίνω, είναι ίσαμε που να το συνηθίσεις. Όμως ξέρω πως θα γίνεις η μάνα του.

Αυτό βάσταξε κάμποσες μέρες, κι η Δάφνη με τον μπαρμπα-Θωμά παρακολουθούσαν με περιέργεια και αγωνία την ιστορία του κλουβιού. Το πράμα μαθεύτηκε στους αραιούς πελάτες της ταβέρνας και, όταν ερχόταν το βραδάκι, όλοι όσοι έμπαιναν ρωτούσαν ειρωνικά:

- Λοιπόν, τι νέα, μπαρμπα-Θωμά; Αγαπήσανε;

- Περιμένετε λίγο ακόμα, τους αποκρινόταν. Θα δείτε πως θ' αγαπήσουν.

Η βεβαιότητα του κοριτσιού σιγά σιγά είχε μεταγυιστεί μέσα του, και από ένα παράξενο αίσθημα το καταλάβαινε σα χρέος του να υπερασπιστεί τα πουλιά μπροστά στις υποψίες των ανθρώπων.

- Ένας αϊτός με μια πέρδικα! Γίνεται, μπαρμπα-Θωμά;

- Εγώ λέω πως όλα γίνονται με τα πουλιά. Όλα όσα δε γίνονται με τους ανθρώπους.

Κι αληθινά, έγινε όπως το πίστεψε η Δάφνη. Σε λίγες μέρες η πέρδικα πλησίασε πρώτη, με ένστιχτο μητρικό, το απορφανισμένο αϊτόπουλο. Στην αρχή το περιεργάστηκε, ύστερα το άγγιξε με τις φτερούγες της, ύστερα έσκυψε κι έφαγε απ' την τροφή του. Σα να του έλεγε:

«Σκύψε κι εσύ και φάε!». Και το αϊτόπουλο έσκυψε κι έφαγε, έσκυψε κι ήπια, όπως έκανε η πέρδικα. Μέρα με τη μέρα η μελαγχολία του λιγόστευε και γινόταν πιο ζωηρό. Ένα βράδυ έριξε ψιλή βροχή. Ο μπαρμπα-Θωμάς πήγε για να πάρει μέσα το κλουβί και να το

προφυλάξει. Τότε είδε την πέρδικα, που είχε σταλιάξει κοντά στο αϊτόπουλο, να έχει απλωμένα πάνω του τα φτερά της και να το προφυλάγει απ' το νερό.

Ω, Θε μου!, είπε συγκινημένος. Τόσο πολύ δεν το πίστευα. Δεν το πίστευα πως θα φτάνανε ίσαμε κει.

Το μάθαν οι αραιοί πελάτες της ταβέρνας και το είπαν ξαφνιασμένοι ο ένας στον άλλο. Το είπαν και σε φίλους τους που δεν έρχονταν στην ταβέρνα. Κι εκείνοι, για να δουν το αξιοπερίεργο, άρχισαν να έρχονται. Σιγά σιγά η πελατεία ζωήρευε, μεγάλωνε, κάθε μέρα πιο πολύ.

- Πάμε να δούμε τον αϊτό με την πέρδικα στην οδό Ζαΐμη;, λέγαν.

- Πάμε.

Περιεργάζονταν πρώτα τα πουλιά κι ύστερα κάθονταν να πιουν.

- Είναι παράξενο. Δεν είναι;

- Είναι μικρό το αϊτόπουλο, γι' αυτό δεν την πειράζει, λέγαν οι πιο πολλοί, άνθρωποι που βασίζονταν στη σοφία των χρόνων τους. Ας μεγαλώσει λίγο και θα δούμε!

- Θα τη σπαράξει λες;

- Μα μπορεί να γίνει αλλιώς; Μόλις μεγαλώσει θα τη σπαράξει και θα τη φάει!

Ο καιρός περνούσε, ο αϊτός μέρα με τη μέρα μεγάλωνε, κι η ανυπομονησία των ανθρώπων μέρα με τη μέρα γινόταν πιο ζωηρή. Έρχονταν ολοένα πιο πολλοί, και μόλις μπαίνανε στην αυλή, πριν ακόμα δουν το κλουβί, ρωτούσαν ανήσυχα:

- Έγινε;

Όλοι περίμεναν ν' ακούσουν το «Ναι», σα να 'θελαν να ησυχάσουν. Σχεδόν απογοητεύονταν άμα τους δίναν την απόκριση:

- Όχι. Τίποτα δεν έγινε.

- Α, μα θα γίνει! Θα γίνει! λέγαν με σιγουριά και πείσμα. Αυτό δεν μπορεί να βαστάξει ακόμα πολύ.

Τους είχε αναστατώσει το στραπάτσο της αρμονίας που υπάρχει στον κόσμο: οι δυνατοί να σπαράζουν τον αδύνατο. Τους ερχόταν ολωσδιόλου άβολο να μη γίνει με τα πουλιά αυτό που γίνεται με τους ανθρώπους.

Ήταν τόση η βεβαιότητά τους που, σιγά σιγά, άρχισε πάλι να μπαίνει η αμφιβολία και στην αδύναμη καρδιά του μπαρμπα-Θωμά και να φεύγει η πίστη που του είχε μεταγγίσει η Δάφνη. Πάλευε ανάμεσα στα δύο ρέματα. Το αϊτόπουλο τώρα πια είχε μεγαλώσει πολύ. Αν το ήθελε θα μπορούσε χωρίς τον παραμικρό κότπο να τη σπαράξει την πέρδικα. Κι αυτή ήταν τόσο ανυπεράσπιστη!

Τις νύχτες, όταν οι πελάτες είχαν φύγει κι η ταβέρνα ήταν σκοτεινή κι έρημη, πήγαινε κοντά στο κλουβί και αφουγκραζόταν. Τίποτα, ήσυχα ήταν κει μέσα, και άμα τα μάτια του συνήθιζαν στο σκοτάδι έβλεπε τα μάτια του αϊτού ακίνητα και λυπημένα να λάμπουν μες στη νύχτα.

- Μπας και πρέπει να το αφήσω; Μπας και μου σπαράξει την πέρδικα;

Όμως ήταν άνθρωπος κι αυτός, κι ευθύς αμέσως το συλλογιζόταν:

- Αν το αφήσω, όλη τούτη η ευλογία του Θεού που μου ήρθε θα μου φύγει, έλεγε για την αναπάντεχη πελατεία του. Δε θα 'ναι πια τίποτα εδώ που να τους τραβά.

Δειλά, δειλά ρωτούσε και τη Δάφνη:

- Εσύ τι λες; Πρέπει να τ' αφήσουμε το πουλί;

Δεν της έλεγε όλες τις σκέψεις του και τους υπολογισμούς του. Όμως εκείνη, μ' όλο που ήταν ακόμα μικρή, είχε βαθύ ένστιχτο και καταλάβαινε τους ανθρώπους.

- Ξέρω, μπαρμπα-Θωμά, ξέρω γιατί με ρωτάς. Αλλά εσύ τι λες; Φοβάσαι για την πέρδικα;

- Δεν ξέρω πια τι να πω, αποκρινόταν ταραγμένος.

Όμως τώρα ο αϊτός μεγάλωσε και, αν τον αφήναμε, θα μπορούσε να πετάξει. Όμως πάλι...

- Μπορούμε να τον κρατήσουμε ακόμα λίγο, του έλεγε εκείνη με συγκατάβαση. Και πίστευε σ' εμένα, μπαρμπα-Θωμά. Μη φοβάσαι.

Στο μεταξύ οι άνθρωποι που μάθαν να έρχονται στην ταβέρνα της οδού Ζαΐμη για να παρακολουθήσουν την ιστορία των πουλιών άρχισαν πια να μη βαστιούνται. Η απογοήτευσή τους ήταν ολοφάνερη επειδή ο αϊτός δεν κατασπάραζε, όπως θα έπρεπε, την πέρδικα.

- Ωχ, αδερφέ!, λέγαν φουρκισμένοι. Αυτό το πράμα πια δεν είναι αϊτός! Το χάλασε η πέρδικα.

Κι ένα βράδυ έγινε τούτο: Ένας απ' τους πελάτες είχε πει πολύ κρασί, κι όπως ήρθε η κουβέντα στον αϊτό και στην πέρδικα, πετάχτηκε απάνου, χίμηξε αγαναχτισμένος στο κλουβί, έχωσε μέσα το χέρι του, χούφτιασε το αϊτόπουλο κι άρχισε να το κουνά με οργή φωνάζοντας:

- Παλιόπραμα! Τι κάθεις, βρε, και την κοιτάς; Τι κάθεις;

Ο μπαρμπα-Θωμάς είδε, δεν κατάλαβε καλά, θάρρεψε πως ο άνθρωπος πήγαινε να πνίξει τον αϊτό, και το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Έτρεξε και τράβηξε με βία τον άνθρωπο.

- Τι σου φταίει το πουλί, μωρέ! έλεγε αφρισμένος. Τι σου φταίει;

Κόντεψαν να 'ρθουν στα χέρια. Τρέξαν οι άλλοι απ' την παρέα για να βοηθήσουν το σύντροφό τους, κι ύστερα όλοι φύγαν αγαναχτισμένοι.

- Σα μας ξαναδείς στην ταβέρνα σου, γράψε μας! είπαν.

Αυτό ήταν. Το άλλο βράδυ ήρθαν λιγότεροι, και το άλλο ακόμα πιο λίγοι απ' τους ξένους πελάτες. Όσπου όλοι ξαναγύρισαν στα λημέρια τους, μη βρίσκοντας κανένα ενδιαφέρον στην ιστορία των πουλιών.

Έτσι ο τόπος ερήμωσε πάλι, και τα βράδια έρχονταν πάλι μονάχα οι φτωχοί σπουδαστές με τα κορίτσια τους να κοιτάζουν τ' άστρα.

Η Δάφνη τότε είπε στον μπαρμπα-Θωμά:

- Θαρρώ πως μπορούμε πια ν' αφήσουμε τον αϊτό να φύγει.

- Έτσι θαρρώ κι εγώ, είπε καλόκαρδα ο μπαρμπα-Θωμάς.

Πήγαν στο λόφο του Στρέφη, άνοιξαν το κλουβί κι άφησαν τον αϊτό να φύγει. Τον παρακολούθησαν να γράφει μίαν αργή κίνηση πάνω απ' την κοιλάδα της Δάφνης κι ύστερα να χάνεται κατά τη μεριά των Τουρκοβουνίων.

Ο μπαρμπα-Θωμάς σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού τα χείλια του κι ύστερα φίλησε τη Δάφνη στα μαύρα μαλλιά, σα να την ευλογούσε.

Η. Βενέζης, Άνεμοι,
Βιβλιοπωλείον της Εστίας

Ερωτήσεις

- 1** Χαρακτηρίστε τη Δάφνη και τον μπαρμπα-Θωμά από τις ενέργειες τους αλλά και από τον τρόπο που σκέφτονται, κάνοντας αναφορά σε συγκεκριμένα σημεία του κειμένου.
- 2** «Τους είχε αναστατώσει το στραπάτσο της αρμονίας που υπάρχει στον κόσμο: οι δυνατοί να σπαράζουν τον αδύνατο. Τους ερχόταν ολωσδιόλου άβολο να μη γίνει με τα πουλιά αυτό που γίνεται με τους ανθρώπους». Συζητήστε τη στάση των πελατών της ταβέρνας. Ποια νομίζετε ότι είναι η θέση που παίρνει ο αφηγητής απέναντι σ' αυτήν τη στάση;
- 3** Ποιον τίτλο θα προτείνατε εσείς για το διήγημα και γιατί;
- 4** Δοκιμάστε να δώσετε διαφορετική εξέλιξη στη συμβίωση των δύο πουλιών και εξηγήστε γιατί επιλέξατε αυτή την εκδοχή.

Διαθεματική εργασία

Αν υπάρχει δυνατότητα στην περιοχή όπου μένετε, οργανώστε μια επίσκεψη σε ζωολογικό κήπο και παρατηρήστε τις συνθήκες στις οποίες ζουν τα ζώα. Αν βρίσκεστε κοντά σε κάποιο βιότοπο ή δρυμό, πραγματοποιήστε περιβαλλοντική εξόρμηση, για να παρατηρήσετε πώς διαβιούν τα ζώα και τα πουλιά στο φυσικό περιβάλλον.

Λιλή Ζωγράφου

Στρίγκλα και καλλονή

Το διήγημα περιέχει αρκετά αυτοβιογραφικά στοιχεία της συγγραφέα από την αυτοεξορία της στο Παρίσι κατά τη διάρκεια της δικτατορίας (1967-1974). Δημοσιεύτηκε το 1994 στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία.

Μια στρίγκλα, σου λέω, που τη λάτρεψα έντεκα χρόνια και με τυράννησε άλλα τόσα. Τόσο όμορφη όμως που σου κοβόταν η ανάσα. Το πρώτο πλάσμα που μ' έκανε κυριολεκτικά ό,τι ήθελε. Μια φορά όλη κι όλη, μια φορά σ' τ' ορκίζομαι, αποφάσισα ν' αντισταθώ στην αδυναμία μου και να λείψω πέντε μέρες χωρίς να την πάρω μαζί μου, και ξέρεις πώς μ' εκδικήθηκε; Μπορείς να φανταστείς πώς; Πέθανε! Ναι, σου λέω, πέθανε. Και κανείς δε θα μου βγάλει από το μυαλό πως πέθανε για να με τιμωρήσει. Η ανόητη, η τρελή, η άπovνη. Αυτόκτόνησε.

Τέσσερις ημέρες έφτασαν. Έπεσε μες στο πανέρι της, πάνω σε μια φούστα μου (που της έβαλα για να με νιώθει κοντά της), κι αρνήθηκε να φάει, να πιει, να ζήσει. Και το πέτυχε, το άκαρδο. Πέτυχε να μου ανταποδώσει το σπαραγμό της γιατί έφυγα και την άφησα.

Έτσι, σαν ένα μεγάλο μαχαίρι με στόχευε πίσω από την πόρτα του γυρισμού μου η είδηση του θανάτου της. Κι ο κόσμος σκοτεινίασε στις εννιά το πρωί, καθώς ένα γογγητό βγήκε από την καρδιά μου και κατρακύλησε σε χείμαρρο από δάκρυα. Πήρα το δρόμο με τα πόδια κλαίγοντας. Να 'ναι άνοιξη, να 'ναι ο ουρανός γεμάτος

δώρα από φως, να σου χαμογελούν τ' ανοιχτά παράθυρα των σπιτιών ανεμίζοντας τις κουρτίνες τους και να χάνεις το νόημα της ζωής χάνοντας ένα τοσοδούλικο ζωάκι;

Μην παραξενεύεσαι! Ένα σκυλί αποδέχεται ό,τι αγάπη διαθέτεις. Όσο χρειάζεσαι να δώσεις, όλη την αγάπη που οι άνθρωποι γύρω σου προσπερνούν. Κι όσο περισσότερο του δίνεις, τα μάτια του σου επιστρέφουν καταρράκτες χαράς κι ευγνωμοσύνης. Τρυπώνουν μέσα σου και σε χαϊδεύουν σαν όλα τα χέρια που σ' εγκαταλείψανε.

Και να 'μαι τώρα καρφωμένη με τούτο το μαχαίρι της ενοχής, ολομόναχη, να ντρέπομαι να κυκλοφορήσω το απελπισμένο πρόσωπο μου, γιατί άλλο δεν μπορώ να πω παρά η Νίνα πέθανε και προκάλεσα 'γώ το θάνατο της, και ποιος να καταλάβει τέτοιο σπαραγμό και τόση ερημιά.

Εκείνη μεγάλωνε σ' ένα κοφίνι μαζί με τον αδελφό της σ' ένα μαγαζί του Παρισιού, ζεστή. Εγώ περπατούσα ξεπαγιασμένη, αυτοεξόριστη στους μεγάλους δρόμους της πατρίδας της. Χούντα. Παραμονές Χριστουγέννων κάθε ξενιτεμένος νιώθει πιο έρημος. Όλοι οι άλλοι περπατούν πιο ζωηρά, μιλούν χαρούμενα, ψωνίζουν, μέσα στο σκηνοθετημένο παραμύθι του χριστουγεννιάτικου Παρισιού. Εγώ δεν πήγαινα πουθενά και κανείς δε με περίμενε.

Καθώς βγήκα από το μετρό, έπεσα πάνω σε μια βιτρίνα με δυο πιθηκάκια. Το ένα φορούσε ένα πουλόβερ, το άλλο ολοτσίτσιδο. Αυτό, το τελευταίο, προσπαθούσε να βγάλει το πουλόβερ του ντυμένου. Αφού πάλεψε λίγο μαζί του, κατάφερε τέλος να το γδύσει. Κι άξιζε τότε η προσπάθεια να το φορέσει εκείνο. Πέρασε το λαιμό μια χαρά. Έλα όμως που δεν τα κατάφερε να περάσει τα μανίκια. Το ξανάβγαλε λοιπόν και ξανάρχιζε

από την αρχή. Τώρα το βοηθούσε και το άλλο πιθηκάκι. Με αποτέλεσμα να του περάσει και το μανίκι στο λαιμό. Τσιρίζανε και τα δυο, τραβολογούσαν το πουλόβερ, ρίχνανε καμιά καρπαζιά το ένα στο άλλο, ώσπου άνοιγε από μέσα η βιτρίνα και κάποιος φόραγε κανονικά το πουλόβερ στο ένα από τα δυο. Και η ιστορία ξανάρχιζε. Γελούσα τόσο πολύ, που χωρίς να το σκεφτώ μπήκα στο κατάστημα. Είχα όμως αποφασίσει πως θ' αποκτούσα ένα ζωάκι.

Ολόγυρα, στα αραδιασμένα κοφίνια, πρόβαλλαν φατσούλες, σκυλάκια, γατούλες πεντάμορφες, χαμστεράκια πολύχρωμα. Περπατούσα αργά όταν είδα δυο ολόλευκα στρογγυλά μπαλάκια κουρνιασμένα στα πεντακάθαρα άχυρα. Δεν ήμουν σίγουρη αν ήταν κάτι ζωντανό ή σκέτες μεγάλες κουβαρίστρες μαλλί για πλέξιμο. Βούτηξα το χέρι μου κι έπιασα τη μια από τις δυο άσπρες μπαλίτσες. Δυο μαύρα στρογγυλά μάτια άνοιξαν και καρφώθηκαν στα δικά μου. Ύστερα τέντωσε δυο ηλίθια κοντά ποδαράκια, τ' ακούμπησε στο πουλόβερ μου και κούρνιασε το κεφάλι στο στήθος μου. Το κρατούσα εκεί, μαλακό και ζεστό, τόσο εύθραστο. Με το άλλο χέρι πήρα και το άλλο, που δεν άνοιξε τα μάτια του, και το ξανάβαλα στο καλάθι.

«Βλέπετε», μου λέει ο μαγαζάτορας, «το θηλυκό σάς διάλεξε».

«Πώς με διάλεξε;», τον ρώτησα.

«Α, βέβαια. Δε διαλέγουμε μόνο εμείς. Μας διαλέγουν και τα ζώα. Πιάσατε και το αρσενικό, μα αυτό δε νοιάστηκε, ενώ αυτή η γαλίφα* κόλλησε απάνω σας και δε λέει να σας αφήσει».

«Και πόσο κάνει αυτή η γαλίφα;»

Μου είπε μια τιμή που αντιπροσώπευε το μισθό

*γαλίφα: καταφερτζού, κόλακας

μου, στο Λύκειο που εργαζόμουν. Απογοητευμένη το ξεγάντζωσα από το πουλόβερ μου και βγήκα από το μαγαζί. Όσο κι αν φανεί παράξενο, μου 'ρθε η διάθεση να κλάψω. Δυο Γάλλοι φίλοι μου με παρηγόρησαν. «Μη στενοχωριέσαι, πάντα πριν από τις γιορτές τα ζωάκια είναι πανάκριβα, γιατί οι Γάλλοι συνηθίζουν να τα δωρίζουν. Μόλις όμως περάσουν οι γιορτές, οι τιμές τους πέφτουν κατακόρυφα. Τι θα τα κάνει ο έμπορος, του στοιχίζουν πολύ και δεν τον συμφέρει να μεγαλώσουν. Θα δεις που θα το πάρεις μισοτιμής μετά τα Χριστούγεννα, αν, αν φυσικά δεν έχει πουληθεί».

Την παραμονή των Χριστουγέννων, μόλις σχόλασα, πήρα πάλι τον υπόγειο και κατέβηκα στην Πορτ Ντ' Ορλεάν. Το μαγαζί γεμάτο από παιδιά και συνοδούς. Έφτασα αγχωμένη στο κοφίνι με τις άσπρες μπαλίτσες. Ανακουφισμένη πήρα το κοριτσάκι στη χούφτα μου και το 'σφιξα στο στήθος μου. Αυτό μύρισε λίγο το πουλόβερ μου κι έχωσε το μουράκι του μέσα. Με αναγνώρισε. Τι θρίαμβος! Έμενα κει σαν μαρμαρωμένη, μη χαλάσει το όνειρο. Εξάλλου σκεπτόμουν πως όσο έμενα και το κρατούσα, δεν κινδύνευα να το διαλέξει κάποιος πελάτης. Στην Ευρώπη τα πρωτεία, από την αναμονή ταξί στο δρόμο, είναι νόμοι.

Μας χώριζαν δυο μέρες ώσπου να περάσουν τα Χριστούγεννα. Ούτε όταν ήμουν παιδί και περίμενα πώς και πώς αυτή τη θαυμάσια γιορτή γεμάτη χαρές και εκπλήξεις, ποτέ πριν δεν κοιμήθηκα παραμονές με τέτοια αγωνία. Το απόγευμα των Χριστουγέννων πήρα τους άδειους δρόμους και κατέβηκα στο μαγαζί, που ήταν φυσικά κλειστό, με αμυδρό φωτισμό. Κόλλησα το μούτρο μου στο τζάμι της πόρτας προσπαθώντας να διακρίνω αν το κουταβάκι βρισκόταν στη θέση του, αλλά μάταια.

Ξημέρωσε επιτέλους η επομένη των Χριστουγέννων και βρέθηκα στο μαγαζί την ώρα που άνοιγε. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, αγιάτρευτα παράφορη. Τα κουταβάκια κοιμούνταν αγκαλιά. Λίγο ακόμη και θα 'βαζα τα κλάματα, τόση ήταν η χαρά μου. Ο μαγαζάτορας δε μου 'δινε καμιά σημασία, παγερός Γάλλος κι επιπλέον μαχμουρλής. Άρπαξα τούτη τη φορά το σκυλάκι, λες και κινδύνευε. Μύριζε όπως τα ανθρώπινα βρέφη. Και τα δυο παιδιά που γέννησα μύριζαν έτσι, σαν συννεφάκια.

Κάποια στιγμή ακούστηκε η φωνή του Γάλλου.

«Δεν το παίρνετε;» Σαν να μου 'λεγε: «Δεν το παίρνεις να σε ξεφορτωθώ;».

«Το θέλω πολύ», είπα, «αλλά είναι ακριβό για μένα».

«Δεν είστε Γαλλίδα».

«Από την Ελλάδα, έχουμε δικτατορία εκεί κι όσοι μπορέσαμε φύγαμε...»

«Δώστε ό,τι λεφτά έχετε», είπε χωρίς να με κοιτάξει.

«Μα...», τραύλισα, «έχω μόνο τα μισά».

«Φτάνουν, αφήστε τα στον πάγκο».

Αν ο μαγαζάτορας δεν ήταν Γάλλος, θα τον φιλούσα σίγουρα. Έβγαλα από το πορτοφόλι τα υπόλοιπα (από το νοίκι) που θα περνούσα το Γενάρη, άφησα το σκυλάκι αραγμένο στο στήθος μου, μέσα από το παλτό μου, και τρελή από χαρά πήρα το μετρό για το σπίτι.

Αυτό ήταν. Γεννήθηκε στο Παρίσι, ε και; Όποιος γεννιέται στο Παρίσι είναι και καλά αριστοκράτης; Και όμως είχε ένα μοναδικό τρόπο να δείχνει τη δυσαρέσκεια της, όταν κάτι δεν της άρεσε. Της άρεσαν τα μεγάλα μαλακά μαξιλάρια του κρεβατιού μου, το πουπουλένιο πάπλωμα, το κοτόπουλο και 'γώ. Δε γούστερνε κανέναν άλλο. Και το 'δειχνε με το μουγκρητό της σαν την πλησίαζε λίγο κάποιος και δαγκώνοντας τον αν

πλησίαζε τελείως. Και να δεις που όλοι μπαίνανε στον πειρασμό να τη χαϊδέψουν, γιατί ήταν όμορφη, μια κούκλα.

Όταν την έβγαζα έξω στους δρόμους του Παρισιού, οι Γάλλοι γελούσανε, «δες», λέγανε, «ίδια η Μπεμπέ». Κι αλήθεια έμοιαζε στην Μπαρντό*. Τι στριμμένη και δύσκολη ήταν! Για όλα δυσανασχετούσε και το 'δειχνε. Είχε προσωπικότητα βεντέτας της Μπελ Επόκ.* Αν ήταν γυναίκα, θα ζούσε τυλιγμένη σε νταντέλες και βελούδα.

Σιχαινόταν τη Φύση. Δεν της άρεσε καθόλου η ζωή στο χωριό. Έπρεπε να τη δεις να περπατάει στους χωματόδρομους του χωριού. Σήκωνε το ένα πόδι μετά το άλλο τόσο αργά, λες και πατούσε επάνω σε γυαλιά. Άσε το τι γίνηκε σαν πρωταντίκρισε γάιδαρο, που άρχισε να τον κυνηγά με τα πιο δυνατά γαβγίσματα κι ύστερα πήγε και κρύφτηκε σ' ένα ντουλάπι της κουζίνας. Βέβαια το χωριό ήταν πρωτόγονο, με τους δρόμους γεμάτους πέτρες, καβαλίνες* και αγκάθια. Αλλά τι 'θελες να της κάνω; Να της φορέσω παπούτσια; Ή ν' αρνηθώ το χωριό; Μια ζωή ονειρευόμουν ν' αποκτήσω σπίτι σ' ένα τέτοιο χωριό. Το Πάσχα δεν μπορείς να διαβείς τους στενούς δρόμους καθώς φουντώνουνε καταπράσινα φασκόμηλα, μαργαρίτες και τσουκνίδες ανάκατα.

Όταν πηγαίναμε περίπατο, εκείνη βέβαια ακολουθούσε, αλλά μετά τριάντα βήματα σταματούσε. «Θα 'ρθεις;», της φώναζα. Αλλά πέτρωνε καταμεσής του

*Μπαρντό: η παλαιά γαλλίδα ηθοποιός Μπριζίτ Μπαρντό *Μπελ Επόκ (γαλλ.): Ωραία Εποχή. Η περίοδος ευφορίας και ελαφρότητας της γαλλικής αστικής τάξης στις αρχές του 20ού αιώνα

*καβαλίνες: (σ)βουινιές, κόπρανα αγελάδων ή αλόγων

μονοπατιού με τα μάτια της γεμάτα απόγνωση καρ-
φωμένα στα δικά μου. Καθώς έσκυβα κοντά της, μου
άπλωνε το ποδαράκι. Αμέτρητα ξερόκλαδα μπερδεμένα
στο πυκνό της τρίχωμα σφήνωναν ανάμεσα στα
δάχτυλα της. Τα καθάριζα προσεκτικά κι ύστερα την
έπαιρνα αγκαλιά και συνεχίζαμε τον περίπατο. Έμενε
τότε ακίνητη, σαν λιγωμένη από την ευτυχία, καθώς
ταξίδευε απάνω μου. Κάθε φορά που βγαίναμε,
επαναλαμβανόταν το ίδιο.

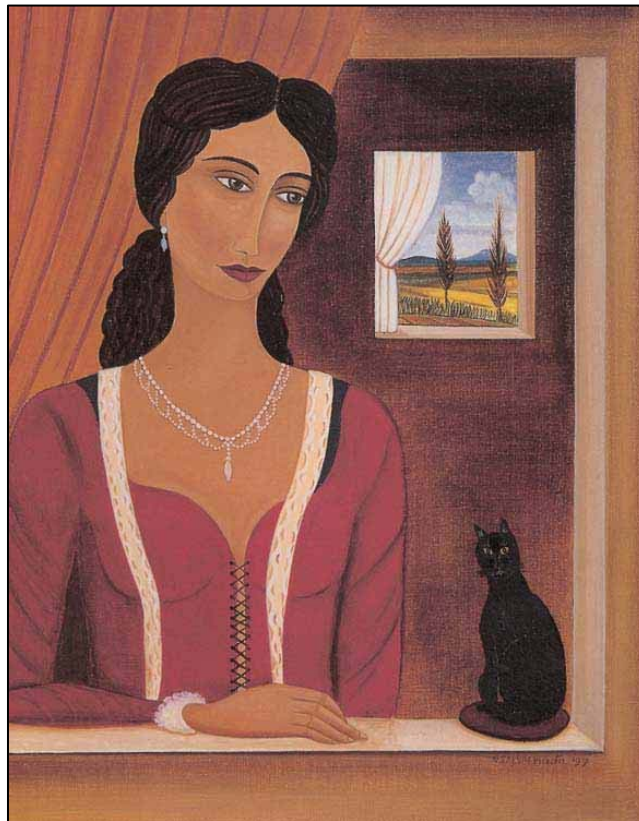
Μα και να την άφηνα σπίτι, δε θα χαιρόμουν
περίπατο. Τα μάτια του σκύλου που φεύγεις και τον
αφήνεις, σε τυραννούν πιο πολύ κι από ενός παιδιού.
Εγώ που έχω και παιδιά και σκυλιά, ξέρω. Ο άνθρω-
πος έχει αμέτρητους τρόπους να διαμαρτυρηθεί. Κλαίει,
φωνάζει, βρίζει, κάνει χειρονομίες και κυρίως εκφράζει
με λόγια πόσο τον πλήγωσες. Το σκυλί δε διαθέτει
παρά τα μάτια του. Πόσες φορές δεν έκλεισα την πόρτα
αποφασιστικά πίσω μου, φεύγοντας μόνη, επιμένοντας
να μην υποκύψω στο βλέμμα της, και πόσες φορές δε
γύρισα πίσω απελπισμένη από την αδυναμία μου.
Αλλά ζούσα ανετότερα με τα ελαττώματα μου παρά με
τη θλίψη των ματιών της. Μια μεγάλη ποιήτρια έγραφε:
«Όταν μπορέσω να περάσω / αδάκρυτη / δίπλα από
ένα σκύλο, / θα έχω μεταμορφωθεί».

Λένε, οι υποκριτές, οι φαύλοι, πως είναι ντροπή ν'
αγαπάς τόσο ένα σκυλί, ενώ θα μπορούσες να προσφέ-
ρεις όλα τα έξοδα που κάνεις γι' αυτό σ' ένα πεινασμένο
παιδί. Ξέρεις γιατί το λένε; Γιατί οι άνθρωποι δεν μπο-
ρούν να αγαπούν χωρίς αναγνώριση. Η ελεημοσύνη
είναι εκδήλωση εγωισμού. Σου την αναγνωρίζουν οι
άλλοι και σε επαινούν για όσα προσφέρεις. Το ν'
αγαπάς ένα ανυπεράσπιστο ζώο, το να αναλαμβάνεις
την ευθύνη της συντήρησής του, της ζεστασιάς, της
υγείας του, είναι μια δοκιμασία για τον κούφιο κι επιδει-

ξιομανή. Γιατί πώς να προσφέρει χωρίς προσδοκία έκφρασης ευγνωμοσύνης και επαίνων από τους τρίτους; Ένα σκυλί δέχεται και χωράει όση αγάπη του δώσεις. Μπορείς ν' ακουμπήσεις απάνω του όλη την αγάπη που οι άνθρωποι γύρω σου δε χρειάζονται.

Όταν κλαίμε για ένα σκυλί που χάσαμε, κλαίμε για μας. Που ορφανέψαμε, καθώς στερηθήκαμε την πιο τέλεια μορφή αγάπης, την πιο αθόρυβη και λιγότερο απαιτητική που γίνεται. Ίσως, λέω!

*Άνθρωποι και ζώα
στη νεοελληνική πεζογραφία,
επιμέλεια – ανθολόγηση Δ. Παπακώστας, Ωκεανίδα*

Νίκη Ελευθεριάδη, *Η γάτα της Νίκης*

Ερωτήσεις

- 1 Η αφηγήτρια αισθάνεται ένοχη. Βρείτε τα σχετικά χωρία και εξηγήστε γιατί νιώθει έτσι.
- 2 Γιατί η αφηγήτρια αποκαλεί τη σκυλίτσα της «στρίγκλα»;
- 3 Στις δύο τελευταίες παραγράφους η αφηγήτρια διατυπώνει τις απόψεις της σχετικά με την αγάπη των ανθρώπων προς τα σκυλιά. Συζητήστε τες.
- 4 Διαβάστε τις επόμενες στροφές από το ποίημα (απόσπασμα) της Μυρτιώτισσας και συγκρίνετε το περιεχόμενο τους με το διήγημα της Λ. Ζωγράφου:

Στο γάτο μου

*Σ' αντάμωσα στο εξοχικό σοκάκι,
μια μέρα θλιβερή και παγωμένη
ήσουν του δρόμου αδέσποτο γατάκι,
δυο κόκκαλα σε τρίχα μαδημένη.*

*Κι εγώ, που σεργιανούσα εκεί μονάχη,
με την καρδιά βαριά, γεμάτη πόνο,
έσκυψα και σου χάιδεψα τη ράχη,
κι ευτύς εσύ ξοπίσω μου ήρθες μόνο.*

*Σε κράτησα, φτωχούλι, να σε θρέψω
και να σε γιάνω μου ήταν ο σκοπός μου,
μα δεν μπορούσα ωστόσο να πιστέψω,
ο μέγας πως θα γίνεις σύντροφος μου.*

Μυρτιώτισσα, Άπαντα,
Alvin Redman Hellas

5 Συγκρίνετε τον τρόπο αφήγησης της ιστορίας με εκείνον του διηγήματος του Γ. Σκαμπαρδώνη «Η Βαγγελιώ – δεν – είσαι – εντάξει».

Διαθεματική εργασία

Συγκεντρώστε υλικό από το διαδίκτυο (<http://worldanimal.net>) ή από φιλοζωικά έντυπα σχετικά με τα κινήματα και τις οργανώσεις για την υπεράσπιση των ζώων και παρουσιάστε το στην τάξη.

ΛΙΛΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Η Λιλή Ζωγράφου γεννήθηκε το 1922 στο Ηράκλειο της Κρήτης και πέθανε το 1998. Σπούδασε Φιλολογία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε γνωστά περιοδικά και εφημερίδες και ταξίδεψε πολύ στην Ευρώπη. Δημοσίευσε 24 βιβλία που έχουν κάνει αλληπάλληλες εκδόσεις. Έγραψε σημαντικά δοκίμια για Έλληνες και ξένους συγγραφείς [*Νίκος Καζαντζάκης – Ένας τραγικός* (1959), *Ο ηλιοπότης Ελύτης* (1961), *Κ. Καρυωτάκης - Μ. Πολυδούρη* (1977) κ.ά.], νουβέλες (*Αγάπη*) και μυθιστορήματα [*Επάγγελμα πόρνη* (1978), *Μου σερβίρετε ένα βασιλόπουλο παρακαλώ;* (1983), *Η Συβαρίτισσα* (1987), *Νύχτωσε αγάπη μου, είναι χτες* (1990) κ.ά.]. Το μυθιστόρημα της *Η αγάπη άργησε μια μέρα* (1994) διασκευάστηκε σε συνέχειες για την ελληνική τηλεόραση.

Γιώργος Σκαμπαρδώνης

Η Βαγγελιώ-δεν-είσαι-εντάξει

Το ακόλουθο διήγημα προέρχεται από τη συλλογή Η στενωπός των υφασμάτων (1992), που βραβεύτηκε με το Κρατικό Βραβείο Διηγήματος. Η γάτα με το ασυνήθιστο όνομα Η Βαγγελιώ-δεν-είσαι-εντάξει παίζει τα βράδια ένα ριψοκίνδυνο παιχνίδι το οποίο κάποια στιγμή αποβαίνει θανάσιμο.

Κάθομαι στην ημικυκλική βεράντα με τα τζαμωτά ορθάνοιχτα κι απολαμβάνω το καθιερωμένο απογευματινό «Μπλακ Λέιμπελ».* Μπροστά μου, στο μαρμάρινο τραπεζάκι, δίπλα στο ποτήρι, γυαλίζει το μπρελόκ με το χρυσό καρφί. Ένα κομψό χρυσό καρφάκι, που αστράφτει κοκκινίζοντας από τις κεραμιδιές σφήνες του ηλιοβασιλέματος – το 'χα πάει στο χρυσοχόο, που του κόλλησε κρίκο στρόγγυλο και το κρέμασα χάριν ενθυμήσεως μαζί με τα κλειδιά.

Απλώνω το χέρι κι αγγίζω το πολύτιμο μέταλλο νιώθοντας στο δέρμα το διακριτικό ρίγος που αισθανόμουν όταν χαίδεα τους αιχμηρούς κυνόδοντες της Βαγγελιώς-δεν-είσαι-εντάξει. Έχει περάσει ένας χρόνος και δυο μήνες από τότε, από την τελευταία φορά.

Σουρούπωνα και καθόμασταν στο άλλο τραπεζάκι, στον κήπο, κάτω από την αχλαδιά, απολαμβάνοντας την ησυχία του Ιουλίου, όταν είδα αίφνης* τη γάτα μας,

*Μπλακ Λέιμπελ: μάρκα από ούισκι *αίφνης: ξαφνικά

τη Βαγγελιώ-δεν-είσαι-εντάξει, να σπρώχνει προσεκτικά, απαλά, την πόρτα της βεράντας και να βγαίνει έξω.

Την παρατηρούσα ακίνητος, σιωπηλός. Κατέβηκε αθόρυβα τα δυο σκαλάκια, πάτησε στο γρασίδι με βήματα ευλύγιστης πανουργίας κι άρχισε να προχωράει ανάμεσα στα μισοβυθισμένα κόκκινα τούβλα. Η ουρά της χαμηλωμένη κυμάτιζε διερευνητικά, οι μυώνες της έπαιζαν συσπειρωμένοι από έμφυτη δολιότητα και συμπυκνωμένη προσοχή. Σερνόταν σχεδόν με την κοιλιά ανάμεσα στα λουλούδια, πατώντας ευλαβικά στο χορτάρι, κρατώντας κρυμμένα τα συσταλά* της νύχια, κοιτάζοντας μια από δω, μια από κει με ελαφρές στροφές του κεφαλιού και με τ' αυτιά της ορθά, τριγωνισμένα, σε απόλυτη υπερένταση. Προχωρούσε αργά, γλιστρούσε πόντο πόντο σαν ναρκοσυλλέκτης.

Προσπαθούσε να περάσει εντελώς αθέατη το φυτόχωμα και τα κήπια και να φτάσει στο τοιχαλάκι του φράχτη – ήξερε πως, αν τη δούμε, θα τη μαλώσουμε να ξαναγουρίσει στο σπίτι, ματαιώνοντας το θανάσιμο παιχνίδι που έπαιζε αρκετά βράδια, μόλις σουρούπωνε: περνούσε αιλουροειδώς τον κήπο, γλιστρούσε ανάμεσα απ' τα κάγκελα της περίφραξης, έβγαινε έξω και στεκόταν στην κόψη του κράσπεδου караδοκώντας υπομονετικά. Κάθε που κάποιο αυτοκίνητο φαινόταν στο βάθος του συνοικιακού δρόμου, η Βαγγελιώ-δεν-είσαι-εντάξει συσπειρωνόταν περισσότερο. Στις δέσμες των προβολέων που έρχονταν προσπαθούσε, ανάμεσα στην αιωρούμενη σκόνη, να διακρίνει κάποιο κουνούπι. Μόλις το εντόπιζε, τινάζόταν κεραυνοβόλα, το 'πιανε με το στόμα στον αέρα και το κατάπινε καθώς προσγειωνόταν, γλιστρώντας αστραπιαία απέναντι λίγο πριν

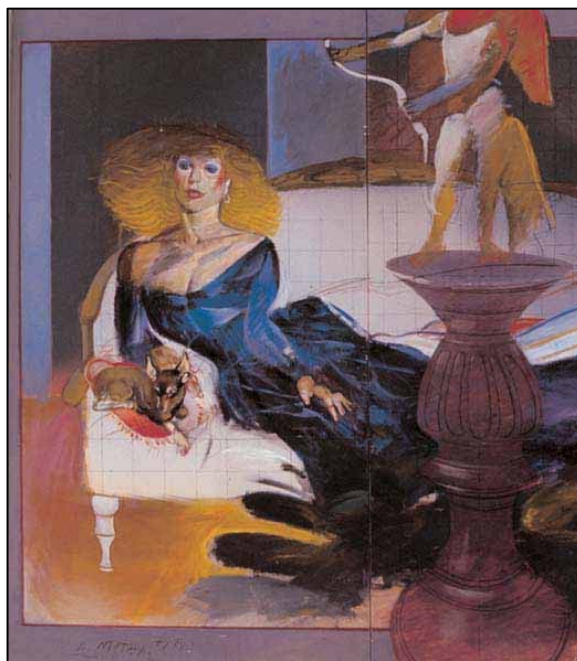
*συσταλά: μαζεμένα

περάσει, την επόμενη στιγμή, από το σημείο της απόπειρας ο θανάσιμος όγκος του αυτοκινήτου, αφήνοντας πίσω του στροβίλους αέρα και σκόνης.

Κι ύστερα στεκόταν στο άλλο πεζοδρόμιο καθηλωμένη, τεντωμένη, σε απόλυτη επιφυλακή, περιμένοντας τα φανάρια κάποιου αυτοκινήτου που θα ερχόταν τώρα από την αντίθετη κατεύθυνση. Ακίνητη. Σαν πέτρα. Μόλις κάρφωναν από μακριά οι προβολείς, η σκιά της Βαγγελιώς-δεν-είσαι-εντάξει μεγάλωνε, διαστελλόταν, μάκραινε, γινόταν θηριώδης, έπαιρνε σχήματα ενός παράξενου, επίφοβου ζώου, κι ύστερα σιγά σιγά μαζευόταν, μίκραινε κι έφευγε πλάγια, ώσπου, λίγο πριν ξανατιναχτεί η γάτα, χανόταν εντελώς σαν να την είχε μέσα της ρουφήξει.

Δεν έτρωγε τα κουνούπια από πείνα. Την ταΐζαμε όλοι αρκετά, συχνά υπέρ το δέον, γιατί ήταν όμορφη, χρώματος κανελί με κόκκινες ραβδώσεις, αυτοκρατορικά νωχελική και ψεύτρα. Έτρωγε από τον έναν κι ύστερα έκανε την πεινασμένη στον άλλον, τριβόταν ηδονικά στα πόδια του, γαργάνιζε με απαιτητικό παράπνοο για να ξαναφάει.

Δημήτρης Μυταράς,
Ντέπυ

Ίσως επειδή είχε πάντοτε εξασφαλισμένο το φαγητό, δεν μπορούσε πια παρά να κυνηγάει υποθετικά θηράματα. Να βγαίνει κρυφά τη νύχτα και να θηρεύει άσαρκα θύματα, φανταστικά, ικανοποιώντας το κυνηγετικό της ένστικτο, δικαιώνοντας την ταχύτητα και το δόλο, την ευλυγισία και τα είκοσι της γαμπόνυχα, τον προαιώνιο φόνο μέσα της, που ζητούσε άχρηστα, έστω, θύματα για να επαληθευτεί. Η απληστία της, ικανοποιημένη τη μέρα χωρίς μόχθο, φαινόταν να γίνεται ανήσυχη αιμοβορία τη νύχτα, ψάχνοντας απεγνωσμένα κατιτίς να εξοντώσει, ώστε να ξαναγίνει το βασιλικό αιλουροειδές, η προικισμένη, πάνοπλη, φονική γάτα – μπορεί όμως και να μην ήταν καθόλου έτσι, να υπάκουε σε άλλες, δικές της, τυφλές μανίες, εντελώς ακατανόητες για το δικό μου σύστημα σκέψης, που πολλές φορές το είχε αχρηστέψει με την απρόβλεπτη συμπεριφορά της.

Σκεφτόμουν διάφορες λογικές εκδοχές, που μάλλον καμιά δεν έστεκε, ενώ καθόμουν κι έβλεπα τη Βαγγελιώδεν-είσαι-εντάξει να πλησιάζει, έρποντας σχεδόν, στο τοιχαλάκι· οι άλλοι δεν την είχαν αντιληφθεί, γιατί καθόντουσαν με τις πλάτες γυρισμένες προς αυτήν. Ήξερα ότι αυτό που πάει να κάνει ήταν επικίνδυνο, αλλά με γοήτευε η σκέψη ότι πάει να γραπώσει ασώματα θηράματα, μου φαινόταν σαν να διακινδύνευε μόνο και μόνο για να συλλάβει μια ιδέα, να γερακώσει* κάτι ανύπαρκτο αλλά απόλυτα ζωτικό γι' αυτήν, κάτι αλλόκοτα μοιραίο, πιο απαραίτητο από την τροφή της.

Την παρατηρούσα καθηλωμένος, αδύναμος να τη μαλώσω για να ξαναγυρίσει σπίτι.

Στάθηκε για λίγο ελλοχεύοντας* κι ύστερα πήδηξε

*να γερακώσει: να αρπάξει σαν γεράκι *ελλοχεύοντας: παραμονεύοντας, караδοκώντας

στο τοιχίο, πέρασε ανάμεσα από τα κάγκελα και γλίστρησε έξω στο σκοτάδι.

Κατόπιν, με τη συζήτηση, την ξέχασα. Συνεχίζαμε ήρεμα την κουβέντα, ενώ η νύχτα έπεφτε πυκνή και τα φώτα των γύρω σπιτιών άρχισαν ν' ανάβουν, η κίνηση να χαλαρώνει. Αυτοκίνητα περνούσαν πότε πότε στο δρόμο μ' αναμμένους προβολείς, κομματιάζοντας για λίγο τη νυχτερινή ησυχία, κι ύστερα πάλι επανερχόταν η δροσερή συνοικιακή σιωπή.

Θα 'χε περάσει μια ώρα, όταν ξαφνικά ακούσαμε ένα παρατεταμένο φρενάρισμα πανικού ακριβώς μπροστά στην περίφραξη κι ύστερα αντρικές αγριοφωνάρες, πόρτες αυτοκινήτου ν' ανοίγουν νευρικά και να κλείνουν με βρόντο. Τιναχτήκαμε όρθιοι και τρέχοντας βγήκαμε στο δρόμο. Ο οδηγός είχε κατεβεί από το αυτοκίνητο, ένα επαγγελματικό Φολκς Βάγκεν· κι έλεγε αναστατωμένος διάφορα μπερδεμένα πράγματα, κάνοντας παράξενες, υπερβολικές χειρονομίες. Καταλάβαμε εντέλει ότι η Βαγγελιώ-δεν-είσαι-εντάξει πήδησε μπροστά από τα φανάρια ενός άλλου αυτοκινήτου και, καθώς προσγειωνόταν για να περάσει απέναντι, ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, ταυτόχρονα, το Φολκς Βάγκεν ακουμπώντας η γάτα στην άσφαλτο, βρέθηκε κάτω από την αριστερή μπροστινή ρόδα του και τώρα κείτονταν στη μέση του δρόμου, πέντε μέτρα από το σταματημένο αμάξι, που κινδύνεψε να ανεβεί στο πεζοδρόμιο για να την αποφύγει.

Κείτονταν τώρα εκεί μέσα στα αίματα, σκασμένη, με τσακισμένη τη σπονδυλική στήλη και λιωμένα τα πίσω πόδια της – σαν κιτρινοκόκκινη πατσαβούρα. Το κεφάλι της, ωστόσο, ήταν ανέγγιχτο. Τα μάτια της, ανοιχτά, φωσφόρισαν στα φανάρια ενός αυτοκινήτου που πέρασε αργά από δίπλα μας.

Έσκυπα και της άνοιξα με προσοχή το στόμα. Πά-

νω στη γλώσσα της ήταν κολλημένο ένα κουνούπι, που αγωνιζόταν απεγνωσμένα να ξεκολλήσει. Της ξανάκλεισα τα σαγόνια προσεκτικά – η τελευταία της απόπειρα ήθελα να 'ναι πετυχημένη εντελώς.

Από το δεξί τσακισμένο μπούτι της ξεμύτιζε λάμποντας στη νύχτα το χρυσό καρφί που της έβαλε ο κτηνίατρος μέσα στο κόκαλο τρία χρόνια πριν, όταν ήταν μικρή και την είχαμε βρει πεσμένη από μια πολυκατοικία με σπασμένο το πόδι. Τρία χρόνια το κουβαλούσε μέσα της και το 'χαμε πια ξεχάσει.

Ρουφώ μια γουλιά «Μπλακ Λέιμπελ» και ξαναχαϊδέω το χρυσό καρφί που είναι περασμένο με κομψό κρίκο στο μπρελόκ, πάνω στο τραπεζάκι της βεράντας, νιώθοντας πως αγγίζω τον κυνόδοντα της Βαγγελιώσδεν-είσαι-εντάξει. Ο απογευματινός ήλιος κοκκινίζει όλο και περισσότερο, βυθίζεται. Στα τζαμωτά ρέουν αργά και ακανόνιστα βυσσινιές, καμπυλωτές ραβδώσεις. Ένα αυτοκίνητο περνάει μπροστά στο δρόμο. Είναι τόσο συμμετρικό, που για μια στιγμή μου φαίνεται ότι κινείται με την όπισθεν.

Γ. Σκαμπαρδώνης,
Η στενωπός των υφασμάτων, Καστανιώτης

Ερωτήσεις

- 1 Γιατί η γάτα παίζει αυτό το θανάσιμο παιχνίδι; Ποιες απόψεις διατυπώνει ο αφηγητής; Εντοπίστε τες και συζητήστε τες.
- 2 Συγκρίνετε τον τρόπο αφήγησης της ιστορίας με τον αντίστοιχο τρόπο στο διήγημα της Λ. Ζωγράφου «Στρίγκλα και καλλονή». Τι παρατηρείτε;

3 Δοκιμάστε να γράψετε την ιστορία της Βαγγελιώσ-
δεν-είσαι-εντάξει με τη χρονολογική σειρά των
γεγονότων. Ποια σειρά αφήγησης της ιστορίας σας
αρέσει περισσότερο και γιατί;

Διαθεματική εργασία

Οργανώστε μια επίσκεψη σε κτηνιατρείο ή ιατρείο
μικρών ζώων της περιοχής σας και ενημερωθείτε για
τις μεθόδους και τις τεχνικές θεραπείας των άρρωστων
ή τραυματισμένων κατοικίδιων ζώων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ

Ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης γεννήθηκε το 1953 στη Θεσ-
σαλονίκη και σπούδασε Γαλλική Φιλολογία. Εργάζεται
ως δημοσιογράφος σε εφημερίδες της Θεσσαλονίκης.
Έγραψε σενάρια για τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ, καθώς
και το σενάριο για την ταινία του Παντελή Βούλγαρη
Όλα είναι δρόμος. Τύπωσε τις συλλογές διηγημάτων
Μάτι φώσφορο, κουμάντο γερό (1989), *Η στενωπός των
υφασμάτων* (1992), που τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο
Διηγήματος το 1993, *Πάλι κεντάει ο στρατηγός* (1996), *Η
ψίχα της μεταλαβιάς - Ακριανή λωρίδα* (1998), *Σάββατο
απόγευμα* (2000), και τα μυθιστορήματα *Γερνάω
επιτυχώς* (2000) και *Ουζερί «Τσιτσάνης»* (2001).
Διηγήματά του έχουν μεταφραστεί σε δέκα γλώσσες.

Τζακ Λόντον

Ο αδάμαστος

Το κείμενο που ακολουθεί είναι κεφάλαιο από το μυθιστόρημα του Τζακ Λόντον Ο Ασπροδόντης (1906). Ο Ασπροδόντης είναι ένα μικρό θαρραλέο λυκόπουλο που συγκρούεται με τους σκληρούς νόμους της φύσης και των ανθρώπων, στην παγωμένη γη του Μεγάλου Βορρά, στα τέλη του περασμένου αιώνα. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα παρακολουθούμε την επίμονη προσπάθεια δύο αντρών, του Γουίντον Σκοτ, του νέου αφέντη του Ασπροδόντη, και του συντρόφου του, τον Ματ, να δαμάσουν το άγριο ζώο. Η υπομονή και η κατανόηση των δύο αντρών στο ταλαιπωρημένο ζώο αποτελούν την αρχή της εξημέρωσης του. Αν αυτό δυσπιστεί και αμύνεται, είναι γιατί έχει χάσει την εμπιστοσύνη των στους ανθρώπους που το έχουν αντιμετωπίσει σκληρά.

Ε ίναι μάταιο», παραδέχτηκε ο Γουίντον Σκοτ. «Καθόταν στο σκαλοπάτι της καλύβας του και κοίταζε το Ματ που αντέδρασε ανασηκώνοντας τους ώμους με την ίδια απόγνωση.

Κοίταξαν και οι δυο τον Ασπροδόντη, που τέντωνε την αλυσίδα του με ορθώματα της τρίχας, γρυλίσματα και άγρια χοροπηδητά για να φτάσει τα σκυλιά του έλκηθρου. Έπειτα από αλλεπάλληλα και διάφορα μαθήματα, και μάλιστα με το μπαστούνι του Ματ, τα σκυλιά έμαθαν ν' αφήνουν ήσυχο τον Ασπροδόντη και ν' αγνοούν φαινομενικά την ύπαρξη του.

«Λύκος είναι και μάλιστα ανήμερος», δήλωσε ο Γουίντον Σκοτ.

«Δεν ξέρω», διαμαρτυρήθηκε ο Ματ. «Απ' ό,τι φαίνεται, έχει πολλά στοιχεία σκύλου μέσα του. Ένα είναι σίγουρο κι αυτό δεν αλλάζει με τίποτα».

Ο Ματ σώπασε και κοίταξε προς το βουνό Μουζχάιντ.

«Μην τσιγκουνεύεσαι αυτά που ξέρεις», αντιγύρισε* κοφτά ο Σκοτ, αφού περίμενε αρκετά. «Έλα, πες το».

Ο Ματ έδειξε τον Ασπροδόντη με τον αντίχειρα.

«Λύκος ή σκύλος - είναι κιόλας εξημερωμένος».

«Όχι!»

«Ναι, σου λέω, και μάλιστα με χάμouro.* Κοίτα εκεί. Βλέπεις τα σημάδια στο στήθος;»

«Δίκιο έχεις, Ματ. Ήταν σκύλος έλκηθρου, πριν πέσει στα χέρια του Όμορφου Σμιθ».*

«Και δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην ξαναγίνει σκύλος έλκηθρου».

«Έτσι λες;», ρώτησε με αγωνία ο Σκοτ. Ύστερα η ελπίδα έσβησε, καθώς πρόσθετε κουνώντας το κεφάλι: «Τον έχουμε δυο βδομάδες κι είναι πιο άγριος παρά ποτέ».

«Δώσ' του μια ευκαιρία», συμβούλεψε ο Ματ. «Λύσ' τον για ένα διάστημα».

Ο άλλος τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Ναι», συνέχισε ο Ματ. «Ξέρω ότι προσπάθησες, αλλά δεν έπιασες μπαστούνι».

«Τότε προσπάθησε εσύ».

*αντιγύρισε: απάντησε *χάμouro: εξάρτημα των ζώων που σέρνουν έλκηθρο (ή άλλο όχημα)

*Όμορφος Σμιθ: ινδιάνικο όνομα

Ο Ματ έπιασε ένα μπαστούνι και πλησίασε το αλυσοδεμένο ζωντανό. Ο Ασπροδόντης κοίταξε το μπαστούνι, όπως κοιτάζει το λιοντάρι στο κλουβί το μαστίγιο του θηριοδαμαστή του.

«Τον βλέπεις που δεν παίρνει τα μάτια από το μπαστούνι;», είπε ο Ματ. «Καλό σημάδι. Δεν είναι χαζός. Δεν τολμάει να με πειράξει, όσο το κρατάω. Δεν είναι παλαβός, πίστεψέ με».

Όταν το ανθρώπινο χέρι πλησίασε στο λαιμό του, ο Ασπροδόντης όρθωσε την τρίχα του, γρύλισε και ζάρωσε χαμηλά. Ενώ όμως κοίταζε το χέρι που πλησίαζε, δεν άφηνε από τα μάτια του και το μπαστούνι στο άλλο χέρι που κρεμόταν απειλητικά από πάνω του. Ο Ματ έλυσε την αλυσίδα από το κολάρο κι έκανε πίσω.

Ο Ασπροδόντης δυσκολεύτηκε να πιστέψει πως ήταν ελεύθερος. Είχαν περάσει πολλοί μήνες αφότου έπεσε στα χέρια του Όμορφου Σμιθ κι όλο αυτό τον καιρό δε γνώρισε ούτε στιγμή ελευθερίας, εκτός από τις περιπτώσεις που τον έλυναν για να παλέψει με άλλα σκυλιά. Αμέσως μετά τη μάχη, ήταν πάλι φυλακισμένος.

Δεν ήξερε τι να κάνει τη λευτεριά του. Ίσως, κάποια διαβολιά ετοιμάζαν πάλι εναντίον του οι θεοί. Προχώρησε αργά και προσεκτικά, πανέτοιμος για την επίθεση. Δεν ήξερε τι να κάνει, όλα ήταν τόσο αναπάντεχα. Φρόντισε ν' απομακρυνθεί από τους δυο θεούς που караδοκούσαν και πήγε προσεκτικά στη γωνιά της καλύβας. Δεν έγινε τίποτα. Τα έχασε κυριολεκτικά και ξαναγύρισε πίσω, σταματώντας δυο τρία μέτρα μακριά τους και κοιτώντας τους επίμονα.

«Δε θα το σκάσει;», ρώτησε ο καινούριος αφέντης του.

Ο Ματ ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να το διακινδυνεύσουμε. Ο μόνος τρόπος να μάθουμε είναι να δούμε με τα ίδια μας τα μάτια».

«Το φουκαρά», μουρμούρισε συμπονετικά ο Σκοτ. «Δε χρειάζεται παρά μια απόδειξη της ανθρωπίνης καλοσύνης», πρόσθεσε και μπήκε στην καλύβα.

Βγήκε κρατώντας ένα κομμάτι κρέας που έριξε στον Ασπροδόντη. Αυτός απομακρύνθηκε και το περιεργάστηκε καχύποπτα από μακριά.

«Όχι, Μείτζορ!», προειδοποίησε με μια φωνή ο Ματ. Ήταν όμως πολύ αργά.

Ο Μείτζορ είχε κάνει έφοδο στο κρέας. Στη στιγμή που το άρπαξε στα δόντια του, χτύπησε ο Ασπροδόντης και ανέτρεψε τον Μείτζορ. Ο Ματ όρμησε, όμως ο Ασπροδόντης αποδείχτηκε πιο γρήγορος. Ο Μείτζορ στήθηκε τρεκλίζοντας, αλλά το αίμα που ανάβλυζε από το λαιμό του έβαφε το χιόνι κόκκινο όλο και πιο μακριά.

«Κρίμα, αλλά του άξιζε», είπε ξέπνοος* ο Σκοτ.

Όμως το πόδι του Ματ ξεκινούσε ήδη για να κλοτσήσει τον Ασπροδόντη. Ένας πήδος... άστραψαν δόντια, ακούστηκε ένα πνιχτό επιφώνημα. Ο Ασπροδόντης, γρυλίζοντας με μανία, πισωπάτησε άτσαλα πολλά μέτρα, ενώ ο Ματ έσκυβε να εξετάσει το πόδι του.

«Μου την έδωσε», ανακοίνωσε δείχνοντας το σχισμένο παντελόνι, τα εσώρουχα και το ματωμένο λεκέ που μεγάλωνε.

«Σου είπα ότι είναι μάταιο, Ματ», είπε αποθαρρημένος ο Σκοτ. «Το σκέφτηκα και το ξανασκέφτηκα. Δεν το θέλω, αλλά δε γίνεται διαφορετικά».

Καθώς μιλούσε, έβγαλε απρόθυμα το περιστροφό του, άνοιξε τον κύλινδρο και έλεγξε το περιεχόμενο.

«Κοίτα, κύριε Σκοτ», διαμαρτυρήθηκε ο Ματ. «Τούτο το σκυλί έζησε μια κόλαση. Μην το περιμένεις να φερθεί σαν αγγελούδι. Δώσ' του χρόνο».

«Κοίτα το Μείτζορ», αντιγύρισε ο άλλος.

*ξέπνοος: ξεψυχισμένος

Ο Ματ περιεργάστηκε το χτυπημένο σκυλί. Είχε βουλιάξει στο χιόνι, μέσα στο αίμα του, και με το ζόρι ανάσαινε.

«Του άξιζε. Εσύ το είπες, κύριε Σκοτ. Προσπάθησε να πάρει το κρέας του Ασπροδόντη και το πλήρωσε με τη ζωή του. Αναμενόμενο. Τι αξία έχει ένα σκυλί που δεν πολεμάει για το κρέας του;»

«Μα κοίτα τον εαυτό σου, Ματ. Εντάξει για τα σκυλιά, αλλά εσύ δεν είσαι σκυλί».

«Μου άξιζε κι εμένα», είπε πεισματάρικα ο Ματ. «Γιατί να τον κλοτσήσω; Είπες ότι καλά έκανε. Γιατί λοιπόν τον κλότσησα;»

«Είναι ευσπλαχνία να το σκοτώσουμε», διαμαρτυρήθηκε με πείσμα ο Σκοτ. «Δε δαμάζεται».

«Όχι, κύριε Σκοτ. Δώσ' του μια ευκαιρία να παλέψει, του άμοιρου. Έζησε μια κόλαση και πρώτη φορά βρίσκεται λυτός. Δώσ' του μια δίκαιη ευκαιρία κι αν δεν ανταποδώσει την καλοσύνη, θα τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια. Έλα!»

«Μα το Θεό, ούτε εγώ θέλω να τον σκοτώσω», απάντησε ο Σκοτ κρύβοντας το περίστροφο. «Θα τον αφήσουμε να τρέξει λυτός και θα δούμε τι αποτέλεσμα θα φέρει η καλοσύνη. Ας προσπαθήσουμε».

Πλησίασε τον Ασπροδόντη κι άρχισε να του ψιθυρίζει γλυκόλογα.

«Έχε καλύτερα έτοιμο το μπαστούνι», προειδοποίησε ο Ματ.

Ο Σκοτ έγνεψε αρνητικά και συνέχισε την προσπάθεια να κερδίσει την εμπιστοσύνη του Ασπροδόντη.

Ο Ασπροδόντης έγινε καχύποπτος. Κάτι του ετοιμαζαν. Είχε σκοτώσει το σκυλί του θεού, είχε δαγκώσει το σύντροφο του θεού και τι άλλο μπορούσε να περιμένει εκτός από σκληρή τιμωρία; Αυτός όμως θα την αντιμετώπιζε αδάμαστος. Όρθωσε την τρίχα κι έδειξε τα

δόντια. Τα μάτια του έπαιξαν ζωηρά, ολόκληρο το κορμί του ετοιμάστηκε για τα πάντα. Ο θεός δεν είχε μπα-
στούνι, επομένως δε θα πλησίαζε πολύ κοντά. Το χέρι
του θεού είχε απλωθεί και κατέβαινε στο κεφάλι του. Ο
Ασπροδόντης ζάρωσε και σφίχτηκε. Μυριζόταν
κίνδυνο, κάποια προδοσία ή κάτι ανάλογο. Ήξερε τα
χέρια των θεών, εξουσίαζαν και προκαλούσαν πόνο.
Άλλωστε ήταν και η παλιά του απέχθεια για τα
αγγίγματα. Γρύλισε πιο απειλητικά, ζάρωσε ακόμα πιο
χαμηλά, αλλά το χέρι ακόμη κατέβαινε. Δεν ήθελε να
δαγκώσει το χέρι, υπέμεινε τον κίνδυνο, ώσπου
ξύπνησε μέσα του το ένστικτο και τον πλημμύρισε με
την ακόρεστη δίψα για τη ζωή.

Ο Γουίντον Σκοτ πίστευε ότι ήταν αρκετά γρήγορος
για να αποφύγει επίθεση και δάγκωμα. Όμως του
έμελλε να μάθει την απίστευτη γρηγοράδα του Ασπρο-
δόντη, που χτύπησε με την ευστοχία και την ευελιξία
κουλουριασμένου φιδιού.

Ο Σκοτ ξεφώνισε ξαφνιασμένος, έπιασε το δαγκω-
μένο χέρι του και το κράτησε σφιχτά με το άλλο. Ο Ματ
βλαστήμησε χοντρά και πήδηξε στο πλάι. Ο Ασπροδό-
ντης ζάρωσε κάτω κι έκανε πίσω, με την τρίχα ορθωμέ-
νη και τα δόντια γυμνά, τα μάτια απειλητικά και μοχθη-
ρά. Τώρα περίμενε ξύλο, ένα ξύλο εξίσου φοβερό μ'
εκείνο που έτρωγε από τον Όμορφο Σμιθ.

«Έι, τι κάνεις εκεί!», φώναξε ξάφνου ο Σκοτ.

Ο Ματ είχε ορμήσει στο καλύβι και ξανάβγαινε
κρατώντας τουφέκι.

«Τίποτα», αποκρίθηκε εκείνος με προσποιητή
ηρεμία. «Απλά θα τηρήσω το λόγο μου. Θα τον
σκοτώσω».

«Όχι, δε θα τον σκοτώσεις!»

«Αλήθεια; Τώρα θα δεις».

Όπως ikéteue o Mat για τον Ασπροδόντη, μετά τη δαγκωνιά, έτσι ikéteue τώρα και o Σκοτ.

«Είπες να του δώσουμε μια ευκαιρία. Θα του τη δώσουμε. Μόλις αρχίσαμε, δε θα τα παρατήσουμε στην αρχή. Μου άξιζε αυτή τη φορά. Και... για δεσ τον!»

Καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα, στη γωνιά της καλύβας, ο Ασπροδόντης γρύλιζε, με μια μοχθηρία που σου έκοβε το αίμα, όχι στο Σκοτ αλλά στο Mat.

«Άλλο πάλι και τούτο!», αναφώνησε κατάπληκτος ο Mat.

«Είδες τι έξυπνος είναι;», πρόσθεσε βιαστικά ο Σκοτ. «Ξέρει τι σημαίνει τουφέκι, εξίσου καλά μ' εμένα. Έχει μυαλό και πρέπει να δώσουμε μια ευκαιρία σ' αυτό το μυαλό. Άσε κάτω το τουφέκι».

«Μετά χαράς», συμφώνησε ο Mat ακουμπώντας το όπλο σε ένα κορμό. «Για δεσ και τούτο!», αναφωνούσε την άλλη στιγμή.

Ο Ασπροδόντης είχε ηρεμήσει και δε γρύλιζε πια.

«Αξίζει να το ψάξουμε. Κοίτα».

Ο Mat άπλωσε το χέρι στο τουφέκι και, την ίδια στιγμή, ο Ασπροδόντης γρύλιζε. Μόλις ξεμάκρυνε ένα βήμα, τα ανασηκωμένα χείλη του Ασπροδόντη κατέβηκαν για να καλύψουν τα δόντια του.

Ο Mat έπιασε το τουφέκι και άρχισε να το ανεβάξει αργά προς τον ώμο του. Την ίδια στιγμή ξανάρχιζαν τα γρυλίσματα του Ασπροδόντη και μεγάλωσαν όσο πλησίαζε να κορυφωθεί η κίνηση. Μια στιγμή όμως προτού φτάσει το τουφέκι στο ίδιο επίπεδο μ' αυτόν, πήδηξε στο πλάι, πίσω από τη γωνιά της καλύβας. Και ο Mat απόμεινε να στέκει και να κοιτάζει το άδειο χιόνι, όπου στεκόταν πριν από λίγο ο Ασπροδόντης.

Άφησε κάτω το τουφέκι σοβαρός και στράφηκε στον εργοδότη του.

«Συμφωνώ μαζί σου, κύριε Σκοτ. Το σκυλί είναι πολύ έξυπνο για να το σκοτώσουμε».

**Τ. Λόντον, *Ο ασπροδόντης*,
μτφρ. Πόλυ Μοσχοπούλου, Αναστασιάδης**

Ερωτήσεις

- 1** Σχολιάστε τον τρόπο με τον οποίο ο Ασπροδόντης αντιλαμβάνεται τις αντιδράσεις των δυο ανθρώπων. Ποια ψυχική κατάσταση αποκαλύπτει;
- 2** Πώς κρίνετε την όλη συμπεριφορά των δυο αντρών απέναντι στο εξαγριωμένο ζώο;
- 3** Μπορείτε να δώσετε κάποιο άλλο όνομα στο άγριο σκυλί;
- 4** Προσπαθήστε να φανταστείτε τη συνέχεια της ιστορίας, περιγράφοντας τις σχέσεις του ζώου με το Σκοτ και το Ματ, ύστερα από όσα συνέβησαν μέχρι τώρα.

Διαθεματικές εργασίες

- 1** Δείτε σε βίντεο στην τάξη την ταινία *Ασπροδόντης* (1991) του Ράνταλ Κλάιζερ, η οποία βασίζεται στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Τζ. Λόντον. Επίσης, τις ταινίες *Η μαύρη καλλονή* του Φράνσις Φορντ Κόπολα και *Η αρκούδα* του Ζαν Ζακ Ανό.
- 2** Χωριστείτε σε ομάδες, καθεμιά από τις οποίες θα μελετήσει μια πτυχή από τις ανάγκες των σκύλων και από τη συμπεριφορά των ανθρώπων απέναντι τους (διατροφή, υγιεινή, προστασία, κακοποίηση-εγκατάλειψη, αδέσποτα σκυλιά κ.λπ.). Τα αποτελέσματα της μελέτης και έρευνας σας να παρουσιαστούν ανά ομάδα στην τάξη και να συζητηθούν.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ (1876-1916)

Αμερικανός πεζογράφος, από τους περισσότερο γνωστούς και πολυγράφους, αγαπητός και στα παιδιά. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, εργάστηκε σκληρά, ενώ η ανάγνωση κλασικών συγγραφέων και διανοητών (όπως ο Δαρβίνος, ο Μαρξ, ο Νίτσε) τον έστρεψε στη συγγραφή λογοτεχνικών βιβλίων. Στα σημαντικότερα έργα του συγκαταλέγονται *Ο γιος του λύκου* (1901, διηγήματα), *Οι άνθρωποι της αβύσσου* (1902), *Το κάλεσμα της άγριας φύσης* (1903), *Ο θαλασσόλυκος* (1904), *Η σιδερένια πτέρνα* (1908). Η γραφή του, απροσποίητη και φυσική, χαρακτηρίζεται από εξαιρετική απλότητα και λιτότητα.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

1ος ΤΟΜΟΣ

ΣΕΛ. 5 Κατάλογος εκδήλωσης, «Το φως του Απόλλωνα».

ΣΕΛ. 8 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 9 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ.11 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 13 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 19 *Τα ρώσικα παραμύθια*, απόδοση στα ελληνικά Δημήτρης Ραβάνης-Ρεντής, Σύγχρονη Εποχή.

ΣΕΛ. 21 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 29 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 33 Απ. Γιαγιάννος, Αρ. Γιαγιάννος, Ι. Διγκλής, Ο κόσμος του Καραγκιόζη. Φιγούρες, Ερμής.

ΣΕΛ. 34 Απ. Γιαγιάννος, Αρ. Γιαγιάννος, Ι. Διγκλής, Ο κόσμος του Καραγκιόζη. Φιγούρες, Ερμής.

ΣΕΛ. 37 Απ. Γιαγιάννος, Αρ. Γιαγιάννος, Ι. Διγκλής, Ο κόσμος του Καραγκιόζη. Φιγούρες, Ερμής.

ΣΕΛ. 40 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 42 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 44 *Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, Ζωολογία*, Εκδοτική Αθηνών.

ΣΕΛ. 46 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 55 *Εγκυκλοπαίδεια Δομή, Πινακοθήκη*.

ΣΕΛ. 58 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 66 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 70 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 72 *Τα ρώσικα παραμύθια*, απόδοση στα ελληνικά Δημήτρης Ραβάνης-Ρεντής, Σύγχρονη Εποχή.

ΣΕΛ. 78 *Οι Έλληνες Ζωγράφοι*, τόμ. 2, 20ός αιώνας, Μέλισσα.

ΣΕΛ. 86 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 89 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

ΣΕΛ. 93 *Λεύκωμα Παπαδιαμάντη*, επιμέλεια Φώτης Δημητρακόπουλος, Ergo.

ΣΕΛ. 94 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

- ΣΕΛ. 96** *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 104** *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 109** Κάρολος Ντίκενς, *Ύμνος των Χριστουγέννων*, μτφρ. Μάρθα Αβενήρ, Γράμματα.
- ΣΕΛ. 111** Δίκτυο δημοτικών εικαστικών εργαστηρίων / Εργαστήρι Τέχνης Χαλκίδας.
- ΣΕΛ. 122** *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 125** *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 126** *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 128** *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 134** *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 135** *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 138** *Ιστορία Νεότερη και Σύγχρονη, Γ΄ Ενιαίου Λυκείου*, ΟΕΔΒ 2004.
- ΣΕΛ. 140** *Ιστορία Νεότερη και Σύγχρονη, Γ΄ Ενιαίου Λυκείου*, ΟΕΔΒ 2004.
- ΣΕΛ. 145** Εξώφυλλο έκδοσης του περιοδικού που κυκλοφόρησε με την εφημερίδα *Η Καθημερινή*.
- ΣΕΛ. 147** *Ιστορία Νεότερη και Σύγχρονη Γ΄ Γυμνασίου*, ΟΕΔΒ 1999.
- ΣΕΛ. 151** *Ελληνικές Αφίσες*, Κέδρος.

2ος ΤΟΜΟΣ

ΣΕΛ. 5 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*

ΣΕΛ. 9 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων, Βουλή των Ελλήνων.*

ΣΕΛ. 13 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*

ΣΕΛ. 14 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*

ΣΕΛ. 18 *Σ. Β. Σκοπελίτης, Αρχοντικά της Λέσβου, Ι. Ζαχαρόπουλος.*

ΣΕΛ. 21 *Σ. Β. Σκοπελίτης, Αρχοντικά της Λέσβου, Ι. Ζαχαρόπουλος.*

ΣΕΛ. 23 *Σ. Β. Σκοπελίτης, Αρχοντικά της Λέσβου, Ι. Ζαχαρόπουλος.*

ΣΕΛ. 28 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων, Βουλή των Ελλήνων.*

ΣΕΛ. 31 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*

ΣΕΛ. 33 *Ιστορία του Παγκόσμιου Κινηματογράφου, Αιγόκερως.*

ΣΕΛ. 40 *Ιστορία του Παγκόσμιου Κινηματογράφου, Αιγόκερως.*

ΣΕΛ. 44 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*

ΣΕΛ. 48 *Ingo F. Walter , Βαν Γκογκ, μτφρ. Σοφία Σουλιώτη, Taschen/Γνώση.*

ΣΕΛ. 51 *Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμ. 6.*

ΣΕΛ. 56 *Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμ. 6.*

ΣΕΛ. 59 *Εξερευνώντας την Ινδία, Ερευνητές.*

ΣΕΛ. 63 *Εξερευνώντας την Ινδία, Ερευνητές.*

- ΣΕΛ. 66 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 67 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 72 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 73 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 74 *Ιδιωτική συλλογή, αρχείο συγγραφικής ομάδας.*
- ΣΕΛ. 78 *Ελληνικές Αφίσες*, Κέδρος.
- ΣΕΛ. 82 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων*, Βουλή των Ελλήνων.
- ΣΕΛ. 83 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*
- ΣΕΛ. 86 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*
- ΣΕΛ. 89 *Ιστορία Νεότερη και Σύγχρονη Γ΄ Γυμνασίου*, ΟΕΔΒ 1999.
- ΣΕΛ. 94 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*
- ΣΕΛ. 97 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*
- ΣΕΛ. 105 *Κατάλογος έκθεσης εικαστικών έργων της Νίκης Ελευθεριάδη.*
- ΣΕΛ. 109 *Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.*
- ΣΕΛ. 111 *V. Essers ,Ανρί Ματίς, μτφρ. Αντιγόνη Σαλατίδου, Taschen / Γνώση.*
- ΣΕΛ. 112 *Η Ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων*, Εκδοτική Αθηνών.
- ΣΕΛ. 114 *Η Ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων*, Εκδοτική Αθηνών.
- ΣΕΛ. 115 *Γιάννης Ψυχοπαίδης, Το πράγμα που δεν έφτασε*, Αδάμ.
- ΣΕΛ. 120 *Βαλεντίνη Τσελίκα, Ολυμπιακοί Αγώνες 1896*, Εξάντας - Μουσείο Μπενάκη.
- ΣΕΛ. 122 *Ελληνικές Αφίσες*. Κέδρος.

- ΣΕΛ. 129 Κ. Α. Μακρής, *Η ελληνική λαϊκή τέχνη*, Μέλισσα.
- ΣΕΛ. 135 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 137 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 139 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 142 *Οι Έλληνες Ζωγράφοι, 20ός αιώνας*, τόμ. 2, Μέλισσα.
- ΣΕΛ. 145 Αρχείο Θεοδόση Πυλαρινού.
- ΣΕΛ. 150 C. Graber, *Οι ιμπρεσιονιστές*, μτφρ. Γεωργία Αλεξίου, Γκοβόστης.
- ΣΕΛ. 151 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

3ος ΤΟΜΟΣ

- ΣΕΛ. 7 Οδυσσέας Ελύτης, *Το δωμάτιο με τις εικόνες*, κείμενο Ευγένιος Αρανίτσης, Ίκαρος.
- ΣΕΛ. 13 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.
- ΣΕΛ. 20 Η. Honour, J Kleming, *Ιστορία της Τέχνης*, μτφρ. Ανδρέας Παππάς, Υποδομή.
- ΣΕΛ. 27 *Οι μεγάλοι ζωγράφοι από τον 19ο αιώνα στον 20ό*, επιμέλεια Ρένα Χατζηδάκη, Fabri-Μέλισσα.
- ΣΕΛ. 30 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής*, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.

- ΣΕΛ. 31 *Οι Έλληνες Ζωγράφοι, 20ός αιώνας, τόμ. 2, Μέλισσα.*
- ΣΕΛ. 33 *Οι μεγάλοι ζωγράφοι από τον 17ο αιώνα στον 19ο, επιμέλεια Ρένα Χατζηδάκη, Fabri - Μέλισσα.*
- ΣΕΛ. 34 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*
- ΣΕΛ. 42 *Φώτης Κόντογλους, Εν εικόνι διαπορευόμενος, Ακρίτας.*
- ΣΕΛ. 47 *Κατάλογος έκθεσης εικαστικών έργων της Νίκης Ελευθεριάδη.*
- ΣΕΛ. 52 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*
- ΣΕΛ. 56 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*
- ΣΕΛ. 60 *Ελευθεροτυπία, «Γεωτρόπιο», τχ. 117, 6-7-02.*
- ΣΕΛ. 68 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*
- ΣΕΛ. 73 *Έργα τέχνης από τη συλλογή της Βουλής των Ελλήνων, Βουλή των Ελλήνων.*
- ΣΕΛ. 79 *Χάρης Καμπουρίδης, Δρούγκας, Αδάμ.*
- ΣΕΛ. 86 *Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, Ζωολογία, Εκδοτική Αθηνών.*
- ΣΕΛ. 89 *Εθνική Πινακοθήκη, 100 χρόνια. Τέσσερις αιώνες Ελληνικής Ζωγραφικής, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου.*
- ΣΕΛ. 91 *Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, Ζωολογία, Εκδοτική Αθηνών.*
- ΣΕΛ. 96 *Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, Ζωολογία, Εκδοτική Αθηνών.*
- ΣΕΛ. 98 *Βίκυ Πάτσιου, Γρηγόριος Ξενόπουλος 1867-1951, Ε.ΚΕ.ΒΙ.*

ΣΕΛ. 101 Ελευθεροτυπία, «Γεωτρόπιο», τχ. 192, 13-12-03.

ΣΕΛ. 104 *Ο σκιτσογράφος Ηλίας Κουμετάκης, Άγρα / Ε.Λ.Ι.Α.*

ΣΕΛ. 121 Κατάλογος έκθεσης εικαστικών έργων της Νίκης Ελευθεριάδη.

ΣΕΛ. 126 *Δημήτρης Μυταράς, Αδάμ.*

ΣΕΛ. 138 Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, Ζωολογία, Εκδοτική Αθηνών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 3ου ΤΟΜΟΥ

Η αγάπη για τους συνανθρώπους μας • Οι φιλικοί δεσμοί • Η αγάπη (συνέχεια από το 2ο τόμο)

Οδυσσέας Ελύτης, «Όλα τα πήρε το καλοκαίρι»	5
Όσκαρ Ουάιλντ, «Ο πιστός φίλος»	8
Μιμικά Κρανάκη, «Ένα τόπι χρωματιστό»	18

Η βιοπάλη • Το αγωνιστικό πνεύμα του ανθρώπου

Λαϊκό παραμύθι, «Ο φτωχός και τα γρόσια»	28
Τέλλος Άγρας, «Το ξανθό παιδί» και Νικηφόρος	
Βρεττάκος, «Το παιδί με τα σπέρτα»	32
Άντον Τσέχωφ, «Ο Βάνκας»	36
Μαρία Πυλιώτου, «Λεώνη»	45

Προβλήματα της σύγχρονης ζωής

Αντώνης Σαμαράκης, «Γραφείον ιδεών»	54
Λουίς Σεπούλβεδα, «Το μαύρο κύμα»	59
Κρίτων Αθανασούλης, «Παράπονο σκύλου»	66
Ελένη Σαραντίτη, «Όπως τα βλέπει κανείς...»	69

Οι φίλοι μας τα ζώα

Ανδρέας Καρκαβίτσας, «Το μνήμα της μάνας»	80
Γρηγόριος Ξενόπουλος, «Η γάτα του παπά»	90
Ηλίας Βενέζης, «Η Δάφνη»	100
Λιλή Ζωγράφου, «Στρίγκλα και καλλονή».....	114
Γιώργος Σκαμπαρδώνης, «Η Βαγγελιώ-δεν-είσαι- εντάξει»	124
Τζακ Λόντον, «Ο αδάμαστος».....	131
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ	140

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.